

ဓမ္မဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

ဆုံနိုင်ခွင့်သာရှိခဲ့လျှင်

BURMESE
CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇၊ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်*
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိ - ၁၇၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

ဆုံနှိုင်းခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... / မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ဆုံနှိုင်းခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ...

မမသဒ္ဒါမောင်

ဆုံနှိုင်းခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ...

BURMESE
CLASSIC

၈၀၀

“ရင်ခွင်ဟောင်း”

ချစ်သူ . . .
မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပွေ့ပိုက်
ရူးဆိုက်ခဲ့တဲ့ငါ
အငြိုးတစ္ဆေ စွဲကပ်ပြီး
အမုန်းတွေ ဝေခဲ့မိတယ်။
ကျောခိုင်းလမ်းခွဲခဲ့တဲ့နေ့
ခုထိ မမေ့နိုင်သေး
အလွမ်းအဆွေး ဆိုတာတွေနဲ့
မျက်ရည်စက်တွေကို
မီးရှို့ပြာချပြီးတဲ့နောက်
ငါ့အနာဂတ် ပျောက်ခဲ့ရတာပေါ့။
တစ်ရက်ကူး တစ်နေ့ပြောင်း
အဆက်ဟောင်းရဲ့ တမ်းချင်းတွေနဲ့
ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်ရပ်တွေကြားမှာ
လုံးပမ်းနေခဲ့ရတယ်လေ။
ဒီလိုနဲ့
ရွှေမိုးညို ဆောင်းလေရွက်ကြွေတာမှာ
အချစ်ဟောင်းဆိုတဲ့မင်းကို
တမ်းတရင်းနဲ့ပဲ
အသည်းကွဲဒဏ်ရာတွေအောက်မှာ
ငါ့ကမ္ဘာကြီး မှောင်နေခဲ့တာပါ။

အခန်း (၁)

Operation ခန်းထဲမှ ထွက်လာစဉ် ဖင်ဖန်းနှင့် နှလုံးခွေး
ဆူပြီ။ သန့်စင်ခန်းသို့ ဝင်ကာ လက်အိတ်နှင့် ခွဲခန်းဝတ်စုံပါမက
ခေါင်းစွပ်နှင့် mask ကိုပါ ဖြုတ်ချွတ်လိုက်ပါ၏။ ဘောစင်မှာ လက်ကို
ဆေးဆေးပြီး ဆပ်ပြာဖြင့် စင်ကြယ်အောင် သန့်စင်နေစဉ် သူ့နောက်မှာ
ဆိုက်ဝင်လာသည်က 'ဒေါက်တာစိမ့်ဒါလီ' ဖင် ဖြစ်လေသည်။

“မောနေပြီလား ကိုခန့်”

“ဒီလိုပါပဲ”

“Patient က အခြေအနေကောင်းပါတယ် ကိုခန့်ရဲ့”

“အင်း”

သူ့ဘေးရှိ ဘောစင်မှာ လာရပ်လိုက်ပါသည့် 'စိမ့်ဒါလီ' ကို
သိပ်ရှက်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ Duty coat မဝတ်ထားမှသာ အပြင်

အဝတ်အစားကို သေချာမြင်ရတာပါ။ ပန်းနုရောင် blouse လေးက 'စိမ့်' ကို ပိုများနုနယ်စေလေသလား။ ခွဲခန်းထဲမှ (အတူခွဲစိပ်ပြီးမှ) ထွက်လာတာမို့ ပင်ပန်းတာချင်းအတူတူမှ 'စိမ့်' မျက်နှာက လန်းဆန်းနေတာပါလေ။

“မျက်နှာမှာ ညစ်ပတ်နေလို့လား”

“ဘာရယ်”

“ကိုခန့်စိုက်ကြည့်နေလို့လေ”

“အာ... စိမ့်ကလည်း ကိုယ်က ရိုးရိုးကြည့်မိတာပါ”

“သိပါတယ်၊ စိမ့်ကရော မရိုးမသားလို့ ပြောမိလို့လား”

ပြောရင်းဖြင့် တီးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ဘေးတစ်စောင်း ဖြစ်နေရပါသည့် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရပါသည်။ ဒီနူးပြေပြေ၊ ဒီလို နှာတံချွန်ချွန်၊ ဒီလို နှုတ်ခမ်းပူးပူးမျိုး ရှိခဲ့ပါသည် မိန်းကလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုလာပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်မိလေ၏။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ သတိမရချင်ပါ။ အတိတ်ခြေရာတွေကို လှည့်မကြည့်ချင်တာမို့ လေးနှစ်တာကာလကို မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ အမုန်းဖြင့် လမ်းခွဲခဲ့သည့် ရက်စွဲကို မေ့နိုင်

ခဲ့ပေမယ့် ဤသို့သောအပြုံးချိုချို၊ ဤသို့သော လေသံအေးအေး။ ဤသို့အကြည့်နွေးနွေးတို့က တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာတိုင်း သူ့ကို နှိပ်စက်နေကြတုန်းပါလေ။

“သတိရသွားပြန်ပြီလား”

“စိမ့်ကလည်းလေ၊ ဒဏ်ရာကို လာဆွပေးနေပြန်ပါပြီ”

“Sorry! Sorry!... လွှတ်ခနဲပြောမိလိုက်တာပါ။ တမင် ချော့ရှယ်ပါဘူး။ မာမိတောင်မှ အန်တီတင်တင်ကို မေးနေသေးတယ်။ မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီတဲ့”

“အင်း”

Phone ဆက်လည်းရပါလျက် တမင်အကြောင်းရာနေသလို ပေါ့။ အမေချင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ သူနှင့် 'စိမ့်' ကို ငယ်စဉ် တတည်းက စရင်းနောက်ရင်း သဘောတူခဲ့ကြတာ အမှန်ပါ။ ခက်တာ အ 'စိမ့်' အပေါ် သူက သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ထက် မပိုနိုင်ခြင်းပါပဲ။ သက်တူရွယ်တူမို့ သူငယ်ချင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရင်ဘတ်ထဲရှိ နှလုံးသားက ချီနီထိ 'စိမ့်' အတွက် ရေခဲတုံးတမျှ အေးစက်စက်သာ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

မိဘတွေက ဒီအဆင့်ကို ကျော်စေချင်ကြပေမယ့် သူက 'လေး' နှင့်ပတ်သက်ပြီး နာကျင်ခဲ့ရပါသည့် ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြ

၁၂ မမေသဒ္ဓါမောင်

ကာ ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့တာပင်။ အခုလည်း ဒီကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ဖို့ ကြံစည်လာကြပြန်ပြီလား။ ဒီလောက်ကြီး လေးနှစ်ကြာပြီးတာတောင်မှ ဒီအကြောင်းပြချက်နှင့် သူ သက်သေသာခံက ပြနိုင်ပါတော့မလား။ ခက်ပါရဲ့ ‘ခန့်တည်ကြည်’။

“အစွဲအလမ်းကြီးတယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေမှာပဲ အများဆုံးရှိ ကြတာလို့ စိမ့်ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ကိုခန့်ကို မြင်နေမှ မှားမှန်းသိရ တော့တယ်”

“မှားနေပြီ စိမ့်။ ကိုယ်က စွဲလန်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲ မှာ အနာကြီးနာကျင်ခဲ့ရတာပါ”

“ဒါဖြင့် မုန်းတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ မမေ့နိုင်သေးတာလဲ”

“ကျစ်!”

လက်သုတ်ရင်း သန့်စင်ခန်းမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ Personal မဆွေးနွေးဘူးငြင်းရအောင်လည်း ‘စိမ့်’ နှင့် သူက စိမ်းသက်သည့် သူတွေမဟုတ်တော့ ခက်သားလား။ ရင်ဘတ်ချင်းနီးကပ်ခဲ့ရပါသည့် ဖြစ်စဉ်က အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တာကို ‘စိမ့်’ မှ နားမလည်နိုင်တာ ပဲ။ အချစ်ဆိုသည့်အရာက သက်ဆိုင်သူနှစ်ဦးသာ သိနားလည်ပါသည် ဘာသာဗေဒတစ်ခုပါလေ။

“မုန်းတယ် မေ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုစွဲပါ”

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၃

“သိတယ်လေ၊ ကိုခန့် ဒီလိုပဲပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိ သားပြီးသား”

“ဒါဆို ဘာလို့ပြောနေသေးလဲ”

“သူငယ်ချင်းမို့လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ကာယကံရှင်ထက် ဘေးလူက မြင်နေရတော့ စိတ်ထဲပို နှိပ်ကပ်ရပါတယ် ကိုခန့်။ ဖွင့်မပြောပေမယ့် စိမ့်လည်း ရင်မောရတာ အမှန်ပါ”

ရင်မောတယ်တဲ့လား။ သူထက် ပိုပြီး ဘယ်သူက ခံစားမိမှာ ဆိုလဲ။ ဘယ်သူကများ သူထက်ပိုနာကျင်ရမှာလဲ။ “ဘယ်သူမပြု ဒီမိမ့်” တဲ့။ မှန်သည်ဆိုရုံပါ။ သူသာ ‘လေး’ အပေါ်မှာ နှင့်နှင့်သည်း သည်း မချစ်မိခဲ့ပါလျှင် ဤသို့သော နာကျင်မှုမျိုးကို ခံစားရမည် ထင်ပါလေ။ နှလုံးသားဆိုတာ ဦးနှောက်ဖြင့် ထိန်းချုပ်လို့ရသည့် အရာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

ဒီရင်ဘတ်ကြီး လိုက်ဖို့အောင် ပြုစားခံခဲ့ရတာ။ ဒီနှလုံးသား အဆတ်ဆတ်တုန်လာအောင် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာ။ ဒီလိုချစ်ခြင်းတွေ ဖြစ်တည်လာစေဖို့ အမိန့်ပေးစေခိုင်းခဲ့သည်က သူ၏နှလုံးသားပင် မဟုတ်ပါလား။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခြင်းများစွာနှင့် ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်

ရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရသလောက် ရင်နင့်အောင်မျှ ခံစားနေစေပါပဲ
'လေး' ရယ်။

“မေ့သင့်တဲ့အချိန် ရှိလောက်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား”

Corridor လမ်းမှ ဆက်လျှောက်နေရင်း Lunch စားချိန်နဲ့
ထမင်းစားဆောင်သို့ ဦးတည်ခဲ့ရပါ၏။ သူတို့နှစ်ဦးတွဲလျှောက်လာ
သည်က အထူးအဆန်း မဟုတ်သဖြင့် မည်သူမှ ကြည့်မနေကြပါ။
ပါရဂူကြီး ‘ဒေါက်တာပြည့်စုံ’ ၏သမီးဖြစ်သူ ‘စိန်ဒါလီ’ နှင့် ‘ခန့်တည်
ကြည်’ ကို တစ်ချိန်ချိန် လက်ထပ်ကြမည့်သူတွေဟုပင် သတ်မှတ်ထား
ကြမှန်း စိတ်ထဲသိနေပါသည်။

ရင်းနှီးသူတွေက ‘ဘယ်တော့လဲ’ ဟုမေးကြတိုင်း သူ့ရော
‘စိန်’ ပါ ဘာဆို ဘာမှမပြောကြပါဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးခဲ့ကြတာပါ။ သူ
မိဘတွေကအစ ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ အထူးသဖြင့် မေမေက
သာ သူမုက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေးဖို့အတွက် စောင့်စားနေသည့်နယ်လေး
စိတ်ဆင်းခြင်းက ရုပ်ရည်ကို ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုရင့်ရော် ထိခိုက်
စေပါသလား။

“လောကမှာ မုန်းဖို့မလွယ်သလောက် မေ့ဖို့ခက်မှန်း စိန်
လည်း သိမှာပါ”

“စကားတတ်လိုက်တာ”

“ဘဝနဲ့ရင်းပြီးမှ သိခဲ့ရတဲ့ သင်ခန်းစာပါ စိန်ရယ်။ ကိုယ့်
ဆင်သက် ဘာကိုမှ ပေါ့ပေါ့လေဆဲဘောနဲ့ ပြောခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး”

“စိန်သိပါတယ်။ ကိုခန့်ကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တာ
စိန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း စိန်ကို
ဆရာဖူးတင်တာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား အတူပြီးလိုက်မိကြပြီး Canteen ထဲသို့
ဆင်လိုက်ကြပါ၏။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ထိုင်နေကျ ထောင့်စားပွဲရှိရာ
‘စိန်’ က ရေသန့်တစ်ဘူးနှင့် steel မတ်ခွက်နှစ်ခုယူ၍ သွားထိုင်နေ
သဖြင့် ထမင်းဟင်းယူဖို့ တာဝန်ကို သူပင်ယူလိုက်ရလေသည်။

“နေ့တိုင်း duty lunch စားနေရတာ မည်သို့ခွဲခွာလား
ဒေါက်တာ”

“ဪ ဦးလိုပါပဲ။ အိမ်မှာတော့ အိမ်ထမင်းပေါ့ မူယာရယ်”

သူနောက်မှာ တန်းစီရပ်လိုက်ပါသည့် သူနာပြုဆရာမလေး
တို့ လှည့်ပြောလိုက်ရပါ၏။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတတ်
သည့် မိန်းကလေးကဖြင့် အနားမှမရှိတော့ပြီ။ ချစ်ခြင်းကြောင့်
ခန့်တို့မူတို့က မြင့်တက်ခဲ့လေသလား။ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ဖို့ ဘာဆို

၁၆ မမသဒ္ဓါဇောဝ်

ဘာမှ မပြင်ဆင်လိုက်ရပါဘဲ ပြုန်းဒိုင်းကြီး နီးစပ်ခဲ့မိတာကိုက သူ အမှားပါလေ။

လောကမှာ အိမ်ထောင်ပြု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည် စုတ် ထိုးဟူသည့် အလုပ်မျိုးက ပြင်ရခက်သည်ကို လက်တွေ့ကြုံမှပင် သူ နားလည်ခဲ့ရတာပါ။ မတူညီသည့် အလွှာနှစ်ခုကို ရင်ကြားစေ့ခဲ့မိ လို့များလား။ သူလည်း ကျောင်းမပြီး သူမလည်း အလုပ်စရကစဉ် ကြုံမသိနိုင်သည့် ဝန်တိုမှုတို့ဖြင့်သာ နိစ္စဓူဝ ကြုံခဲ့ရတာပါလေ။

“ငယ်စဉ်က ဘဝမှာ အချစ်ကအရေးကြီးဆုံးပါပဲ။ အသက် ကြီးလာတော့မှ အချစ်ထက် ဘဝမှာ ပိုအရေးကြီးတာတွေ အများကြီး ပါ”

ထိုစကားက သွေးထွက်အောင် မှန်နေခဲ့တာပင်။ သူ့က သူ့ဖြစ်ချင်တာ ပြောချင်တာကို လိုက်လုပ်မှ ကြိုက်တတ်သူ။ သူ့ကလည်း သူမလုပ်ချင်တာကို ခေါင်းမာမာဖြင့် ဆုံးဖြတ်တတ်သူ။ ဒီတော့ အမာနှင့်အမာချင်း တွေ့ကြုံမှဖြင့် ကွဲလေပြီပေါ့။

“လေး” ခုချိန်မှာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ခွင်မှာ မင်းပျော်များနေပြီလားကွယ်။

“ထပ်ထည့်ဦးမလို့လား ဒေါက်တာ”

“ညော် ... မဟုတ်ပါဘူး”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ...

စိတ်က ဟိုဟိုဒီဒီ လွင့်ချင်နေသဖြင့် သူ့ကို သတိပေးလိုက် အာကြောင့် ပြန်စုစည်းလိုက်ရပါသည်။ လွမ်းတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူ့ကို သူ့ဘာကြောင့် သတိရနေမိပါလိမ့်။ သေသေချာချာပင် လက် ဆောင်လိုက်ရပါသည် နှစ်ကိုယ်တူတာကို “အိမ်ထောင်” ဟု ခေါင်းစဉ် ဘတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါလည်း သူ သေချာမသိပြန်ပါ။

“ပါလာတော့လည်း ဒါလေးပဲကို။ ကြာလိုက်တာ ကိုခန့် ဆယ်”

“Sorry စိမ့် ဆာနေပြီလား”

“ဆာပြီပေါ့။ အခုပဲ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ။ (၁၂) နာရီဆိုတာ ၁၂h time လွန်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ထမင်းစား ပုံစံခွက် steel ဗန်းနှစ်ခုကို စားခွဲထက် တင်လိုက် ပြီးနောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နဲ့မှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ‘စိမ့်’ နှင့်ဆို ဆက်တာ ရှိန်တာမျိုး မရှိပါဘဲ ပွင့်လင်းစွာပြောတတ်မိလေ့သည်က သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပဲ ထင်ပါသည်။

“ကိုခန့်”

“အင်း”

“မာမိပြောမယ့်စကားကို ရိပ်မိနေလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

မမသဒ္ဓါမောင်

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ ဆိုပြီး အမိန့်ပေးကြဦးမှာလား။ ‘လေးမဟုတ်လျှင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်ပါ’ ဟု ကြေညာခဲ့သည့် မှတ်တမ်းက ပျက်ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ သူက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် လူလွတ်မဟုတ်တော့တာ တောင်မှ ‘စိမ့်’ က လက်ထပ်ချင်တယ်ပေါ့လေ။ နစ်နာရမည့်ဘက်က မတွေးတတ်တာပဲလား။

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြည့်!... လုပ်ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒါက စိမ့်တွေးရမယ့်အပိုင်းပါ။ အထူး သဖြင့် ကိုယ်က လူလွတ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို မေ့မထားနဲ့ဦး”

“လူလွတ်မဟုတ်ရင်ဘာလဲ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာများ ရှိလို့လား။ ကိုခန့်မှာ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးရှိနေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့”

“စိမ့်လည်း ဆရာဝန်ပါပဲ ကိုခန့်ရယ်။ အရာရာကို ဝိုင်းကြံ စိတ်ဖြာကြည့်ပေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက် သဘောထား မသေး ပါဘူး”

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ...

“ကိုယ်က စိမ့်ဘက်က နစ်နာမှာကို စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“အဲဒီလိုလူက စိတ်အလိုလိုက်ပြီး ထင်ရာစိုင်းခဲ့တာ ဘာ ဆြောင့်လဲ၊ အံ့သြစရာကြီး”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားရလေတော့၏။ ချစ်ခြင်းကြောင့်ပါ။ ချစ်ခြင်း၏ စိတ်စေတသိတ် ယိုဖိတ်မှုကြောင့် စေလိုရာစေဆိုပြီး လွင့်မျော ခဲ့တာလေ။ သိပ်ကို ငယ်သေးမှန်းသိပါလျက် ပညာမစုံသေးခင်မှာ ဆင် အမိုက်မှောင်ဆုံး လမ်းကိုမှ ရွေးလျှောက်ခဲ့မိတာပါ။

‘လေး’ ကို ချစ်မိသွားလို့ပါ။ ‘မြတ်လေးငုံ’ ဆိုသည့် ယဉ် သကို မိန်းမလှလေး၏ အလှယဉ်ကြောမှာ ပိတ်မိခဲ့တာလေ။ Third MB တက်နေဆဲ သူနှင့် ‘လေး’က ဘယ်လိုမှ မဆုံနိုင်သည့် ဆုံတွေ့ ခြင်းမျိုးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ကြတာပါပဲ။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် သူ့အာရုံထဲမှာဖြင့် မနေ့ တစ်နေ့ကအတိုင်း နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေစေပါ။ ‘လေး’ ၏ အပြုံး။ ‘လေး’ ၏အကြည့်၊ ‘လေး’၏ ရယ်သံသွဲ့သွဲ့လေးအောက်မှာ သူ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အရည်ပျော်ခဲ့ရတာလေ။ ‘ခန့်တည်ကြည်’ ၏ နှလုံးသားကို အပိုင်စားရခဲ့ပါသည့် မိန်းမချောလေးက ‘မြတ်လေးငုံ’ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့လေ၏။

အခန်း (၂)

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေပါသည့် ကမ်းကူး ‘ဇက်’ ပေါ်
မှာ ရယ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံနေပါ၏။ သူတို့အုပ်စုက ယောက်ျားလေးတွေ
ချည်း (၆) ယောက်အုပ်စုပါ။ သို့သော် ရယ်မောခြင်းတို့ဖြင့် ဆူဆူ
ညံ့ညံ့ဖြစ်နေလေသည်။ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာရှိနေပါသည့် မိန်းကလေး
သုံးဦးကဖြင့် တိုးသဲ့သဲ့မျှသာ စကားပြောနေကြပြီး အသံပင် သိပ်
ကြားရပါချေ။

“ပြောတော့ဖြင့် ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်း တူးရတာ
သီး အခု ဘယ်မှာလဲ လိပ်ဥ”

“လိပ်ဥက ရေထဲဆင်းသွားတာကိုး၊ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ”

အုန်း! ခနဲ ရယ်ကြပြန်၏၊ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါ
ဘဲလည်း ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ဖြစ်တာ ကျောင်းသားအရွယ်မို့ ထင်ပါချဲ့။

ဗရုတ်ကျကြတာမျိုး မရှိပေမယ့် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဖျော်ကင်းတော့ ရှိကြလေသည်။ ယောက်ျားလေးတွေချည်း ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ ဘုရားနား သွားကြသဖြင့် 'စိမ့်' တစ်ယောက် မလိုက်ဖြစ်တာပါ။ မလိုက်ရ၍ နှုတ်ခမ်းတော့စုပြသေးခဲ့တာပါလေ။

“ဒါလီသာပါရင် ငါတို့အုပ်စုကို နားညည်းတယ်ပြောမှာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“စိမ့်ဒါလီက ခန့်တည်ကြည်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေ ညွှန်မှာ ကြီး ပြီးပြည့်စုံနေပြီလို့ မှတ်ထားတာလေကွာ”

“ဟုတ်လား ခန့်ကြီး”

“မင်းတို့စကားပြောရင် စိမ့်နာမည် မပါလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ်၊ J တော့ နည်းနည်းဆင်ပြီဟေ့”

“ငါနဲ့စိမ့်က ငယ်သူငယ်ချင်းပါကွာ”

“ပြောတာပဲလေ၊ အစကတော့ သူငယ်ချင်း girlfriend နောက်တော့ sweet heart ဝဲဖက်လိုက်ရုံပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

တဟားဟားရယ်ကြပြန်၏။ ဒီလိုမျိုး စကြနောက်ကြသည် က သူတို့အတွက် ရိုးနေလေပြီ။ ‘စိမ့်’ ရှေ့မှာနောက်လျှင်လည်း ‘စိမ့်’ က စိတ်မဆိုးပါဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးတတ်တာပါ။ ဒီတော့ သူငယ် ချင်းတွေက အားမနာစတမ်း စနောက်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။

“မင်းဆက်က colour အကြည်ပဲလား”

“ဘာလဲ အကြည်”

“အဖြူသန့်သန့်လေးကို ပြောတာလေ”

“ရော် ... ငါပြောပြီးပြီလေ။ သူငယ်ချင်းပါလို့”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒါလီကတော့ မင်းအပေါ် အရောင်ရှိတာ သာချာတယ်နော်။ မပြောလည်း ငါတို့သိတယ် ခန့်ရ”

“သိလည်း တိတ်တိတ်နေပေါ့။ မင်းတို့ လျှောက်ဖွတာနဲ့ အရှက်ရမယ်”

“ဟော! ... ဒီကောင် နာတတ်နေပြန်ပြီ”

“မင်းမကြိုက်ရင် ငါ ဖွင့်ပြောလို့ ရမလား ခန့်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ စိမ့်ကိုလား”

“အေးလေ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောပေါ့။ ငါ့ကိုတော့ ဆွဲမထည့်နဲ့။ ခေမဲ့ ဒေါသထွက်ပြီး ငါ့ပေါ်ပုံချလို့ကတော့ မင်းအသေပဲ”

“အားပါး! ... ကြောက်စရာကြီး။ ဒီကောင် ပြောတော့ဖြင့် နှိုးဆို့ပြီး အထဲမှာ မရိုးမသားနဲ့ကွ”

လှောင်ကြပြန်ချေပြီ။ သူကို ‘စိမ့်’ နှင့် ယခုလို တွဲစတာ အဆန်းမှမဟုတ်တော့တာပဲ။ နေသည့်အိမ်ကသာ ဝေးသဖြင့်

တွေ့ချင်လည်း phone ဆက်ခေါ် သွားတွေ့ရုံသာ။ မိန်းကလေးတွေ နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မရှိခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ 'စိမ့်' နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ပေါင်ဆင်းခဲ့ရတာပါလေ။ မိန်းကလေးတွေ ဘာကိုကြိုက်တာ မကြိုက်တာ၊ ဘာကိုမုန်းတာ အမြင်ကပ်တာလောက်တော့ အကြမ်းဖျင်းမဆဲ သူသိနေပါ၏။

ဒါကြောင့်လည်း 'စိမ့်' စိတ်ခုန်မည့်ကိစ္စတို့ကို ရှောင်ရှား နိုင်ခဲ့တာပါ။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ သူ့စိတ်နှင့်ကိုယ်စိတ် နားလည် မှုရှိခဲ့ပြီး ဘယ်သောအခါမျှ စိတ်ဆိုး စိတ်ကွက်တာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ မရှိခဲ့ပါချေ။ လူကြီးချင်းက ခမည်းခမက် တော်ကြမည်ဟု စကားတိုင်း သူနှင့် 'စိမ့်' က ရယ်ကြရုံထက် မပိုခဲ့ပါလေ။

“ဒါဆိုလည်း ရှေ့ရောက်အောင် ငါတို့က တွန်းပို့ပေးရမှာလား”

“အေးလေ၊ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရှုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေမှတော့ ဒါလီ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမှာအမှန်ပဲ”

“မလိုပါဘူး နေလင်းရ။ ဖူးစာပါရင် ဘေးက မဖန်တီးပေးပေမယ့် သူ့အလိုလို နီးစပ်ပါတယ်”

“ဘာ ... ဟာ! ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါတို့ကောင်က ကျားဆန်တတ်သားပဲ”

“ငါက လက်တွေ့သမားပါ ငြိမ်းမောင်။ စိတ်ကူးယဉ်တယ် ဆိုတာ အနုပညာသမားတွေရဲ့ အလုပ်ပါ”

“လာတယ် ... လာတယ်။ အတူတူချင်းကို ဆရာယုတ်ပြန်နေ

ပြန်

အော်ရယ်ကြပြန်လေ၏။ ‘ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်း ဆူး’ ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာဖြင့် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် အပြေး အလွှား သွားကြရတာပါ။ နယ်ဘက်မှလာတက်သည့် ကျောင်းသားက သူတို့အုပ်စုထဲမှာပါနေသဖြင့် ကုသိုလ်ဖြစ်လူစုပြီး ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ပေး အားပေး။ ရန်ကုန်နေပါသည့် သူတို့တွေလည်း သိပ်မရောက်ကြတာမို့ အတူ ကုသိုလ်ယူဖြစ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုလဲ မျိုးမြတ်”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကုသိုလ်တော်တော်ရလားလို့ မေးတာလေ”

“ကုသိုလ်တော့ ရ မရ မသေချာဘူး၊ မျက်စိတော့ အတော် နောက်တယ်”

“လူတွေကိုလား”

“လူတွေရော ကားတွေပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ”

“မင်းက Jungle sence နဲ့ ကြည့်မှတော့ ဒီအလန်းတွေကို

၂၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘယ်အကြိုက်တွေ့ပါ့မလဲကွ”

“ဟုတ်ပါ”

“မျိုးမြတ်ကြိုက်တဲ့ style မျိုး ငါပြောပြရမလား”

“အဲဒါ... သိနေရပြန်ပါပြီ”

“ဆံပင်ကရှည်ရှည်၊ အရပ်ကမြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်က သွယ်သွယ်၊ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပျဉ်ပေါ် မှောက်ကျထားသလို သနပ်ခါးတွေ ဖုံးနေအောင် လိမ်းထားမယ့်”

“ဟေ့ကောင်!... ငြိမ်းမောင်”

“အဲဒါမျိုး မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်တယ်ကွာ ကြိုက်တယ်”

“အေး... အဲဒီလို ဝန်ခံစမ်းပါ”

“ခေတ်ကြီးအမြင် ပြောင်းသင့်ပြီ မျိုးမြတ်ရဲ့။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ပုံတော် ကတ္တီပါဖိနပ်စီးပြီး ခြေတစ်လှမ်း ကုဏ္ဍတစ်သန်း လှမ်းမယ့် မိန်းကလေးမျိုး မရှိတော့ဘူး”

“မှန်တယ်၊ ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးလေးကို ရင်ခုန်ရမှာထက် ကြွေရှပ်လို မိတ်ကပ်လေးကိုပဲ ရင်ခုန်တတ်အောင် လေ့ကျင့်စမ်းပါ”

“မင်းတို့ပြောနေတာ ခန့်တည်ကြည်ကို မဟုတ်ဘူးလား ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ဘက် မြားဦးက လှည့်လာရတာလဲ”

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀

၂၇

“အေးလေ ဟုတ်သား”

သဘောကျကြပြန်ချေပြီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ စာတွေကို ဆက်မေ့ထားပြီး စိတ်ရွှင်အောင် လည်ပတ်ဖြစ်ကြတာပါ။ အဆောင်နေသူငယ်ချင်းက သုံးယောက်မို့ ခွဲခြားတာမျိုး မရှိဘဲ ညီအစ်ကိုတွေနယ် ဆေးကုသွဲခေါ်ကြတာ မဟုတ်လား။ ကျောင်းသားနည်းပါးလွန်းပါသည့် ဒီလိုကျောင်းကြီးမှာ သူတို့အုပ်စုက လူများနေပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သဖြင့် လူပိုသိကြလေ၏။

“ဟော!”

သူ phone က ထမြည်လာလေ၏။ ဆူညံနေပါသည့် အုပ်စုအနီးမှသာကား ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကမ်းပေါ်မှာ ခန့်သည်ကုန်ပြီမို့ ‘ဇက်’ က စထွက်လေတော့၏။ သူတို့အုပ်စုက တားပါသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ ဆင်းဖြစ်မှာမို့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ဖြစ်ကြတာပါ။

“ဟဲလို!... စိမ့် ပြောလေ”

“ကိုခန့်တို့ မပြန်လာသေးဘူးလား”

“ပြန်လာနေပါပြီ စိမ့်ရဲ့။ အခု ရေလယ်ကျောက်တန်းဘုရားနီး ပြန်လာနေပြီ။ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဪ... လမ်းမှာ ကြိုရင် ဒူးရင်းသီး ဝယ်လာပေးဖို့

၂၈ ❀ မေသဒ္ဒါမောင်

ပြောချင်လို့ပါ။ မာမိက စားချင်တယ်တဲ့”

“ဒူးရင်းသီး”

“အင်းလေ”

“ရှာလာခဲ့ပေးမယ်လေ။ အနေတော်အလုံမဲ့၊ မဟုတ်လား။
ဘယ်နှလုံး ဝယ်လာရမလဲ”“အန်တီကြီးအိမ်လည်း ပေးချင်တော့ နှစ်လုံး သုံးလုံး
လောက်ရရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“OK! ... ကိုယ် ရှာလာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပဲလား”

“ဟုတ်! Thanks ! ပါ ကိုခန့်”

“ရပါတယ် စိန်ရဲ့။ No problem ”

“ဒါလီလား”

“အေး”

“ပြောတော့ မဟုတ်ဘူးဆို၊ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေး
တယ်။ မင်းကို phone ဆက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူလဲ၊ ကိုငြိမ်းမောင် စနေပြန်ပြီလား”

‘စိန်’ က သဲ့သဲ့မျှကြားရုံဖြင့် ဘယ်သူမှန်း သိနေလေပြီ။
ဒီအုပ်စု ဗရတ်ကျမှန်း သိနေတာမို့ ရှက်စရာမလိုမှန်းလည်း သိနေတာ
မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူ့အပေါ်မှာလည်း အတော် နားလည်

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀ ၂၉

နည်းနည်း မိန်းကလေးမို့ တော်ရုံကိစ္စမျိုးကို ကပ်သပ်ပြောလေ့လည်း
မရှိပါချေ။

“ကုသိုလ်ရှာနေတာ ငရဲမရစေနဲ့တဲ့။ မင်းကိုပြောနေပြီ”

“အေးပါ ... မင်းဘက်မှာ သူရှိနေတာနဲ့ပဲ ပြောအားရှိပြီ
ဆ”“ဟင်! ... ဘာလဲ၊ ဪ ... သိပြီ၊ သိပြီ။ လိပ်ဥရော
အိပ်မလေးပါ၊ ရအောင်ရှာလာခဲ့တဲ့ ငြိမ်းမောင်ရေ”“ဟာ! ... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ မင်းကလည်းကွာ၊ ဒါလေး
ထောက်ကို စိတ်ဆိုးစရာလား”

“တော်ပါပြီ၊ ဒါပဲနော် ကိုခန့်”

“အင်း”

သူ phone ကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ငြိမ်းမောင်ကတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း ပွစ်ပွစ် ရေရွတ်နေပြန်လေသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ အသက်
အကြီးဆုံးမို့ ဝါကြီးသည်ဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ခါ power က ပြချင်သေး
တာမဟုတ်လား။ ဒင်းပြောမနိုင်တာဆို၍ ‘စိန်’ တစ်ဦးသာ ရှိခဲ့တာပါ
လေ။

“ကမ်းကပ်တော့မယ်လေ”

“အေးပါ”

‘ဇက်’ က တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပြန်ကပ်နေပြီမို့ လူစုရပ်ရန် သတိလှမ်းပေးလေ၏။ သူက ချောင်းနားမှာ ရပ်နေမိသဖြင့် ကျန်နေမိ သည့် သူငယ်ချင်းများရှိရာဆီ သွားရန် ခြေလှမ်းကို ရွှေ့လိုက်ပါသည်။ ကုန်သေတ္တာအနည်းငယ်တင်လာပါသည့် အနောက်ခြမ်းအကွယ်မှ သူ လှမ်းထွက်လိုက်စဉ် မထင်မှတ်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်လာလေ ၏။

“ဟော”

လေထဲမှ ပျံ့ဝဲတက်လာပါသည့် မိုးပြာရောင်ပဝါလေးကို မရည်ရွယ်ပါပဲ လှမ်းဖမ်းလိုက်မိလေသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်နေရာ ကနေများ လွင့်ပါလာပါသလဲ။ ခရီးသည်တွေထဲမှ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ပဝါစ မှ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးရနံ့ကြောင့် စောစောက ပြောခဲ့ကြသည့် စကား တို့ကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

သွားပေးမိလျှင်ဖြင့် ကာယကံရှင် မိန်းကလေးနှင့် သူ့ကို တွဲစကြတော့မှာပါ။ ဘယ်သူ့ပဝါမှန်း မသိဖြင့် သွားပေးရမှာကိုလည်း ဝန်လေးပြီး ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေမိတာပါ။ ပဝါစကို ကိုင်ထားမိစဉ်မှာပင် ခြေသံဖွဖွကို အရင်ဆုံးကြားလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အကွယ်နေရာမှ ပေါ်လာပါသည့် ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေးတစ်စုံ၊ မိုးပြာရောင်လုံချည် ပျော့လေးအောက်မှာ စီးထားပါသည့် အဖြူရောင် slipper လေးနှင့်

ခြေထောက်လေးတောင် ဤမျှလှပနေပါလျှင် မျက်နှာလေးက အထယ်မျှ လှပနေမှာပါလိမ့်။ အတွေးဖြင့် အကြည့်ကို အပေါ်သို့ ဆင့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်!”

“အဲဒါ ‘လေး’ရဲ့ ပဝါလေးပါ”

“ဪ... ယူပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

လေသံခပ်တိုးတိုးလေးနှင့် အပြုံးနုနုပိုင်ရှင်လေးကို သူ ဆင်သက်အံ့သြနေမိလေ၏။ ဘုရားရေး! ‘မျိုးမြတ်’ စိတ်ကူးထဲက ခပ်မျိုးနှင့် မိန်းကလေးကို အပြင်မှာ တကယ်ပဲမြင်လိုက်ရတာပါပဲ။ ဆင်လျှော့လျှော့လေး စည်းနှောင်ထားပါသည့် ဆံနွယ်ရည်တို့က ဖြောင့် စင်းရှည်လျားပြီး ပေါင်လယ်အထိ ရောက်နေတာပါ။

ခပ်ပါးပါးလေး လူးထားပါသည့် ပါးကွက်ကြားက ညနေခင်း အဝင်ခါနီးမှာ မပြယုတပြယ်။ ခေါင်းမှာ ပန်ဆင်ထားပါသည့် ခရေကုံး ဆို့က အရောင်ညိုသွားပေမယ့် ရနံ့က မပြယ်။ ဘာအတွက် ဘာ စိတ်ကပ်မှ ထပ်ကူမလိမ့်ထားပါသည့် ယဉ်သကို မိန်းမချောလေး ကြောင့် ‘ခန့်တည်ကြည်’ အငိုက်မိခဲ့ရတာပါလေ။

အခန်း (၃)

ကားကို 'စိမ့်' တို့ ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်
လိုက်ပါ၏။ နေအတော်စောင်းနေပြီမို့ အမှောင်ဘက်သို့ လှနေလေပြီ။
တိုက်ရှေ့သို့ထွက်လာသည်က 'စိမ့်' နှင့် စိမ့်မာမိ 'ဒေါ်ကေသီ' ဝင်
ဖြစ်နေပါသည်။

“မိုးချုပ်နေပြီလေ သားရယ်။ မနက်မှ လာမယ်လို့ ထင်ထား
တာ”

“မဖြစ်ဘူး အန်တီရေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား။ မေမေက
ဒူးရင်းသီးနဲ့ကို လုံးဝမကြိုက်ဘူးလေ”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့။ အန်တီ မေ့နေလိုက်တာ။ တင်တင်
က ဒီအသီးမှ မကြိုက်တာ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“စိမ့်က အလိုက်မသိသလို ဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး စိမ့်ရယ်၊ ရပါတယ်၊ သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်
ဘူး”

သူက ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်ရင်း ဒူးရင်းသီးသုံးလုံး စုချည်
ထားကို ယူလိုက်ပါ၏။ တခြားသစ်သီးတွေ နှစ်ထုပ်ဝယ်လာတာမို့
နှစ်ထုပ်ကိုချန်ပြီး နောက်တစ်ထုပ်ကိုပါ သယ်ယူလိုက်လေသည်။
ဒီသို့ရောက်လာပါသည့် စိမ့်ကို သိပ်မလေးသည့် plastic အိတ်ကို
၁၀ လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“ဒါက ဘာတွေလဲ”

“ဝယ်မှတော့ ဆွမ်းတော်ပါကပ်လို့ရအောင် ဝယ်လာရတာ
မို့ စိမ့်ရယ်”

“အမလေး... အလိုက်သိလွန်းတဲ့ သားပါလားနော်။ အဲဒါ
အားတွေကြောင့်ပဲ ချစ်နေရတာ”

“မာမိကလည်း စိမ့်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင်မှ”

“ဪ... သမီးက သမီး၊ သားက သားပဲလေကွယ်”

“ညစာစားပြီးမှ ပြန်ပါလား ကိုခန့်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး စိမ့်ရေ၊ မေမေ စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

ညှော်ခန်းအထိ လိုက်ဝင်ခဲ့ပြီး အသီးတွေယူပေးခဲ့ပါ၏။

အန်တီက ကောင်မလေးတွေခေါ်ကာ အသီးတွေ သိမ်းဆည်းစဉ်း

နေ့စဉ် သူက ဆက်တိုက်ထက် ခဏမျှ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒီအိမ်ထဲ
ရောက်တာနှင့် ထပြန်ရတာမျိုး ဘယ်သောအခါမှ မဖြစ်ခဲ့ပါ။
‘စိမ့်’ က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဘုရား တော်တော်စုံဖူးဖြစ်တယ်ပေါ့လေ”

“အင်း... အိမ်မှာနေတဲ့စိမ့်က စာအတော်ရနေပြီပေါ့”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကျက်တုန်း”

“စိမ့်က စာတော်ပြီးသားပဲဟာ”

“ကိုခန့်လောက် ဉာဏ်မကောင်းဘူးလေကွယ်၊ ဝီရိယရှိလွန်း
လို့သာ ဒီကျောင်းကို တက်ခွင့်ရခဲ့တာ၊ သိလျက်သားနဲ့ ပြောနေပြန်
ပြီ”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးကိုး စိမ့်နဲ့
ဉာဏ်ရည်တော့ ကွာမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပဲ၊ သားရယ်၊ သားညီမက တစ်ယောက်တည်း
ကျက်ရတာထက် သားနဲ့အတူ စာဆွေးနွေးပြီးကျက်ရတာ ပိုအဆင်ပြေ
တယ်၊ စာပိုရတယ်လို့ ပြောနေတာ”

သူ ပြုံးရုံသာ ပြုံးမိပါ၏။ စာကျက်ချိန် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
ကျော်အထိ ‘စိမ့်’ နှင့်အတူရှိနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ယောက်ျားလေး
ချင်းဆို ကိစ္စမရှိပါ။ ညအတူအိပ်ဖြစ်လည်း အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်

လား။ စာမေးချင်လည်း phone ဆက်မေးနိုင်သဖြင့် ‘စိမ့်’ အတွက်
သိပ်ခက်ခဲမည် မထင်ပါ။ သို့သော် စာကိစ္စ တစ်ခုတည်းနှင့်တော့
သူနှင့် အတော်ကြာအောင် ‘စိမ့်’ ရှိချင်မည်မထင်ပါလေ။

“မေးစရာရှိရင် phone ဆက်မေးပေါ့ စိမ့်ရဲ့”

“ကိုခန့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ သားရေ၊ သားအပေါ် သမီးက အဲဒီ
ဆောက်ကို သိတတ်လွန်းနေတာ”

“ဒါကတော့ ငယ်ပေါင်းကို အနီတီရဲ့၊ တစ်ယောက်စိတ်
တစ်ယောက် ဖတ်ကြည့်နိုင်တာပေါ့”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖျော်လာပြီးသို့လည်း လိမ္မော်ရည်
နှုတ်ကို သူယူ၍ မော့လိုက်ပါ၏။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းပြီး နွမ်းနယ်နေ
ပြီး နားချင်နေပါပြီ။ ဒီအိမ်ရောက်လျှင် အတော်နှင့်ပြန်လို့မရမှန်း
သိကြီးဖြစ်ပါလျက် ရောက်လာခဲ့မိတာ မဟုတ်လား။ ညနေစောင်း
မှာ ရေချိုးပြီးလိမ်းထားပါသည့် ‘စိမ့်’ က စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြည်လင်
သန်းသန်းနေသလောက် သူကဖြင့် တစ်နေကုန် ချွေးတို့ဖြင့် ညစ်ပတ်
နေလေပြီ။

“လာမယ့်လထဲ သားတို့မွေးနေ့ရှိတယ်နော်၊ ဒီနှစ် ဘယ်မှာ
သွပ်ချင်သလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလည်း ကိုခန့်နဲ့တိုင်ပင်ချင်နေတာ”

“ဘယ်မှာလုပ်လုပ် ဖြစ်ပါတယ် အန်တီရယ်။ အိမ်မှာပဲ သံဃာပင့် ဆွမ်းကပ်ကြတာပဲဟာ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုက အားတဲ့ရက် စိမ့်နဲ့အတူ One Table လိုက်ကျွေးလိုက်ရုံပါပဲ၊ မခက်ပါဘူး”

အန်တီက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ဟိုဘက်လမ်းနှင့် ဒီဘက်လမ်းနေကြတာမို့ သိပ်မဝေးပါ။ သူနှင့် ‘စိမ့်’ က တစ်လတည်း မှာ ရက်သာခြားပြီး မွေးနေ့ရသဖြင့် မွေးနေ့လုပ်တိုင်း အတူတူ လုပ်ကြ အောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေကို က သူတို့ကြိုက်တာကို လိုက်ဝယ်ကျွေးရုံပဲမို့ ကရိုကထ သိပ်မများဘဲ ချေ။

“သမီးက သားအတွက် Birthday gift တောင် ဝယ်ပြီး နေပြီ”

“မာမိကလည်းလေ စိမ့် လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှ အကုန် လျှောက်ဖော်နေတော့တာပဲ”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူ ဖုံးကွယ်စရာ လိုလို့လား သမီးရဲ့”

“ကိုယ်က ဘာမှစိတ်ကူးမရှိလို့ မဝယ်ဖြစ်သေးဘူး စိမ့်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ တစ်ရက်အပြင်လိုက်ပြီး ကြိုက်တာဝယ်ပေးမယ်လေ။ စိမ့် စိတ်ကြိုက်ရွေးပေါ့”

မဲ့ချင်ချင်ဖြစ်သွားသော်ငြား ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ ။ အေးစက်စက်ကြီးမှန်သိပေမယ့် ဒီလူကို ငြိတွယ်မိမှတော့ အလိုက် သိတတ်ရုံပေါ့လေ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတာ မွေးနေ့ရှင်အံ့သြအောင် အထူးအဆန်းအဖြစ် ပေးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။ လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ငြိုက်တာရွေးခိုင်းမှတော့ ဘာများအံ့သြစရာ ရှိမှာလဲ။ စိတ်ကူးယဉ်မိ သာသည့် Romantic လေးကဖြင့် ဆပ်ပြာမှုဖောင်းနယ် ဖောက်ခနဲ ဆက်သွားလေပြီ။

ငယ်သံယောဇဉ်ဖြင့် [၅၂၈ ကြိုးဖြင့်] ချည်နှောင်ခဲ့တာ မှန် ဆမယ့် သူနှင့်အတူ ဒီကျောင်းကိုတက်ဖို့ ဘွဲ့အတူရဖို့အတွက် ပင်ပန်း အကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ မိဘချင်းလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ သူနှင့် ‘စိမ့်’ က ဒီထက်မက ပိုပြီးရင်းနှီး နီးကပ်သင့်ပါလျက် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလာဖို့အတွက်ပင် သူက အား ခထုတ်ဖြစ်ပါလေ။

‘စိမ့်’ တို့ကြားမှာ စိမ်းသက်ခြင်း လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးက ဘယ် အချိန်ထိ ရှိနေမှာပါလဲကွယ်။

“အဲဒီလိုရွေးမှတော့ ဘယ်လိုပေါ်ရမယ်၊ secret gift ဖြစ်မှာ ဆဲ ကိုခန့်ရဲ့”

“စိမ့်ကလည်းလေ မကြိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ထက် ကိုယ်လို

ချင်တဲ့ လက်ဆောင်ရတာက ပိုပျော်စရာမကောင်းဘူးလား”

“အင်းလေ ... ဒါတော့ ဒါပေါ့”

လိုချင်တဲ့လက်ဆောင်တဲ့လား။ ‘စိမ့်’ တကယ် ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာကိုရော သူသိပါရဲ့လား။ ဒီလောက်ကြီး နှစ် (၂၀) ကော်ရင်းနီးခင်မင်ခဲ့ပါလျက် သူ့ဘက်က colour အကြည်ရောင်ကို ပြောင်းလဲလာအောင် ဘာကြောင့်များ အရောင်မရောလာတာပါလိမ့်။ “မြင်းက မလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်”၊ “အိုးကမပူ စလောင်းကပူ” ဟု လူကဲ့ရဲ့ ချင်စရာအဖြစ်မျိုးနှင့် ‘စိမ့်’ တော့ မကြုံချင်တာ အမှန်ပါ။

ရေခဲတုံးကြီးလို အေးစက်စက်ကြီးမှန်းသိထားပေမယ့် ယောက်ျားမှန်လျှင်ဖြင့် မိန်းမသားတို့၏ ပြောင်းလဲမှုနှင့် အလှတရားကို ခံစားတတ်ရမှာလေ။ မူရာမာယာများပြီး ဆွဲဆောင်ရအောင်လည်း သူ့ရှေ့မှာ ကလက်တက်တက် အမူအရာမျိုး မလုပ်ပြပဲ။ သက်ထူရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် သူ့အပေါ် လေးစားမှု စိတ်ရင်းခံက ဖျက်လို့ မရတာ။

“အဲဒီရက်နီးမှပဲ Date ကြမယ်လေ”

“ဟုတ်!”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“ညစာစားပြီးမှ ပြန်ပါဆိုကွယ်”

“တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်ထားတာမို့ ညစ်ပတ်ပြီး ပင်ပန်းနာလိုပါ အန်တီ။ အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ သစ်သီးဖိုး ဘယ်လောက်ကျသလဲ၊ မပေးသေးဘူး”

“မလိုပါဘူး အန်တီ၊ ရပါတယ်”

“သားကို အားနာလိုက်တာ”

“ရန်ကုန်သီးတွေက မော်လမြိုင်က ခူးရင်းသီးအရသာကို ဘယ်မိပါ့မလဲ အန်တီရဲ့။ ဈေးလည်း ကြီးသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အန်တီတို့လည်း ဟိုကို လူကြိုမရှိလို့ မမှာဖြစ်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခုံမှ သူထရပ်လိုက်ပါ၏။ စာမေးပွဲနီးတာကို စိတ်မပူပါပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မွေးနေ့ကိုပဲ ပူနေရတာပါလိမ့်။ သူတို့သူငယ်ချင်း (၆) ယောက်က စာကျက်ရလွန်း၍ ခေါင်းခြောက်တာကို ရှင်းလင်းချင်သဖြင့် တမင်တကာ မြို့တွင်းဘုရားဖူး ထွက်ခဲ့ကာ စိတ်ကြည်စေခဲ့ကြတာလေ။

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် စိမ့်”

“Phone ဆက်ရင်ပြောမှာ သေချာပါတယ်နော်”

“ပြောမှာပေါ့ စိန်ခဲ။ ဟိုတစ်ချိန်ပဲ မပြောဖြစ်တာ”
 “ဘယ်အချိန်လဲ”
 “ဟဲ ဟဲ ... Toilet-ဝင်နေတဲ့အချိန်”
 “ကြည့်! ... ကိုခန့်နော်၊ စိန်က စကားကောင်းပြောနေတာကို”

“ကိုယ်လည်း အကောင်းပြောနေတာပါပဲ”
 “အိမ်ပြန်ရင် ရေနွေးနွေးလေးနဲ့ချိုးဦးနော်”
 “အင်းပါ”

တိုက်အထိ လိုက်ဖို့ကာ တံခါးကို ခပ်နီးရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည့် ‘စိန်’ ကို သူ ငုံကြည့်လိုက်မိပါ၏။ သူတစ်ယောက်လုံး အနီးကပ်ရှိနေ၍များ ‘စိန်’ အနား ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ ကပ်ခွင့်မရသေးသလား။ ‘စိန်’ ကိုယ်တိုင် လိုလားပုံမျိုးပြလျှင်ဖြင့် အရဲကိုးပြောဝံ့သလို ရှိလာနိုင်မှာပါ။

လက်ချိုးရေပြစရာ ဆေးကျောင်းသူတွေထဲမှာ ‘စိန်’ ၏အသံက ထင်ရှားသလောက်ရှိပေမယ့် ထိုအလှကို သူ အဘယ့်ကြောင့် မမြင်ရပါသလဲ။ အဖြူ နီနီကပ်ကပ်ရှိနေခဲ့လို့ပဲ လှသည် ချောသည်တို့ ဆန်းပြားသည့်အမြင်မျိုး မရှိခဲ့လေသလား။ သေချာတာကဖြင့် ‘စိန်’ အပေါ်မှာ သူ ရိုးသားဖြူစင်သည့် မောင်နှမစိတ်မျိုးသာ ရှိတာပါပေ။

“ဘာပြောဦးမလို့လဲ”
 “ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”
 “မပြောချင်တော့တာလား”
 “အင်း ... အရေးမကြီးဘူးထင်လို့ပါ”
 “ဘာကိစ္စလဲ”
 “စိန်”
 “ဟင်”

“ကိုယ်တို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ခိန်ကို ဖွင့်ပြောလာရင် စဉ်းစားပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“ရှင်!”

“Sorry! စာကျက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ တိုက်သွားပြီ”

သူကားလေးက ခြံထဲမှ ခပ်မှန်မှန်ထွက်သွားလေပြီ။ ကားနောက်မီးနီလေးကို ကြည့်နေရင်း နှလုံးသားဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်ခုန်သံကြောင့် တံခါးဘောင်ကိုနှိပ်နေရာမှ ပြန်မရပ်နိုင်ပါလေ။ ဖွင့်ပြောလာရင်တဲ့လား။ သူပြောမှာကို ဘယ်သူ့ထံ ပုံချချင်လို့ပါလိမ့်။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းတွေပြောဖို့ တိုင်ပင်လျှင်တောင်မှ “စိန်က ငါနဲ့သက်တဲ့သူနဲ့ ငါပိုင်တယ်” ဟုပြောရုံနှင့် ပွဲပြီးသွားမှာလေ။

“ကို”

ရင်းနှီးမှုကတစ်ဆင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်သူဖြစ်သွားကြတဲ့ သူတွေလည်း အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘စိမ့်’ တို့နှစ်ဦးရဲ့ သံယောဇဉ်က ထင်တာထက် ပိုရည်ကြာခိုင်မြဲနေပါလျက် ဒီထက် ပိုတင်းကျပ်လာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းကို ကြားနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေရတာက နွေကန္တာလမ်းကြမ်းထက် ပိုများရည်ကြာနေလေမလား။ ချစ်ခြင်းက အိပ်မက်တွေ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်ပါလျှင် ‘ကို’ အိပ်မက်ထဲကို ခဏတာ ဝင်ခွင့်လေးသော်မျှ မရနိုင်တာလေ။

အပြုံးချင်းဖလှယ်ဖို့၊ အကြည့်ချင်းဆုံဖို့၊ ရင်ခုန်သံပြိုင်ဖို့ ဆိုသည့် အခွင့်အရေးမျိုးက ‘ကို’ နဲ့ ‘စိမ့်’ ကြားမှာ ဘယ်အခါမှမဟုတ်ရောက်ရှိလာမှာပါလိမ့်။ ကြင်နာသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံမှာ အပြာရောင် ချစ်ခြင်းတို့ ရှိလာစေဖို့ တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းနေရုံတစ်ပါး အခြားအရာ မရှိနိုင်တော့ပြီ။

ဪ ‘ကို’ ရယ်။

အခန်း (၄)

နောက်ဆုံးဘာသာရပ် အဖြေအပ်ပြီးပြီမို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရပါ၏။ ‘စိမ့်’ နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ဖက်အခန်းမှာမို့ အပြင်မှာ သူတောင့်ရဦးမှာပါ။ Bell မတီးခင်မှာပင် အဖြေလွှာအပ်ခဲ့ပြီး Corridor သို့ သူထွက်လိုက်ပါ၏။ ကျောပိုးအိတ် Zip ကိုဖွင့်ကာ Silence လုပ်ထားပါသည့် phone ကို အသံပြန်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

လိုချင်သည့် အမှတ်ရအောင် ကြိုးစားပြီးဖြေခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ဘိုက်ကိုယ် စိတ်ချမိလေ၏။ အခုမှပင် ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီးချနိုင်တော့ ဘာမဟုတ်လား။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ အားလုံး ခွှိမ်းချေပြီ။ ခေါင်းကို ဟိုဒီစောင်းလျက် ဇက်ချိုးအကြောဖြေလိုက်စဉ် Bell အသံမြည်လာလေ၏။ ဟိုမှ ဒီမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထွက်လာကြသည့် ကျောင်းသားတွေကိုကြည့်ရင်း မျက်စိဖြင့် ‘စိမ့်’ တို့ကို ရှာနေ

၄၄ မမသဒ္ဓါမောင်

မိမိ ပြေးလာသည့် လူငယ်နှစ်ဦးက သူ့ကို ဝင်တိုက်လိုက်လေ၏။

“ဟာ!”

“Sorry! Sorry!... အရမ်းအလျင်လိုနေလို့ပါ”

တိုက်သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ လက်ထဲကိုင်ထား
ပါသည့် phone က လွတ်ကျသွားသလို မှန်ပါအစိတ်စိတ်အမွှာအ
ကွဲသွားလေတော့၏။ သွားပါပြီ၊ နေရင်းတိုင်ရင်း ငွေကုန်ဦးတော့မှာပဲ
ပဲ။ စောစောက ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ပြောရန် မော့ကြည့်ရင်း
Phone ကွဲသွားတာကိုပါ ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ...ဟာ... ကျစ်!”

စောစောက လူငယ်နှစ်ဦးက မျက်စိရှေ့မှာတင် ပျောက်သွား
လေပြီ။ သူ့ကိုက လျှာရှည်ပြီး phone ကိုထုတ်ကိုင်ထားမိတာကတင်
အပြစ်ဖြစ်လေပြီလား။ ကြည်လင်နေပါသည့်စိတ်က ချက်ချင်း နောင်
ကျသွားရလေပြီ။ ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား ‘ခန့်တည်ကြည်’။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာလေ... ပစ်တိုက်သွားလို့ ကွဲသွားပြီ”

“မှန်း!... ခေါ်လိုရသေးလား။ ငါခေါ်ကြည့်မယ်”

‘မင်းသူက’ က phone ထုတ်လျက် သူ့ phone ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါလေ။ သေချာ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၄၅

ဒီထယ်။ အိတ်ထဲကငွေတွေ အလကားနေ ထွက်ဦးတော့မှာပါပဲ။
သူတ ပန်တွန်ပြလိုက်ရင်း (ယောက်ျားကိုး) လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် phone
ကို ထည့်ထုပ်လျက် ကျောပိုးအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ရတော့၏။

“ကိုခန့် ok လား”

“မဆွေတခေပဲ ဒါလီရေ”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင့် phone ကျကွဲသွားလို့”

“ဟောတော်!... ဖြစ်ရလေ”

“ငြိမ်းမောင်ရော”

“နောက်မှာ လိုက်လာပြီ”

မျက်နှာရှုံ့တွပြီး ရောက်လာပါသည့် နောက်ထပ်သူငယ်ချင်း
ဆွေတော့မှ ကျောင်းထဲမှ စပြီးထွက်လာကြပါသည်။ ဖြေနိုင်တာရော
ဖြေနိုင်တာပါ စားမြုံ့ပြန်ငြင်းခန့်နေရင်း ကားတွေရပ်ရာဆီသို့
ဆျောက်ခဲ့ကြပါ၏။ အိမ်မပြန်ခင် phone တော့ အသစ်ဝယ်ရမေမည်။
Memory card ထဲမှာ အရေးကြီးသည့် file တွေ သိမ်းထားတာမို့
နှုတ်လို့မရပါချေ။

“အိမ် တန်းပြန်မှာလား”

“ဒါပေါ့ နားချင်နေပြီ”

“ကိုခန့်ရော”

“အင်း... တစ်နေရာဝင်ပြီးရင်ပေါ့”

“မင်းကွာ တွေ့ချင်ရင်အနီးလေး ပြေးတွေ့ရုံပဲကို။ အဲဒီလောက် အဖြစ်သည်းရလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒါလို့အိမ်ကို လိုက်ဦးမယ်ဆို”

“ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျစ်! စွတ်ပြောမယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဝယ်စရာရှိလို့”

“အဲဒါလည်း ဒါလို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ရော... မဟုတ်ပါဘူးလို့ဆိုနေမှ။ စိမ့်လို့ချင်ရင် သူနဲ့အတူ သွားပြီး ဝယ်ပေးရုံပဲ”

“စေတနာတွေ စေတနာတွေ”

“အေးလေ... ပြောရင်တော့ ဘူးချည်း။ ဖရုံမသီးသလိုနဲ့”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ”

သူက ကားတံခါးဖွင့်ရင်း ‘စိမ့်’ ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိပါ။ ကောရွှန်းသည်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အကြည့်ဆုံစဉ် ရင်ထဲ တစ်မျိုး

ဖြစ်သွားရလေသည်။ ‘အလို! သူ့ကို ‘စိမ့်’ ဘယ်လိုကြီးများ ကြည့်လိုက်ပါသလဲ။ နှုတ်ခမ်းပါးထက်မှ အပြီးတို့က ယခုတိုင် မပျက်ပြယ်သေးပါလေ။

“စိမ့်လိုက်လို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် စိမ့်ရဲ့၊ တုတ်ပါ”

“တကူးတက လိုက်ပို့နေရမှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုယ် Handset ဝယ်ပြီးရင် တစ်ခါတည်းပြန်မှာလေ။

ဆာင့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ကားပေါ်ကစောင့်လည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ကိုခန့်ရဲ့”

“ရတယ်လေ၊ သိပ်ကြောပါဘူး စိမ့်ရဲ့”

ဒီတော့မှပင် သူကားပေါ်သို့ ‘စိမ့်’ တက်ဖြစ်လေ၏။ ကားကို ဆျောင်းစင်းအတွင်းမှ ကွေ့ပတ်ကာ မောင်းခဲ့ပါ၏။ ကျောင်းနားရက် ဆယ်တာလေးသာ ပိတ်ပြီးလျှင် ကျောင်းဆက်တက်ရတော့မှာပါ။ ဆရာတို့ စာတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းရသည့် ဒီလိုကိုမှ ဝါသနာပါလွန်းသဖြင့် သူ့ခွဲမိတာကိုး။ ပြည့်စုံသည့်မိသားစုက သူတို့အုပ်စု (၇) ဦးမှာ (၅) ဆောက်သာဖြစ်ပြီး နယ်မှလာတက်သည့် ‘မျိုးမြတ်’ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့တာပြီး တက်ရတာပါ။ ဒါကို တစ်အုပ်စုလုံးက မနှိမ့်ကြပါဘဲ အုပ်စုတစ်ခုလုံး စာရွက်စာတမ်းဆိုလည်း စိုက်ပေးကြ၊ မရှိမဖြစ် ပစ္စည်း

၇၈ ❀ မေသခွါမောင်

ဆိုလည်း ပိုနေတာဟူ၍ ပေးလိုက်နှင့် 'မျိုးမြတ်' ၏ ကွက်လပ်တို့ကို ဦးသူဖြည့်ပေးဖြစ်ကြတာပါလေ။

'မျိုးမြတ်' ကို တွေးမိစဉ် ဟိုတစ်လောက ကျောက်တန်းက အပြန်မှာ ဆုံခဲ့သည့် မိန်းကလေးကို ရုတ်တရက် သတိရမိသွားပါ၏။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးမှ စိတ်ဝင်စားပါဆိုသည့် 'မျိုးမြတ်' နှင့်မဆုံဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနဲ့မှဆုံခဲ့ပါသလဲ။ လေထဲလွင့်ပါလာသည့် ပဝါစက သူ့မျက်နှာကို လာအုပ်မိမလို ဖြစ်သွား၍ ဖမ်းကိုင်လိုက်မိခဲ့သလို ခြေသံဖွဖွဖြင့် အနားသို့ရောက်လာပါသည့် ပုံရိပ်ရှင်လေးကို ယနေ့ထိ အမှတ်ရနေဆဲပါပဲ။

'လေး' တဲ့။

မင်း ဘယ်သူလဲ မိန်းကလေးရယ်။

"ကိုခန့်"

"ဟင် ... ဘာလဲစိမ့်"

"စိမ့်ဝယ်ပေးရမလား"

"ဘာကိုလဲ"

"Handphone လေ"

"အာ ... မလိုပါဘူး စိမ့်ရယ်"

"ဒီလိုမှန်းသိရင် မာမီဝယ်ပေးကတည်းက ဆင်တူနှစ်ယောက်

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀

၇၉

သူလိုက်ပါတယ်"

"မလိုပါဘူးဆိုမှ စိမ့်ရယ်"

"စိမ့်က ကိုခန့်လိုအပ်တဲ့အရာတွေကို ပေးချင်လို့ပါ"

"Thanks! ပါစိမ့်။ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်"

အပြီးယဲ့ယဲ့က အားမရှိသည့်နှယ်ပါ။ ပြည့်တဲ့အိုးကို ဖြည့်တာ လျှံကျရုံထက် ဘာများအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိမှာပါလဲ။ မပြည့်တဲ့အိုးတွေကိုသာ လိုသလောက်ဖြည့်ပေးတတ်ရမှာပါလေ။ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တူနေတာတောင်မှ စိတ်ချင်းက မတိုက်ဆိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

"iPhone ဝယ်မှာပဲလား"

"ပါတာနဲ့လောက်မယ့် phone ပဲ ဝယ်မှာပါ စိမ့်ရယ်"

"လိုတာ စိမ့်ဖြည့်ပေးမယ်လေ"

"ရတယ်"

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို 'စိမ့်' နားလည်မည် ဆင်ပါ။ ဘယ်သွားသွား၊ ဘာစားစား၊ ဘာဝယ်ဝယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လေးကသာ ရှင်းမှ ဂုဏ်ရှိနိုင်တာပါလေ။ ခက်တော့မည် ခက်ပါရဲ့။ အစစအရာရာ တွက်ကပ်ပြနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ ဆင်ကောင်းတစ်နေရာရေမှာပင် ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ နေ့လယ်

နေပူချိန်မို့ 'စိမ့်'က ကားပေါ်မှဆင်းဘဲ (Aircon ဖွင့်ထားပါသည့် ကားထဲမှာပင် ထိုင်နေခဲ့လေသည်။

ကြွေးအင်းထားပါသည့် လှေကားထစ်သုံးထစ်ကိုတက်ပြီး ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းကာ ဖွင့်၍ဝင်လိုက်ပါ၏။ အေးစိမ့်နေပါသည့် ဆိုင်ထဲမှာ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ပစ္စည်းတွေသာ ကောင်တာမှန်ပုံးထဲ ပြထားပြီး အရောင်းဝန်ထမ်းတွေရှိမနေပါလား နေလယ် ထမင်းစားချိန်မို့ အပြင်များထွက်နေကြသလားဟု တွေးရင် လျှောက်ကြည့်နေစဉ် မှန်ပုံးနောက်မှ ထရပ်လိုက်ပါသည့် လူရိပ်ကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဟင်!”

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲရှင်”

Uniform နဲ့ Sport shirt အဖြူနှင့် စကပ်အရှည်အနက် ရောင်ကို ဝတ်ထားပါသည့် သူမကို သူ မင်သက်အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။ သေချာပါတယ်။ ဒါ ဟိုတစ်လောလေးကပဲ ဟိတစ်စဖြင့် သူနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ဖူးပါသည့် မိန်းကလေးပါလေ။ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်လေးချည်ကာ အဖြူခေါ် sport အနက်လုံးလေးတွေရှိနေသည့် ပဝါဖြင့် စည်းနှောင်ထားပါသည့် fashion က မပြောင်းမလဲ ပါပဲ။

ကြည့်စမ်း! မမျှော်လင့်တဲ့နေရာမှာ သူမနှင့်သူ ထပ်ဆုံရပြန်

—ပြီ။

“Phone ကျကွဲသွားလို့ အဲဒါ”

“ပြင်မယ်ဆိုရင်တော့ အပ်ခဲ့ပါရှင်။ Service ဝန်ထမ်းတွေ ခြန်လာသေးလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ အသစ်ဝယ်မလို့ပါ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဘယ် brands ထဲက ကြည့်ချင်ပါသလဲ။ စိတ်ကြိုက်ရှာကြည့်ပါရှင်”

“တစ်ချက်လောက်ပြပါလား”

“ဒီထဲက ကြည့်ချင်လား”

“အင်း”

“ခဏလေးနော်”

သော့ယူဖွင့်ကာ အပေါ်ထပ်မှ စီထားပါသည့် phone သုံး လေးလုံးခန့်ယူလျက် ‘ကတ္တီ’ပါဗန်းထဲသို့ ခပ်ဖွဖွထည့်ပြပေး၏။ ထည့်သည့်ရွှေ့၊ မည်သို့သော fancy အလှပစ္စည်းတို့မျှ ဝတ်မထားပါ သည် လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တို့ကို သူ အငေးသား ကြည့်နေမိပါ သည်။ လှလိုက်တာနော်၊ မျက်နှာလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းအောင်ပင် သေးအရေ ဝင်းပါကာ လက်ချောင်းလေးတွေက ရှည်ရှည်

၅၂ မမသခွါမောင်

သွယ်သွယ်နှင့် လက်ဆစ်အဖုပင် မမြင်ရလေအောင် ရှည်မျောမျော လေးတွေပါပဲလား။

“ဒါက အခုအသစ်ဝင်တာထဲကပါ။ Application လည်း သိပ်မများဘူး။ Camera လည်း ကြည်လင်ပြတ်သားတယ်။ ဈေးနှုန်းလည်း သင့်တော်ပါတယ်။ အရမ်းကြီးမများဘူးပေါ့။ ဒါမျိုးကတော့ game ဆော့တဲ့သူတွေ အများဆုံးဝယ်ကြပါတယ်။ မှန် stick ကို အရမ်းမချောဘဲ ပွတ်လို့အဆင်ပြေအောင် နည်းနည်းကြမ်းကြမ်း လေးကပ်ရတာပေါ့။ ဒါလေးက”

တစ်လုံးကိုတစ်မျိုး ရှင်းပြသမျှ စိတ်မဝင်စားပါဘဲ မျက်လွှာ ချထားပါသည့် မျက်နှာလေးကို တစ်စုံတစ်ရာကြည့်နေမိ၏။ ပြောကြတာဖြင့် အသားညိုစိမ်းစိမ်းမှ အကြည့်ခံတာဆို။ အခုတော့ဖြင့် ဖြူနေပါသည့်ကောင်မလေးကို သူ ငေးမဝခြစ်နေရတာက ဘာကြောင့်ပါလဲ။

နဖူးပြေပြေလေးအောက်မှ မျက်ခုံးတန်းကွေးကွေးလေး သိပ်မထူမပါ။ နှာတံစင်းစင်းလေးကလည်း သိပ်မချွန်မလုံးဘဲ အတော်တော်ပါ။ မျက်တောင်ရှည်တို့က စိပ်လွန်းပြီး ရှည်နေတာမို့ အတုမလား ထင်ချင်ဖွယ်ရာပါလေ။ သူ ရင်အခုန်ဆုံးကတော့ လေသံထဲတိုးဖြင့် ရှင်းပြနေပါသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးလေးနှင့် မေးစေလုံးလုံးလေးကိုပါပဲ။

Sport shirt ကော်လံကြယ်သီးမောင်ထားသဖြင့် လည်တိုင် သွယ်သွယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရပါ၏။ လက်တိုဝတ်ထားတာလဲ လက်မောင်းသွယ်သွယ် စင်းစင်းလေးကို တွေ့နိုင်တာပါ။ လှလိုက်တာ ပြစ်မျိုးမထင်ဆိုတာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ခေါ်လေသလား။

“ဒီမှာရှင့်”

“ဗျာ!”

“ဘယ် phone ရွေးမှာလဲ”

“အင်း ဒါပဲယူမယ်လေ။ ဘယ်လောက်ကျမလဲ”

“Phone က နှစ်သိန်းသုံးသောင်းပါ။ Cover နဲ့ တခြား သူမယ့်ဟာတွေ အကုန်ပေါင်းတွက်ပြီးရင် Discount ပေးပါမယ်”

သူ phone အကွဲထဲမှ card တွေကို ဂရုစိုက်ထုတ်ယူကာ phone အသစ်ထဲ ပြောင်းထည့်ပေးပြီး voucher ရေးနေပါသည့် မိန်းကလေး၏အမည်က ‘မြတ်လေးငုံ’ ပါတဲ့။ မင်းကြောင့် ကိုယ့်နှလုံးသား ပြောင်းဆန်နေတာကို သိပါရဲ့လား ‘လေး’ ရယ်။

အခန်း (၅)

မွေးနေ့ရက်ညွှန်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ဝိုင်းလိုက်ကွေး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မိုး သိပ်ချုပ်မည်စိုး၍ 'စိမ့်' တစ်ယောက် စောစောပြန် သဖြင့် Taxi ပေါ်တင်ပေးလိုက်ရလေသည်။ ယောက်ျားလေးအုပ်စုက ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဖွင့်လို့ရနိုင်ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... Goodnight Kiss လေး ပေးလိုက်သေး လား”

“မဟုတ်တာ ပြောတော့မယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ခုထိ မငြိနိုင်သေးဘူးလားကွာ၊ ဘေးက ကြည့်နေရတဲ့ ငါတို့ အသည်းယားနေပြီ”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်စဉ် 'နေလင်း' နှင့် 'ငြိမ်းမောင်' က သူ

မင်းတို့ ပုတ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ အသက်သာတစ်နှစ်ကြီးလာပြီ။
“စိမ့်” က ခုံရင်း ခုံရင်း သူငယ်ချင်းမို့ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေကြပြီ
မင်းပါရဲ့။

“ငါမှ စိမ့်ကိုမချစ်တာ”

“ဘာကွ”

“ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ညီမတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်တာပဲ ရှိ
မယ်”

“ဒီမှာခန့်တည် ... လောကမှာ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းက
လေး ရိုးရိုးသားသားခင်တယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ရှိ
မယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ထားပါတော့၊ ငါနဲ့စိမ့်တို့ခင်တာ အနှစ် (၂၀) ကျော်ပြီ။
အခု ငါ့အသက်အရ (၂၃) ပဲထားပါ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်း တကယ် ဘာမှမဖြစ်တာလား”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ရိုးသားပါတယ်လို့”

“ကျစ်! ... ဒီကောင်က ငါ့ကြော်မကြိုက်တဲ့ ကြောင်မိုက်
ဖြစ်နေပြီ”

“မင်းတို့ပြောမှပဲ စိမ့်က ငါ့ကြော်ဖြစ်နေပြီ”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒီလို အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဘယ်မှာသွားရှာမှာလဲ။ ပြီးတော့ ရည်မှန်းချက်ကလည်း အတူတူကို”

“မင်းအပေါ်မှာလည်း ဒါလီက လိုလိုလားလားရှိတယ် ဆိုကြားရဲ့။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သူ စိတ်ဝင်စားတာပဲကြည့်”

သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အချစ်ဆိုတာဘာလဲ၊ ဒီလူကိုတော့ ချစ်ပါ။ ဟိုလူကိုတော့ မုန်းပါဆိုပြီး အမိန့်ပေးစေခိုင်းတဲ့ ရဲတာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ အထူးသဖြင့် ‘စိမ့်ဒါလီ’ ဆိုသည့် သူ့ထံ ချင်းလေးက သူ့နှလုံးသားကို မလှုပ်နှိုးနိုင်ခြင်းပါပဲ။ ချစ်ခြင်းက စွမ်းအားရှိပြီးမှန်ပါလျှင် နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးနိုင်သည့် စွမ်းအင်မျိုး ရှိနိုင်မှာလေ။

ခုတော့ဖြင့် အေးစက်စက် အခြေအနေက ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါဘဲ ဟိုတုန်းကအတိုင်း တည်ရှိနေစေမို့ ခက်ပါရဲ့။ စာကိုသာ ကုန်းရုန်းကျက်နေရပါသည့် သူတို့လို ဆေးကျောင်းသား (သင်္ဃာ)တွေကို မိဘတွေကလည်း သနားပြီး ဘာဆိုဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်၍ မပြောကြပါချေ။

“သူကသူ ငါကငါပဲ။ တူမှ မတူတာ”

“မင်း နည်းနည်းလေးမှ ရင်မခုန်တာလား”

“အေး”

“ကောင်းကွာ၊ ဘေးတီးတဲ့ ငါတို့ပဲ ငပေါကြီးဖြစ်ရပြီ”

“အချစ်က ဆန်းကြယ်တယ်ဆို”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ်၊ ဒါကျ သိတယ်ပေါ့”

“စိမ့်မဟုတ်တဲ့ တခြားကောင်မလေးကို ငါ စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“ဘာ!”

“ဘယ်သူလဲ”၊ “ဘယ်ကလဲ” ဟူ၍ မေးခွန်းတွေ တစ်ပြီးပြီး ထွက်လာသမျှ လက်ရောခေါင်းပါ သူခါပြရပါသည်။ စာတော့ စောပါသေး၏။ ဘာမှ မသေချာမရေရာသေးပါဘဲ မပြောပြချင်ပါ။ သို့သော် ‘စိမ့်’ အနားသို့ အတင်းတွန်းပို့နေကြ၍ ဖွင့်ပြောလိုက်မိခြင်း ပါပဲ။

“အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ရင်ခုန်မိတယ်ပေါ့”

“မှန်တယ်”

“ငါတို့ဆေးကပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး အပြင်က”

“ကျစ်! ... မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်မယ်မကြံနဲ့နော် ခန့်တည်ကြည်”

“မသေချာသေးပါဘူးကွာ၊ စိတ်ဝင်စားမိရုံလို့ပဲ ငါပြောတာပါ”

“တွေ့တာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ကြိမ်”

“ဒါနဲ့များ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောရတယ်လို့”

“နှစ်ခါဆိုပေမယ့် အဲဒီနှစ်ကြိမ်စလုံးမှာ ငါ့နှလုံးသားက အချက်ပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ”

“ဘာ”

“အချစ်မှာ စောတယ်၊ နောက်ကျတယ်ဆိုတာမျိုး ရှိမနေရင် သူ့ကိုငါ ချစ်မိနေတာ သေချာပြီ”

“ခန့်တည်ကြည်”

သူငယ်ချင်းတွေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်လေ၏။ ဝန်ခံခြင်းဆိုတာ အမှားလုပ်မိသူတွေသာ ရှိကြတာပါ။ အခုတော့ သူ့အဖြစ်က သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ပြောဖြစ်ရတယ်လို့။ ခက်ပါလို့ ‘ခန့်တည်ကြည်’။ ‘မြတ်လေးငဲ့’ ကိုမှ သူ့နှလုံးသားက အချက်ပြခဲ့ရပါ သလား။

“တော်ရုံပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပါလား ခန့်ကြီးရာ။ ကောင်မလေးနဲ့ နှစ်ကြိမ်လေးပဲ တွေ့သေးတာကို”

“အေးလေ ... တစ်ကြိမ်တစ်ခါဆိုတာ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ပဲဟာ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ပြန်တော့မယ်၊ Bill ရှင်းမယ်ဟေ့!”

“ဘာလဲကွာ၊ ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးလို့လား”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ပြန်ချင်လာလို့ပေါ့ကွာ”

“ခန့်ကြီး”

“အေး”

Waiter ရောက်လာပြီမို့ Bill စာရွက်ကိုယူ၍ ငွေရှင်းကာ ဆောင်လိုက်မိ၏။ ‘ထက်မြက်’ ရော ‘မင်းသူ’ ပါ ကားယူလာကြသဖြင့် ဆောင်နေသည့်နှစ်ဦးကို သူလိုက်ပို့စရာမလိုတော့ပါ။ သူရပ်ပြီမို့ သူငယ်ချင်းအားလုံးပါ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ ‘စိမ့်’ က မိန်းကလေး ဆန်နှစ်ဦးကို အိမ်မှာပင် ဖိတ်ကျွေးခဲ့သဖြင့် ယောက်ျားလေးအုပ်စုမှာ ဆော့တာသာလာပြီး စားဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

“အဲဒီကောင်မလေးကို တကယ်ပဲ ချစ်နေပြီလား”

“သိပ်တော့ မသေချာသေးပါဘူး”

“ဒါနဲ့များကွာ”

“မင်းတို့အတွက် အရေးမကြီးပေမယ့် ငါ့အတွက်ကတော့ အဓိက အရေးကြီးပါတယ် ငြိမ်းမောင်။ သူက ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မြင်တာနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်”

“မင်းတော့ မှိုင်းမိနေပြီ ခန့်တည်ကြည်”

ပြောပေါ့လေ။ ကာယကံရှင်က သူဖြစ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့က စိတ်တူတာမှ မဟုတ်တာမို့ အကြည့်လည်း မတူဖြစ်ပါဘူး။ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ပြန်တီးဆက်ခဲ့ပါ၏။ ချစ်သူထားသည့်ကိစ္စနှင့်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်မကွက်ချင်ပါ။ လူချင်းတူကြပေမယ့် စိတ်ချင်းက ဘယ်တူပါ့မလဲ။

ကန့်ကွက်ချင်ကြတာပါပဲလား။ ‘မိုင်းမနေပြီ’ တဲ့လေ။ ထိုင်းပြောရအောင် ‘လေး’ က သူ့ကို ညှို့ဝင်ဆွဲယူစေသည့် မိုင်းချီတိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သူမကို ‘လေး’ ဟု ခေါ်လိုက်မိတာပါလိမ့်။ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်ထည့်ပြောတတ်လေးကိုက ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေတာ မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်တော့ ရူးသော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ‘လေး’ ရယ်။ မင်းအကြောင်းပဲတွေးချင်နေတာ။ မင်းပုံရိပ်ကိုပဲ မြင်ယောင်ချင်နေတာ။ မင်းအပြီးချိုချိုလေးနဲ့ အကြည့်နွေးနွေးလေးတွေက ကိုယ့်စိတ်အားကို ဖမ်းစားနိုင်လွန်းခဲ့တာလေ။ သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်းလေးပြောခဲ့တာတောင်မှ ကိုယ့်အပေါ် ဤမျှ လွှမ်းမိုးနိုင်ရတယ်လို့။

ဪ ‘လေး’ ရယ်။

“ဟာ!”

“ဂျီ!”

Restaurant လမ်းကြားမှ လမ်းမကြီးသို့ထွက်လိုက်စဉ် ကားရှေ့မှ ဖြတ်ကူးလိုက်ပါသည့် လူအုပ်ကြောင့် အတွေးလွန်နေမိရာ သတိဝင်သွားကာ ဘရိတ်ကို အမြန်နင်းလိုက်ရလေ၏။ လူလေးငါးဦးသာက တစ်ဖက် platform ပေါ်ရောက်သွားပေမယ့် သူ့ကားရှေ့မှာ ပစ္စည်းထုပ်တွေနှင့် ပုံလဲကျသွားပါသည့်လူရိပ်ကြောင့် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်ရပါသည်။

“ကားနဲ့မတိုက်မိ၊ ဟင်!”

ညမီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာ (ကားရှေ့မီးရောင်နှင့်) မြင်ဆိုက်ရတာက ‘မြတ်လေးငုံ’ ဖြစ်နေလေတော့၏။ တိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီလား။ ဒီလိုလမ်းမျိုးမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆုံစရာအကြောင်း မရှိပါဘဲ တည့်တည့်ကြီးတိုးရပြန်တယ်လို့။ ကားနှင့်မတိုက်မိသဖြင့် ကားလမ်းပေါ် ပြုတ်ကျနေပါသည့် အထုပ်တို့ကို သူ ဝိုင်းကူကောက်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ လေး”

“လန့်ပြီးလဲသွားတာ ခြေခေါက်သွားပြီထင်တာပဲ။ အား! တျတ်! ကျွတ်!”

“ကိုယ့်ကားပေါ် တက်လိုက်လေ။ လိုက်ပို့ပေးပြီး

၆၂ မေသဒ္ဓါမောင်

ကြည့်ပေးမယ်”

“ရှင်!”

“မမှတ်မိဘူးလား လေးရဲ့။ ကိုယ်တို့ဆိုကြတာ ဒါ ဒီတစ်ခါ ပါခဲ့ဆို သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ ကိုယ့်နာမည် ခန့်တည်ကြည်လေ”

“ဪ”

Phone ဝယ်စဉ်က ဘောက်ချာမှာ နာမည်ရေးဖူးတာနဲ့ မှတ်မိသွားပုံပါ။ တော်ပါသေးရဲ့။ အထုပ်တွေကိုယူ၍ သူမကို တွဲထူရန် ပြင်လိုက်ရလေ၏။ ကားအသွားအလာရှိသဖြင့် သိပ်ကြီးကြာလို့ မကောင်းပါလေ။ သူမ၏ အိမ်ကံအေးမြလွန်းပါသည့် လက်မောင်း သွယ်သွယ်လေးကို အားနာစွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် တွဲထူလိုက်ရလေ သည်။ သူ့ကို ထိန်းကိုင်ရင်း ကားရှေ့ခန်းခုံပေါ် သူမ ထိုင်ဖြစ်လေပြီ။

ဘယ်သူကထင်ထားမှာတဲ့လဲ။ ဒီလိုနေရာ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ‘လေး’ နှင့်သူ ဆုံဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လေ။ ကံကြမ္မာက သူနှင့် ‘လေး’ ကို တွေ့ဆုံဖို့အတွက် လမ်းပြနေတာထင်ပါရဲ့။ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာရင်း ကားကိုဆက်မောင်းခဲ့ရလေ၏။

“သေချာမှတ်မိရဲ့လား”

“ဟိုတစ်ခါ phone လာဝယ်တုန်းက”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါရဲ့ရှေ့မှာ ရှိသေးတယ်”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၆၃

“ဘယ်မှာလဲဟင်”

“နည်းနည်းတော့ကြာပြီ။ ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားဖူးပြီး ပြန် ဇက်ပေါ်မှာ ဆုံခဲ့တာ”

“ဇက်ပေါ်မှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက လေးက မိုးပြာရောင်လေး ဝတ်ခဲ့တာလေ”

“အို! ... ဒါဖြင့် လေးပဝါကို ပြန်ပေးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်ပါ”

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို၊ လေးကို ကူညီတာများနေပြီ”

“ရော် ... ကိုယ်ဖြင့် ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မကူညီရသေးဘဲနဲ့။ အိမ်က ဘယ်နားလောက်မှာလဲ”

“ရပ်ကွက်ထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးပါ အစ်ကို”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ... ခြေထောက်နာနေတဲ့ဟာ။ လမ်းဆွဲချက်နိုင်လို့လား”

“ဆိုက်ကားဖြစ်ဖြစ် စီးသွားပါ့မယ်”

“ရပါတယ် လေးရယ်။ ပို့မယ့်ပို့ အိမ်အထိ ပို့ပါရစေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ”

“လေးတို့အိမ်က ကားဝင်လို့မရလို့ပါ အစ်ကိုရဲ့”

“ဝင်လို့ရသလောက်အထိ ပို့ပေးပါမယ် လေးရယ်။ အားမနာပါနဲ့”

သူ ဇွတ်ပြောလိုက်မှပင် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သွားလေတော့၏။ သူမ ညွှန်ပြရာ မီးမှိန်မှိန်ရပ်ကွက်အတွင်း ကားဖြင့် ဝင်ခဲ့စဉ် လမ်းကြမ်းသဖြင့် ကားက ဘယ်ညာတိမ်းစောင်းရင်း လမ်းကျဉ်းထဲမှာ ဂရုတစိုက် မောင်းခဲ့ရလေသည်။

တကယ်ပါ။ ဤသို့ ကြမ်းတမ်းသည့် လမ်းထက် ရောက်ခဲ့တာတောင်မှ သူနှင့် ‘လေး’ ၏ ချစ်ခင်ရင်းကို ကြမ်းတမ်းနေခဲ့မည် ဟု မထင်ခဲ့မိပါလေ။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှာ နေရပါသည့် မိန်းမချောလေး။ မုဆိုးမသမီးလေးဖြစ်ပါသည့် ‘မြတ်လေးငုံ’ ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် အမြတ်တနိုး ချစ်မိခဲ့ပါသည့် ဆေးကျောင်းသားလေး ‘ခန့်တည်ကြည်’ ၏ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါချေ။

“ချစ်တယ်” ဟူသည့်စကားကို ‘လေး’ တစ်ယောက်တည်းမှ လွဲ၍ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးတောင် မပြောဖြစ်ခဲ့တာ ‘လေး’ ယုံနိုင်ပါ့မလား။ ဪ ချစ်ရတဲ့ ‘လေး’ ရယ်။

အခန်း (၆)

ကားဂိတ်မှာ ‘လေး’ က Bus စောင့်နေစဉ် သူက သူမရှေ့ဆံလှမ်းလှမ်းမှာ ကားကိုသွားရပ်ပြီး ဆင်းလာလေ၏။ အနောက်ဘက်ဘက်သာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေတာမို့ အနားသို့ရောက်လာသည့် သူ့ကို သတိမထားမိပါချေ။ ဆိုင် Uniform ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ အပြင်အဝတ်ဖြင့် ယဉ်ယဉ်လေးမြင်တွေ့ရလေသည်။

“လေး”

“အမလေး! ... လန့်လိုက်တာ”

“Sorry! Sorry သိပ်လန့်သွားလား။ ကိုယ်အမှတ်တမဲ့ လိုက်မိတာ အလုပ်သွားမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အို!... မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ လေးရဲ့”

“ကျောင်းသွားရမှာမဟုတ်လား။ လမ်းကြိုတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တကူးတကကြီး လိုက်မပို့ပါနဲ့”

“ဒီနေ့ စနေလေကွာ၊ မေ့နေပြီလား”

“ဟင်!”

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူမ မျက်လုံးလေးစိုင်းသွားလေ၏။ ဒီမနက်တော့ ဆံပင်မကျစ်ထားပေမယ့် ဖက်ဖူးရောင်ပစ်လေးဖြင့် စည်းနှောင်ထားပါသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့က ထွက်လာနေစွေးစွေးလေးအောက်မှာ လန်းဆန်းလှပနေသလိုပါလေ။ လှလိုက်တာနော်။ ဒီလိုမျိုး မပြည့်မစုံဘဝနှင့် နေရတာတောင်မှ ဘာမှ မမြင်ပါဘဲ သနပ်ခါးပါးကွက်ပါးပါးလေးနှင့် ရိုးရိုးလေးနေနေသည့် ‘လေး’ က ကြည့်လေ ယဉ်လေ ချောသည့်ကောင်မလေးဖြစ်နေရတယ်လို့

ကိုယ့်ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတာကို သိပါရဲ့လား။ ညည်းမြင်မက်သည့်အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲတမ်းတွေ့ရပေမယ့် ဦးလင်းလို့ မျက်စိဖွင့်တာနှင့် ကွယ်ပျောက်သွားတိုင်း ရင်ထဲမှာ လွှမ်းတသသနှင့် ခံနေရတာကို မနှစ်သက်ပါ။ သူမ မျက်နှာလေးကို အမြဲတွေ့ချင်နေတာ သူမအသံတိုးတိုးလေးကို အစဉ်ကြားနေချင်သည့် စိတ်တို့က ‘လေး’

တို့ အလေးအနက် ချစ်မိနေပြီဟူသည့် အကြောင်းပြချက်၏ သက်သေတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒါဆိုလည်း သွားစရာကိစ္စရှိတာကို သွားမှပေါ့”

“အခုပဲရောက်နေပြီလေ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“သွားချင်တဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီလို့ ပြောတာလေ”

သူမ မျက်နှာ အနည်းငယ်မျှ ပန်းရောင်သန်းသွားလေ၏။ ဤမျှ အရိပ်ပြရုံဖြင့် ရိပ်မိနေပြီလား။ အသက် (၂၀) အရွယ်မို့ ဒီလောက်တော့ အလိုလိုသိန်းလည်နိုင်မှာပါ။ အရွယ်ရောက်ကတည်းက သူမနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ရည်းစားစကားပြောကြသည့် လူတွေလည်း အနည်းနှင့်အများ ရှိနေမှာပါပဲ။ သို့သော် သူမဆိုလူတွေကဲ့သို့ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲဆိုပြီး ‘လေး’ အထင်သေးမှာကို မလိုလားပါလေ။

“လေးကို မနောက်ချင်ပါနဲ့လား အစ်ကို”

“ဘယ်တုန်းကမှ ပေါ့ပျက်ပျက် မပြောခဲ့ပါဘူး လေးရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုသိသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုယ်က ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“အစ်ကိုမှာ မျက်စိပါရင် မြင်တတ်ရမယ်လေ”

“ကိုယ်က အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်တတ်မှန်း လေးသိပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မှားနေပြီ လေးရဲ့။ ကိုယ်က နှလုံးသားက အဆုံးအဖြတ်ပေးတာကိုပဲ လက်ခံခဲ့တာ”

“ရှင်!”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းထားလိုက်မိပါ၏။ ဒီလောက် မရဲတင်းလျှင် ချစ်စကား ကြိုက်စကားကို ပြောဝံ့မည် မဟုတ်။ ကားမှတ်တိုင်ကြီးမှာ ပြောရတာတော့ သိပ်မခိုက်ပါဘူး။ ခက်သည်လဲ ‘လေး’ က သူခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်မှမလိုက်ချင်တာကိုး။

“လူတွေရှေ့ ဆင်ခြင်ပြောပါ အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် လူတွေမကြားအောင် ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်မှပေါ့ လေးရဲ့”

“သူများတွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်မှာပေါ့”

“ထင်ထင်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြည့်! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ လေးပြောတာကို ကိုယ့်ကို မသိဘူးလား။ ကားမှတ်တိုင်မှာ စကားပြောပြီး ကားပေါ်လိုက် တက်စီးလိုက်မိရင် လေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်ကြ ထင်မလဲလို့ ပြောနေတာပါ”

အလို! ဟုတ်သားပဲ။ ဒါကို သူက ဘာလို့ မစဉ်းစားမိတာပါ။ သူ့ထက်ငယ်ပါသည့် မိန်းကလေးက ပိုပြီးစဉ်းစားတတ်ရတယ်။ အကြီးဖြစ်သည့်သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့စိတ်ဖြင့် ပြောမိသလိုမျိုး ဖြစ်နေသေးပြီ။ မိန်းကလေးနေရာမှ စဉ်းစားတတ်ရဦးမှာပါလားဟု တွေးမိသေး၏။

“စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ လေးရယ်။ ကိုယ်က လေးတွေေးသလို မတွေးမိလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း သွားပါတော့လား အစ်ကိုရယ်”

“ကိုယ်က ဒီနေ့ပြောမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

သူမ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်လေ၏။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုပြောလား။ သူများဦးသွားမှာစိုးရိမ်မိနေတာမို့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပြီး “လေး” ကို အမြန်ဆုံးဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာလေ။ သူငယ်ချင်း သွားတားပြစ်တာကိုတောင် ကျောခိုင်းပြီး သူလုပ်ချင်တာကိုသာ ဦးစားဆောင်တာက ခေါင်းမာသည့်စိတ်ကြောင့်ဆိုလျှင် မမှားပါချေ။

“အစ်ကိုက အချိန်အားပေးမယ့် လေးစား အချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ကားနဲ့လိုက်ပို့ပြီး လေး အလုပ်မဝင်ခင် ကော်စီမှာဖြစ်ဖြစ် ပြောမှာပေါ့။ မကြာဘူးလေးရယ်”

“အင်းလေ၊ ပြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါတော့ ဒီလိုမျိုး

ကားနဲ့လာခေါ်ရင် လေး မလိုက်ဘူးနော်။ ကြုံပြောထားပါရဲ့”

“Ok!”

နောက်ကိစ္စ နောက်မှရှင်းရုံပဲမို့ ကားရပ်ထားရာဆီ ဆော်
လျှောက်လာခဲ့ပြီး ‘လေး’ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ‘လေး’ က
မျက်နှာပူစွာဖြင့် ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။ မတတ်နိုင်သီ
ဒီလိုမှ မရဲတင်းလျှင်ဖြင့် သူက ‘လေး’ ကို ဘယ်လိုများ ဖွင့်ပြောဖြေ
ပါ့မလဲ။ တစ်နေရာတည်းမှာနေပြီး ငေးကြည့်နေရုံနှင့် အလုပ်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်မှန်း သိလို့ပါလေ။

ကားကို သူမဆိုင်နှင့်နီးသည့် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာပင် ရပ်လိုက်
ပါ၏။ မနက် (၉) နာရီမှ အလုပ်ဝင်ရမှာမို့ ဒီအချိန်က အတော်လေး
စောနေသေးလေသည်။ သူက ကားပေါ်မှအရင်ဆင်းလိုက်ပြီး သူ-
ဆင်းစေရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကော်ဖီဆိုင် မှန်တံခါးကို တွန်း
ဖွင့်ဝင်လျက် နေရောင်ရှိနေပါသည့်နေရာမှာ (လင်းလင်းထင်းထင်း
ရှိစေရန် ရည်ရွယ်၍) ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“Black Coffee နှစ်ခွက်ပေးပါ။ ပေါင်မုန့်ကို စိမ့်တာထား
ရွေးပြီး ပူပူလေးလုပ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

Waiter ကိုမှာလိုက်စဉ် သူမ၏အကြည့်က သူ့ထံ ရောက်

လာ၏။ မနက်စောစော ကော်ဖီသောက်လျှင် အဘယ်မျှ ခေါင်း
ကြည်စေသလဲဆိုတာကို သိစေချင်လို့ပါ။ သို့သော် သူမမျက်နှာထား
မကြည့် မျက်မှောင်အနည်းငယ်မျှ ကျုံ့ကာ စိတ်ရှုပ်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေလေ
သည်။

“လေး”

“လေးအတွက် မှာစရာမလိုပါဘူး။ အိမ်မှာ အဆာပြေ စား
ခဲ့ပြီးသားပါ”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ထပ်ဖြည့်ရုံနဲ့ ဗိုက်မဝပါဘူး လေး
သိ။ ပေါင်မုန့်မစားနိုင်လည်း နေ့လယ်အဆာပြေစားလို့ရအောင်
ဆယ်ထည့်သွားလို့ ရပါတယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကျင့်ပါမှာစိုးလို့ပါ”

“လေးကလည်း”

“လေးတို့လူတန်းစားက အဆာပြေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုက်အဝဲဖြစ်
ဖြစ် ထမင်းကိုသာ အားထားပြီး စားလေ့ရှိတာပါ အစ်ကို။ ဒီလိုမျိုး
ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေက ဗိုက်ကိုပေါ့ စိတ်ကိုပါ အာသာမပြေလို့ပါ”
ပြောတတ်လိုက်တာနော်။ သူ့ဘာမှ ဆက်ပြောလို့မရအောင်

၇၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

များ တမင်ပြောလိုက်လေသလား။ လူတန်းစားဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပိုင်းခြားပြရလောက်အောင် သူက 'လေး' နှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ မရှိချင်ပါလေ။ ရှေ့တိုးဖို့အားထုတ်လာခြင်းကို မတားဆီးချင်ပါနဲ့လား 'မြတ်လေးငဲ့' ရယ်။

"ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ကျွေးမွေးတာမို့ လက်ခံသင့်ပါတယ် လေးရယ်"

"ပြောတော့ လွယ်တာပေါ့ အစ်ကို"

"ဟင် ဘာကိုလဲ"

"စေတနာဆိုပြီးပြောလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်သင့်ခံရတဲ့သူတစ်ယောက်ထက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်စေတယ်"

"လေးကလည်း"

"ကျွေးတယ် ပေးတယ်ဆိုတာမျိုးက စေတနာချည်း သပ်သပ်တော့ မရှိပါဘူးအစ်ကို။ အဲဒီနောက်မှာ လိုချင်လောတာဆိုတော့ အရာမျိုးက အနည်းနဲ့အများ ပါလာတတ်လို့ပါ။ အင်းပေါ့လေ လူနဲ့လျှင် အတ္တတော့ရှိတတ်တာမို့ ပေးဆပ်မှုချည်းတော့ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ"

အလိုလေး! စကားလုံးတွေက အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင် ကြီးလွန်းလှချည်လား။ ဖွင့်ပြောချင်တဲ့လူကို မပြောဖြစ်အောင် နှုတ်ပိတ်စေချင်သလိုနယ်လေ။ ငယ်ပါသေးတယ် 'လေး' ရယ်။ ကိုယ်က

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀ ၇၃

မင်းထက် သုံးလေးနှစ်ကျော် အသက်ကြီးတဲ့လူမို့ လောကကြီးအကြောင်းကို မင်းထက်ပိုသိ ပိုနားလည်ပါတယ်။

"လေး"

"ရှင်"

ကော်ဖီခွက်တွေရောက်လာပြီမို့ စကားပြောရန် မဖြစ်တော့ပါ။ Waiter လေးအနားမှ ခွာသွားစဉ် မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို 'လေး' အတွက် စားသောက်ရန် ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်မိလေ၏။ စောစောမီးခေါ်သတော့ မထွက်လောက်ပါဘူးနော်။ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ဘိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောတဲ့လူကို စိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ။

"ကိုယ်"

ပြောရန်အားယူလိုက်ပေမယ့် မပြောရဲသေးပါ။ ကော်ဖီပူနေသေးသဖြင့် ခဏစောင့်နေစဉ် သူမနှင့်အကြည့်ဆုံသွားလေ၏။ ရှက်မိပ်ဖြင့် မျက်လွှာချသွားတာမျိုး မရှိပါ။ စဆုံစဉ်က မူနဲ့နဲ့ဟန်မျိုး ခေါ်တော့ဘဲ အနည်းငယ်မျှ အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည့်နယ်ပါလေ။

"ကိုယ် လေးကို"

"လေးတို့က ဆင်းရဲပါတယ် အစ်ကို"

"ဟင်!"

"အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုတစ်ယောက် ဘာဆိုတာမှ မပြည့်စုံပါဘူး။"

အစ်ကိုလည်း လေးတို့အိမ်ကို တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးခဲ့တာပဲ။ မျက်စိနဲ့ မြင်ပြီးရင် ဦးနှောက်က စဉ်းစားတတ်မှာပါ။”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်ပြောချင်တာက”

“စိတ်အပန်းဖြေရုံ အပျော်သဘောမျိုးလား အစ်ကို”

“ဟာ!... မဟုတ်တာ”

“လေးက ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ် သိနေလို့ မေးလိုက်တာပါ”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပြောခဲ့ဖူးသေး တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါ လေး”

“အစ်ကိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်ရည်တူ”

“အချစ်မှာ ဂုဏ်ပကာသနတွေ၊ နိမ့်တာမြင့်တာတွေ မလိုပါ ဘူး လေး။ အချစ်ကို အချစ်လို့ပဲ ရိုးရိုးလေးတွေပေးပါ။ ကိုယ်ချစ်နေ တာ လေးဆိုတဲ့ မြတ်လေးငုံကိုပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“အဲဒီစကားကို မှန် မမှန်ဆိုတာ အစ်ကိုဘာသာ သေချာ စဉ်းစားလိုက်ပါဦး”

“ကိုယ်က စဉ်းစားရမှာလား၊ တကယ်ဆို လေးက စဉ်းစား ရမှာလေ”

“လေးက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပျော်တတ်တဲ့ဘဝမှာ ရှင်သန်နေ ခဲ့လှမဟုတ်လို့ပါ အစ်ကို။ အစ်ကိုစိတ်ထဲ တစ်ထစ်ချ သေချာပြီလို့ ညီတဲ့နေ့မှာ လေးကို လာထပ်တွေ့ပါ။ အကယ်၍ စိတ်မပြောင်းသေး ခင်ပေါ့လေ။ လေးကို ခွင့်ပြုပါဦး”

တားချိန်ပင်မရလိုက်ပါဘဲ ဆိုင်ထဲမှ သူမ ထွက်သွားလေ၏။ တာဝန်ထက်မှ အေးစက်စက် ကော်ဖီခွက်တို့ကို ငေးကြည့်နေရင်း သူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနှင့် တစ်မျိုးကြီးပါ လေ။

အခန်း (၇)

သူမ အလုပ်ဝင်နေပါသည့်ဆိုင်မှာ သူ သွားရှာပေးမယ့် မတွေ့ရပါ။ ဆိုင်မှ မိန်းကလေးကို မေးမိစဉ် ‘လေး’ ၏ နားရက်ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ပျော်သွားရင်း ညနေစောင်း အချိန်မှာပင် သူမတို့ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ကားဖြင့် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“စိတ်မပြောင်းဘဲ သေချာရင် လာတွေ့ပါ” တဲ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ရောက်လာရတာပါ။ ဖွင့်ပြောပြီးပါက ရင်ပေါ်သွားရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲ မတင်းမကျဖြစ်အောင် သူမမို့လုပ်ရက်ရတယ်လို့၊ မတွေ့ဖြစ်အောင် နေကြည့်မိ၏။ မတွေ့မိ မစဉ်းစားမိအောင် သတိထားမိသည်။ သို့သော် မရခဲ့ပါ။ ထိန်းရခက်ခဲလွန်းပါသည့် စိတ်အာရုံအစုံက ‘လေး’ ရှိရာဆီ လွင့်နေတော့ ခက်သားလား။

အိပ်ရာထဲ လူးလှိမ့်ရိုင်း တစ်ရေးမှ မမှေးစက်လိုက်ရပါဘဲ

နှိုင်းသွားခဲ့သည့် ညတွေက ရတုကွက်မရခဲ့ပါလေ။ စာတွေ ကျက်မရဘဲ ခေါင်းခဲပူထူနေခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းအရာက “လေးကိုချစ်မိနေခြင်း” ပင် မဟုတ်ပါလား။ အဖြေကို သိနေမှဖြင့်သူ တွေဝေနေလို့ အာများထူးလာမှာတဲ့လဲ။

‘လေး’ ရှိမှဖြစ်မှာ။ ‘လေး’ ပြန်ချစ်မှ နေသာမှာ ဟူသည့် ဆာချာခြင်း စစ်မြစ်နောက်မှာ တောင်ကျရေနယ် အခုတော့ သူ အပြေးရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ကျေးဇူးပြု၍ ကိုယ့်ကိုချက်ချင်းကြီး မငြင်းသလိုက်ပါနဲ့ ‘မြတ်လေးငုံ’။ မင်းရဲ့ခေါင်းတစ်ညိတ် ခေါင်းတစ်ခါ ဆောက်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ရှင်သန်ခြင်းက တည်ရှိနေလို့ပါပဲ။

“လေး”

အိမ်လေးရှေ့မှ သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်မိပါ၏။ တစ်အိမ်လုံး ဘိတ်ဆိတ်နေ၍ ဘာသံမျှ မကြာရပါချေ။ လှေကားထစ်ရှိရာအထိ ဆက်လျှောက်လာရင်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ အိမ်တံခါးက အပြင်မှ သော့မခတ်ထားသဖြင့် အိမ်ထဲမှာ လူရှိနေမှန်း သိသာနေပါသည်။ ညနေစောင်းကြီး အိပ်ပျော်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါလေ။

“လေး”

“ဘယ်သူ ဪ၊ သားကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ ဒါနဲ့ လေးရော”

“သမီး ရှေးဘက်ခဏသွားတယ်ကွယ်။ ပြန်လာတော့မှာ။ လာလေ သားရဲ့။ အိမ်ပေါ်တက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘လေး’ မေမေ ‘ဒေါ်စယ်’ က တံခါးဖွင့်ကာ သူ့ကိုထွက်ပြန်လေ၏။ ညွှန်ခန်းမှာ ဖျာထက် ညှပ်လက်စ ပိတ်စတွေရှိနေလေသည်။ သစ်သားခုံအဟောင်းသုံးလုံးနှင့်အတူ လေးထောင့်စားပွဲအမည်းထင်ချည်သားအကွက် စားပွဲခင်းကို ခင်းထားပြီး အလယ်မှာ နှင်းဆီတစ်ပွဲတိုင်းထားပါသည့် အလှပန်းအိုးက အထီးကျန်နေသည့်နယ်ပါ။ တကယ်ကို ဘာအရွက်အလှတို့ မပါဝင်ဘဲ သူ့ရွက်ဖက်သုံးခက်လေးနှင့် ထီးထီးလေးရှိနေတာကိုး။

“အန်တီ မီးမွှေးပြီး ထမင်းအိုးတည်နေလို့ သားခေါ်သံက မကြားလိုက်တာကွယ်။ ထိုင်နေကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်မှာတော့ တွေ့တွေ့ထူးထူး ဘာမှမရှိဘူး။ ရေနွေးကြမ်းလေးပဲ”

“နေပါစေအန်တီ၊ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ ညည်းသည်ရောက်လာလို့ အလုပ်ပျက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“အိမ်သာလို့ ညည်းလာတာပေါ့ သားရယ်။ အိမ်ကိုတော့ အထည်အပ်တဲ့သူတွေ မကြာခဏဆိုသလို လာတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆက်တီအဟောင်းလေးထက် သူ့ အသာထိုင်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ပေါက်ဝကို မြင်နိုင်မည့်ခုံကို တမင်ရွေးထိုင်လိုက်တာပါ။ အန်တီက သူ့ပြောနေတာတောင်မှ နောက်ဖေးဘက်သို့ ခပ်ကြာကြာဝင်သွားပြန်လေ၏။ ထမင်းအိုးတည်ထားသဖြင့် စောင့်ကြည့်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အိမ်လေးထဲသို့ မျက်စိဝေ့၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဘာဆိုဘာမှ မျက်စိရှုပ်စရာမရှိပါဘဲ တကယ့်ကို ရှင်းလင်းနေသည့် အိမ်လေးပါပဲ။ အဝတ်ဗီရိုထက်မှာ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ခိုက်ထားပါသည့် အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံကြီး ရှိနေလေ၏။ ဘေးမှာ ဆောင်ထားပါသည့် colour ဖြင့်ရိုက်ထားသည့် ပုံထံ အကြည့်ရောက်သွားပါသည်။

“ဟင်!”

အထက်တန်းကျောင်းဝတ်စုံဖြင့် ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ထားသော သူ၏ ‘လေး’ ကို ပန်းဖက်ကာ ရယ်မောနေပါသည့် လူငယ်လေး။ အမျိုးမျိုးလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရွယ်တူမို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့သူခန့်မှန်းမိပါ၏။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ပန်းဖက်တာကိုမျိုး

လက်ခံရပါသလား။ စိတ်ထဲမှ အူတိုချင်သည့်နှယ်ပါ။

“အဲဒါ သမီးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ။ ကစားဖော် ကစားဖက်ပေါ့”

“ဪ”

“ညီလေးက မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ သူ့အစ်မဆင်လေးငယ်က အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတော့ အမေဖြစ်တဲ့မငယ်ကို သူပဲရှာကျွေးနေတာပေါ့။ အပြင်မှာ ဘာလုပ်လဲတော့ အန်တီလည်း သေချာမမေးမိဘူး။ အားတဲ့အချိန် အနီးနားက ကလေးတွေကို စေတနာနဲ့ စာပြပေးတာတော့သိတယ်”

ကြည့်စမ်း! ငယ်သူငယ်ချင်းတဲ့။ ဤမျှရင်းနှီးလွန်းရဲ့ သလား။ အဖြူအစိမ်း ဆင်တူဖြစ်နေလျက်မှ လွယ်ထားပါသည့် လွယ်အိတ်ကအစ အပြာရောင်ဆင်တူဖြစ်နေတာ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးမို့ ဖိနပ်ဆင်တူမရှိတာပဲ တော်ပါသေး၏။

“သူနဲ့ အိမ်နီးလို့လား”

“တစ်လမ်းတည်းနေကြတာပေါ့ကွယ်။ ညီလေးက ငယ်သူငယ်ကတည်းက အလုပ်မရွေး အကုန်လုပ်တာကွယ်။ သူ့အမေနဲ့ အဖေပိုင်းရောင်းတယ်။ ရေသန့်လိုက်ပို့တယ်။ သာရေးနာရေးလည်း

ဆုရင် မပြီးဘူးကွယ့်”

ကဲ! ချီးမွမ်းတာကိုတော့ လက်သင့်ခံချင်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ကြေညက်လှပါ။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်လေးကို ဤမျှ အမွန်းတင်နေတော့ ဆေးကျောင်းသားသူက အလိုလို သိမ်ငယ်သွားရသလို သူက လက်ရှိအရွယ်မှာလည်း မိဘထံမှ လက်ဖြန့်သုံးနေရတဲ့ ငယ်လေးတစ်ယောက်လေ။ မျက်နှာငယ်လိုက်တာနော်။

“ကလင်! ကလင်!”

စက်ဘီး bell သံကြောင့် သူ ခုံမှထရပ်လိုက်ပါ၏။ ခြံရှေ့သို့ သွားပါသည့် စက်ဘီးနောက်ခုံထက်မှ သူမ ဖုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သလို ရှေ့ခြင်းထဲမှ အထုပ်ကို ဟိုကောင်လေးလွမ်းပေးလိုက်တာကို သူရင်း ရယ်မောလျက် စကားပြောနေလေသည်။ ဘာလဲ အိမ်ပြန်သွားတာတောင်မှ အိမ်ပေါ်မတက်လာပါဘဲ အလွမ်းသင့်နေတုန်းပဲ

သူ့ကိုဖြင့် (ဆိုင်ထဲမှာမှလွဲ၍) မျက်နှာတည်ဖြင့် စကားပြောတာ ဤသို့ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေတာမျိုး တစ်ကြိမ်မှမရှိခဲ့ပါ။ သူစိမ်းချင်း အထူးတူ ဒီကောင်လေးကိုများ ဘာကြောင့် ပိုသာပေးရပါသလဲ။ အထူးတူတိုတတ်တာမျိုး မရှိသည့် ‘ခန့်တည်ကြည်’ ကို ရင်ပူအောင် ပြောလေပြီလား ‘မြတ်လေးငုံ’။

“အေးပါ... ကျေးဇူးပဲဦး။ နောက်မှတွေ့မယ်”

“သွားပြီနော်”

“အင်း”

စက်ဘီးနင်းထွက်သွားတာကို ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သို့ လှည့်ကာဝင်လာလေတော့၏။ မျှော်နေမှန်းမသိသာစေရန် သူ ပြန်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်တာမျိုး မပြုချင်၍ စားပွဲအောက်ဆင့်ရှိ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ယူ၍ ဖွင့်လိုက် ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါ၏။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“-----”

ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ဂျာနယ်ထဲမှ ပုံတွေကို ပြူးပြဲကြည့် စဉ် သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ သေစမ်း! စာစောင်ဖတ်ဖို့ ဖွင့်တာ က ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေပါရောလား။ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက် သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တိုးလေတော့

“ဪ... လေး”

“မေးနေတာဖြေလေ”

“ဟင့်အင်း၊ မကြာသေးပါဘူး”

“လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ထားတာကို မြင်ခဲ့တယ်။ ရပ်ကွက်

ဆက်ချရဘူး အစ်ကို။ သိပ်ကြာကြာရပ်ထားလို့ မကောင်းဘူး”

“လေးက ကြာနေတာကိုး”

“ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ခဏသွားတာပေါ့။ အလကားနေ လျှောက် သွားပါ့မလား”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်မြန်မြန်တက်မှပေါ့။ ကိုယ်ရောက်နေ နှီး သိလျက်နဲ့”

“အစ်ကိုက လာမယ်လို့ ကြိုပြောထားလို့လား”

“ကြိုပြောမပြော သိရမှာပေါ့။ လေးပဲ လမ်းထိပ်မှာ ကိုယ့် ကားရပ်ထားတာ မြင်ခဲ့တယ်ဆို။ အဲဒါဆို တမင်တကာ ရပ်ပြီး စကား ပြောပြတာလား”

အလို! မရည်ရွယ်ပါဘဲ စကားလုံးတို့က လွှတ်ခနဲ ပြောထွက် သွားလေပြီ။ သူရည်ရွယ်ချက်ကဖြင့် ‘လေး’ တံမှ အဖြေတောင်းရန် ဆုတ်လာပါလျက် လုပ်ပုံကဖြင့် တလွဲတချော်တွေ့ပါပဲ။ သူမက ထုတ်ထဲမှအထုပ်ကို ဖျာထက်သွားထားကာ သူ့ရှေ့ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သေးသည်။ ပြီးနောက် သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် တမင်တကာပင် စိတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ညီက လေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

“မသိချင်ဘူး”

၈၄

မမသခွါမောင်

“ဒါဆို ဘာလို့မေးသေးလဲ”

“ဘယ်မှာမေးလို့လဲ”

“ခုနစ် ညီနဲ့လေးစကားပြောတာ မြင်လိုက်တယ်ဆို”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ခေါ်တော့ဖြင့် မလိုက်ဘူးငြင်းပြီး သူ့စက်ဘီးက
ကျ အမြဲ ဒီလိုပဲလိုက်စီးနေသလား ပြော။ ကိုယ့်အပေါ် မတရားဘူး
မမြင်ဘူးလား”

“အစ်ကိုနဲ့ညီက တူမှမဟုတ်တာ”

“ဘာလို့မတူရမှာလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးက လေးရဲ့သူနဲ့
ယောက်ျားတွေချည်းပဲလေ”

“အို!... ညီကို သူစိမ်းလို့ လေး တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ပါဘူး”

“ဘာ”

“ဟယ်!... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ စောစောကအကောင်အထည်
ကို။ ပြန်လာတာနဲ့ အသံထွက်နေပြီ။ တိုးတိုးပြောမှပေါ့ သမီးရဲ့
ညွှတ်သည့်ကို မရှိမသေခန့်”

“သူပြောနေပုံကိုက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“လေးကမှ မဟုတ်တာလေ။ ကိုယ့်ကို နေမထိထိုင်မသွား
အောင်တော့ လုပ်ထားပြီး အခုလို မျက်စိရှေ့ တွဲခုတ်ပြတာ
ကောင်းသလား”

ဆုနီခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၈၅

“ပြောပြီးပြီလေ ... ညီက လေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါလို့။
သိလိမ့်ကတည်းက အတူကြီးပြင်း”

“မသိဘူး”

“တွေ့လား... မဟုတ်တာ လိုက်ကျစ်နေတယ်။ ဘယ်လို
ကြီးလဲ”

“စိတ်လျော့ကြလေကွယ်။ သမီးလည်း ဆက်မပြောနဲ့တော့။
သမီးလည်း အမောပြေ သံပုရာလေးသောက်ပါဦး”

အနီတိက သူလက်ထဲသို့ ဖျော်ရည်ခွက်လာထည့်ပေးလိုက်
ဖြင့် ယူလိုက်ရပါ၏။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘဲ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ပြောနေသည့်စကားများခြင်းက ခဏတော့ရပ်သွားလေသည်။ သူက
ဓမ္မရာရည်ကို တဝှပ်စွပ် မော့သောက်မိစဉ် သူမထံမှ အသံထွက်လာ
ပြန်လေ၏။

“သည်းမယ်လေ၊ ဖြည်းဖြည်းသောက်မှပေါ့”

“အဲဒီလိုစိတ်ပူရင် ဘာလို့ရင်ပူအောင်လုပ်သေးလဲ”

“အစ်ကိုနော် ... အကြီးဆိုပြီး အနိုင်မကျင့်ချင်နဲ့”

“လေးကမှ”

“တော်ပြီ ... မပြောနဲ့ကော့”

“ဟင်!... ဘာလို့လဲ”

၈၆

မမသဒ္ဓါစောဉ်

“မပြောနဲ့ဆို မပြောနဲ့တော့ပေါ့ရှင်”

မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးလာစဉ် သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေတော့၏။ သေချာပါတယ်၊ ဝန်တိုခြင်း၏ နောက်ကွယ်မှာ ဘာသလဲ ဆိုသည်ကို သူမ ရှာမတွေ့သွားပြီထင်ပါ၏။ ယုံပါ ‘လေး’ရယ်၊ မင်းအတွက်ဆို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဘာကိုမှ မသိရက်ဘဲ အပတ်ပါးလေး တောင်မှ မဖုံးကွယ်ထားပါလေ။

အခန်း (၈)

သူက ဝမ်းသာအားဖြင့် ‘လေး’ ကိုပွေ့ဖက်လိုက်မိလေ၏။
 “အင်းနီနီမှ အကျိုးရှိမည်” ဆိုသည့်စကားက လက်တွေ့မှာ မှန်နေ
 ပါပဲ။ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသည့် ‘လေး’ ၏ ရှက်မျက်နှာလေးက
 အပြုံးတို့ဖြင့် ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းခြုံနေတာပါလေ။ ဒီစကားတစ်ခွန်း
 အင်းတစ်ညိတ်ကို စောင့်ခဲ့ရတာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပြီလဲ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လေးရယ်၊ ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါ
 သေး”

“ကြီဖန်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အဖြေပေးလိုက်တာကိုပဲ ကျေးဇူး
 တင်ရသလား”

“ဒါပေါ့... လေးဆီက အင်းတစ်ညိတ်ကို စောင့်ခဲ့ရတာ
 သယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကို စောင့်ကြည့်နေရတာကိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူကို အတည်မဟုတ်ဘဲ အပျော်ကြီနေမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ကြည့်စမ်း! ဒါက ကိုယ့်ကို မယုံတဲ့သဘောပေါ့လေ”

နဖူးပြင်လှလှလေးကို ငုံ့နှမ်းမိစဉ် ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆွဲကာလေးက ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာလေ၏။ သူများသမီးရည်းစားတွေ အဖြေပြန်ပေးကြလျှင် မည်သို့ဖြစ်မည် သူမသိပါ။ သူကဖြင့် မျက်စိဖြင့် မြင်နေရပါသည့် ချစ်သူလေးကို အသည်းယားပြီး ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ချင်တာ တကယ်ပါပဲ။ သူ့ချစ်သူလေး နာကျင်သွားမှာကို လေးလေးနဲ့သာ စိတ်ကိုထိန်းထားရတာပါလေ။

“အစ်ကိုက ယုံစရာကောင်းတာကိုး”

“ယုံရမှာပေါ့ လေးရဲ့။ ဒီကမ္ဘာမှာ ကိုယ့်ကိုမှ လေးမယုံဘဲ ဘယ်သူ့ကို သွားယုံမှာလဲ”

မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ရင်း မျက်စောင်းထိုးလေ၏။ မေးခွန်းလေးကို လက်ဖြင့်ပင့်မိစဉ် ‘လေး’ က ရုန်းဖယ်လိုက်လေသည်။ လူချင်းနီးကပ်နေရာမှ ဝေးသွားသည့်နယ်ပါ။ ဒါက ဘာဖြစ်ပြန်လဲ။ အခုလေးတင်ပဲ ‘အစ်ကိုကို လက်ခံပါတယ်’ ဟု အဖြေပေးတာက မိနစ်ပိုင်းခန့်သာကြာသေးတာပါ။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“အစ်ကိုက ဆိုးတော့မှာကိုး”

“ရော်... ကိုယ်က ဘာများဆိုးနေလို့လဲ”

“ဆိုးလာမှာစိုးလို့ ကြိုရှောင်လိုက်တာလေ။ မသိရင် ခက်မယ်”

“လေးကလည်းကွာ”

“စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာ ဖတ်ဖူးတယ် သိလား”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ချစ်ရင် အလိုမလိုက်နဲ့တဲ့”

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ကာ ပြောလိုက်ပါသည့်စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိလေ၏။ ဤမျှ ကျွေးကြီးလွန်းပါသည့် မိန်းကလေးအပေါ်မှာ သူလိုလူက ဆိုးမှာတဲ့လား။ ရှာကြံတွေးပူတတ်သည့် စိတ်လေးက အဘယ်မျှ ချစ်စဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း နီးကပ်တော့တာမှန်ပေမယ့် ‘လေး’ ၏ လက်ဖျားတို့ကိုတော့ သူ စာင်းစာင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။

“ဘယ်လို အလိုလိုက်တာကိုပြောတာလဲ”

“ကြည့်!... အစ်ကိုနော်၊ သိရဲ့သားနဲ့”

“တကယ်မသိလို့မေးတာပါ လေးရဲ့”

“အစ်ကိုက လေးထက် အသက်ပိုကြီးတဲ့သူပဲ။ ဒီလောက် တော့ သိရမှာပေါ့”

“မသိဘူးဆိုရင်ကော”

“ဟင်းနော် ... စိတ်ဆိုးလိုက်မှာ”

“စိတ်တော့ မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကိုယ်ကချစ်လို့ စတာပါ။ ဒါနဲ့ မကျေနပ်တာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

ခုံတန်းကိုပြန်မှီရင်း သူနှင့် ပန်းချင်းထိထားတာကို ကြည့်နူး မိပါ၏။ သူထက် အရပ်နိမ့်ပါသည့် သူမ၏ ဦးခေါင်းထက်ရှိ ဆံနွယ် များထဲမှ shampoo နံ့သင်းသင်းလေးနှင့်အတူ စောစောက အနမ်း တစ်ချက်မှာ ရခဲ့ပါသည့် သနပ်ခါးရနံ့က သူ့နှလုံးသားကို ပို၍ အရန် ပြန်စေလေသည်။ ချစ်သူထားကြတယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့်ပဲလား။

“လေးရဲ့သူငယ်ချင်းလေ”

“ညီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ညီက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချစ်သူရှိလားလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း မရှိဘူး”

“ဘာလို့ အပ်ချမတ်ချ ပြောနိုင်တာလဲ”

“ညီလေးမောင်ရဲ့အကြောင်းကို အူမချေးခါးလေး အကုန် သိတာကိုး”

“အဲဒါကိုက မကျေနပ်စရာဖြစ်နေတာ”

ဝန်တိုခြင်းလေလား။ သူသေချာမသိနိုင်ပါ။ အဲဒီကောင်လေး နှင့် ‘လေး’ ကို အတူတွေ့ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ အရမ်းပူလာပြီး ဒေါသထွက် ဘာ စိတ်တိုမိတာအမှန်ပါပဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်းပါဟု အဘယ်မျှပင် ဆိုပါစေ။ ဤမျှ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အောင် လှပလွန်းပါသည့် ‘လေး’ အပေါ် ဒီကောင်လေးက ရိုးပျံ့မလား။

သူထက်အရင်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာ။ သူထက်ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီး နှစ်ရခဲ့တာ။ သူထက် အချိန်ပိုရအောင် မြင်ခွင့်ရှိမှတော့ စိတ်မလှုပ်ရှား သဲ နေပျံ့မလား။ အနေတည်လွန်းပါသည့် ‘လေး’ ကို ရှိန်၍သာ နှင့်မပြောဖြစ်တာပဲ နေမည်။ ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုးစွဲလန်းနေမည် ဆိုတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။ ယောက်ျားချင်း စိတ်ချင်းသိတတ် နေတာကြောင့် ခက်ပါရဲ့ ‘ခန့်တည်ကြည်’။

“အစ်ကိုကလည်းလေ ညီနဲ့လေးက ဟိုးစိစိကလေးဘဝ တည်းက ခင်ခဲ့ကြတာကို လိုက်အူတိုလို့ ဘယ်ရပါမလဲ”

“သိတယ် ... သိတယ်၊ အဲဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ”

၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကလေးမဆန်ချင်ပါနဲ့”

“ချစ်ခြင်းမှာ ဝန်တိုမှုတော့ အနည်းနဲ့အများ ရှိနေမှာပဲလေ။ သူနဲ့ အရင်ခင်မင်တာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို ဘေးဖယ်စေချင်သလိုမျိုး မပြောပါနဲ့”

“ကြည့်”

“သူ့ကိုတော့ ညီလို့ခေါ်ပြီး ကိုယ့်ကို အစ်ကိုလို့ခေါ်တာ တရားသလား”

ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်လေ၏။ အဘယ်မျှ လှပလွန်းပါသလဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေရပါသည့် ‘ညီလေးမောင်’ က ‘လေး’ အပေါ် ရိုးသားစိတ်မျိုးဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လား။ စက်ဘီးနောက်မှ မှာ လိုက်စီးရတိုင်း ကျောပြင်အထိအတွေ့မှာ ရင်ခုန်သံမြန်နိုင်တာကိုဖြင့် သူလည်း သိနိုင်တာပါလေ။ သို့သော် ချစ်သူ၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားတိုင်း ကို နှလုံးသားဖြင့် ယုံကြည်စေမှုက ချစ်ခြင်း၏အမိန့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါကတော့ လေးက နှုတ်ကျိုးနေတာကိုး အစ်ကိုရဲ့”

“တွေ့လား”

“ဟင်းဟင်း... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ပြောလေ”

“ကိုကိုလို့”

သူမ ရယ်လေတော့၏။ ‘ညီ’ ဟုခေါ်တာကိုတော့ နှုတ်ချပြီး

ဆွဲခိုင်းခွင့်သာ ရှိနေလျှင် ... ၉၃

‘ကိုကို’ ဟုခေါ်ရမှာကိုဖြင့် မရဲဘူးတဲ့လား။ ဘယ်လိုပါလဲ ‘လေး’ရယ်။ ကိုယ့်ကိုတော့ ‘ချစ်တယ်’ ဟု အဖြေပေးပြီး ဒါလေးတောင်မှ ခွင့်မပြု ချင်ဘူးလား။ တကယ်ဆို နှလုံးသားကိုပိုင်ခွင့်ရမှဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ကို ခါ ပိုင်ဆိုင်ချင်တော့တာက လောဘဟု မြင်လည်း မြင်နိုင် ထင်နိုင် ခါသည်လေ။

“ဘာလဲ မခေါ်ချင်ဘူးလား”

“နှုတ်မရဲလို့ပါ”

“လေးအတွက် ကိုယ်က အမြဲ နံပါတ် (၂) နေရာမှာပဲ ခိုနေတာလား”

“ဟောကြည့်!... စိတ်က ကောက်ပြချင်နေပြီ”

“မဟုတ်လို့လား။ ဟိုကောင်လေးကပဲ လေးဘဝမှာ အရေး မိနေသလိုပဲ”

“မတူဘူးလေကွယ်”

“ပြောပြန်ပြီ... ဘာကို မတူရပြန်တာလဲ”

“ညီက (၅၂၈) ပဲ ရထားတာလေ။ ကိုကို (၁၅၀၀) ပေးထား ခင် ကျေနပ်မှပေါ့”

“မရဘူး (၂၀၂၈) ပေးမှ”

“လောဘကြီးလိုက်တာ”

“ချစ်တာကိုးလို့”

နှစ်ဦးသား တီးတိုးရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ ညနေစောင်းလေက အပူရှိန်လျော့လာသလို ခပ်နွေးနွေးလေးတော့ တိုက်ခတ်နေလေသည်။ ချစ်သူအိပ်ပါးပြင်အိပ်လေးက သူလက်မောင်းကို ထိကာလှလေ၏။ အဘယ်မျှ ချစ်စဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ နှစ်ကိုယ်တူ နီးချင်ပေမယ့် သူက ကျောင်းမပြီးသေးသည့် လူမို့ ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်ထားရတာလေ။ အတူတူနေနိုင်ဖို့ထက် ‘လေး’ ကို သူများလှသွားမှာ ကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်နေတော့ ခက်သားလား။

“နောက်ကို အဲဒီကောင်လေးနဲ့ စက်ဘီးအတူ မစီးရဘူး”

“ဟော ... ပြောနေရင်းနဲ့လုပ်ပြီ”

“ချစ်ရင်ကတိပေး”

“အင်းပါ”

“ပေါ့ပေါ့လေး မပြောနဲ့လေ။ ကိုယ် မကြိုက်တာကို ဘယ်တော့မှ လေး မလုပ်ဖို့ ကတိပေးနိုင်ရမယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုကရော”

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လေးကွယ်ရာမှာ မမလှလှလေးတွေနဲ့ တွဲခတ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီလှလှလေးတွေက ကိုယ့်ချစ်သူလောက်မလှလို့ လေးကို ကျော်မြင်ပြီး ဒီရင်ဘတ်ကြီးက ချစ်သွားတာလေ။ မယ့်ဘူးလား၊ မယ့်ရင် စမ်းကြည့်”

“နစ်နာနေပါဦးမယ်နော်”

“ကိုယ်တောင်းတဲ့ကတိပေးဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ကိုကွယ်ရာမှာ ရော ကိုမျက်စိရှေ့မှာပါ ညှိနှိုင်းပြီး မတွေ့စေရပါဘူးတဲ့ရှင်။ ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ရင်နှင့်ရင်းပြီး ယုံကြည်ခဲ့မိတာပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ အတန်တန် တားဆီးနေသည့်ကြားမှ ‘လေး’ နှင့် ချစ်သူအဆင့်ကို ရောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

အသက်အရွယ် ကွာခြားခြင်း၊ ပညာအဆင့်အတန်း မတူခြင်း၊ ဂုဏ်ပကာသန မညီခြင်း စသည့် စသည့် အကြောင်းပြချက် နှစ်သမျှတို့ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ‘လေး’ အပေါ် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိတာပါ။

“အချစ်ဆိုတာ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ဝမ်းနည်းမှုကို ကျောချင်းကပ်ထားသည့်အရာ” ဟု သူ လုံးဝ ထင်မထားခဲ့မိပါချေ။ အချစ်ကြောင့်

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားရတာ၊ အချစ်ကြောင့် အိပ်မက်တွေ ဖန်ဆင်း
ပျော်မက်လာခဲ့တာ၊ အချစ်ကြောင့် စက္ကန့်တိုင်း ပျော်မွေ့လာပြီး အနာ
ဂတ်အတွက် မြင်ကြည့်လာတတ်တာတို့က အဓိပ္ပာယ်ပြည့်နှက်ခဲ့ရ
တာပါလေ။

ပြောတော့ဖြင့် သူ့ကို အူတိုတတ်လွန်းသတဲ့။ ချစ်လွန်း၍
ဖြစ်တည်လာသည့် ဝန်တိုမှုကို ညေယ့် ထိန်းချုပ်ရပါမည်နည်။ ချစ်သူ
ဖြစ်စမှာ နှုတ်ဖျားက ပေးခဲ့ပါသည့် ကတိတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့်
ပယ်ဖျက်ပြုလိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်မိခဲ့ပါ။ လောကမှာ ဆန့်ကျင်
ဘက် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ရိုးသာစွာ ခင်မင်တာမျိုး ရှိတတ်ပေမယ့်
'လေး' နှင့် 'ညီလေးမောင်' အပေါ်မှာဖြင့် သူ သံသယမကင်းနိုင်ဘဲ
ချေ။

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်က ဖြတ်ရခက်ပါသတဲ့။
ဒါဖြင့် သူနှင့် 'လေး' ကြား ချည်နှောင်ထားပါသည့် ချစ်ကြီးက
သံယောဇဉ်ကြိုးလောက် မခိုင်မြဲဘဲ ဖြတ်ရလွယ်ကူခဲ့တာပါလေ။
သံယောဇဉ်နှင့် ချစ်ခြင်းမှာ တစ်ဖက်ကို အလေးသာသွားသည်နှင့်
ချည်နှောင်ခြင်းတို့က မထင်မှတ်ဘဲ တိခနဲ ပြတ်လေတော့၏။

တကယ်ပါ။

ဒီလောကကြီးမှာ သူ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသတဲ့။

လောက 'မြတ်လေးငဲ့' တစ်ဦးတည်းသာရှိခဲ့တာပါ။ အကြင်
တွေ ပုံပေးပြီး ကမ္ဘာလေးတစ်ခု တည်ဆောက်မည့် အိပ်မက်ကို
ဆက်ချိုးဖျက်ဆီးခံရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါလေ။

လောကမှာ 'အမုန်းတရား' ထက်ပိုပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်း
သည့်အရာက 'သစ္စာဖောက်ဖျက်ခြင်း' ပါပဲ။

သူ့ရှေ့မှာရော သူ့ကွယ်ရာမှာပါ တွဲပြီး မမြင်စေရပါဘူး
သည့် ကတိကဝတ်က အဲဒီလူနဲ့ တစ်ညတာ ပျောက်သွားသည့်
ဖြစ်ရပ်ဖြင့် ချေဖျက်ပြုခဲ့တာပါလေ။

အချစ်တဲ့။

တကယ်တော့ မီးတောက်ကြီးပါပဲ။

သူဆိုတဲ့ 'ခန့်တည်ကြည်' က အဲဒီအပူကို မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့
သွေးမွေ့ခဲ့မိတာလေ။

'သေတတ်သည်' ဟုရေးထားပါလျက် အဲဒီအဆိပ်ပုလင်းကို
ချက်စိစုံမှိတ် မော့သောက်ခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါလား။

ရှူးလောက်အောင် ချစ်ခဲ့မိတဲ့ လူအတွက် သေမိန့်တစ်ခုပါ
'မြတ်လေးငဲ့'။

မင်းပေးခဲ့တဲ့ရက်စက်မှုတွေအောက်မှာ 'ခန့်တည်ကြည်' ရဲ့
တစ်ခု ကွယ်ပျောက်သွားရတာကို မြင်ကြည့်မိပါရဲ့လား။

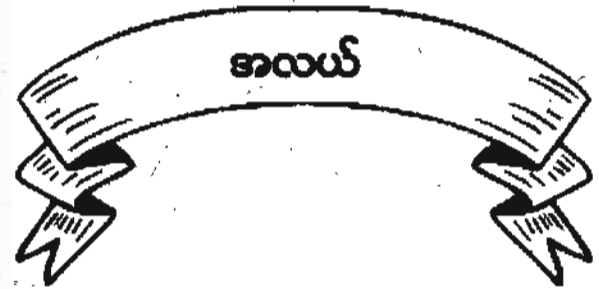
၉၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

နောက်ဆုံးတော့ သူရဲခွဲပါသည့် ရလဒ်ကဖြင့် နာကျင်ခြင်း
တွေအပြည့်အသိပ်ပါလေ။

အချစ်က အရာအားလုံးကို ဖန်ဆင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ -

အဲဒီအချစ်ကပဲ အရာအားလုံးကို ပြန်
ဖျက်ဆီးတတ်ပါတယ်။

“ရင်နှစ်”

ယုံပါ . . .

ချစ်ခြင်းကြောင့် သိဂုဏ်

နှလုံးသားကွက်လပ်တစ်နေရာ

အပြုံးတွေပြည့်စုံ

အပျော်တွေသာ ပြည့်နှက်ခဲ့တဲ့ကမ္ဘာပါ။

စုံမက်မိတဲ့ချစ်ခြင်း

ပန်းခင်းရဲ့မွှေးရနံ့

အိပ်မက်တွေလည်း လှခဲ့တယ်။

ဖေးအပ်မိတဲ့ မေတ္တာ

သစ္စာတွေ ထုံမွှန်း

သံစဉ်တွေလည်း ချိုခဲ့တယ်။

မမြင်မိတဲ့အနာဂတ်

တစ်ဆစ်ချိုး တစ်ကွေ့ပြောင်း

အမှောင်လမ်းမှာ ပျောက်ခဲ့တယ်။

‘သူ’ ရယ်

ချစ်ခြင်းကြောင့် သေတတ်တယ်ဆိုရင်

အဲဒီမြားတံကိုကိုင်ပြီး

ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လို့

(ကျွန်မ)

အဆိပ်တက်ခံမိခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခန်း (၉)

ကျကျနန ဖိပူတိုက်ထားပါသည့် မူကြို uniform လေးကို
ဆတ်အပြီးမှာ သားက သူမမေးစေ့ကို ရွတ်ခနဲ နမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။
ဒီနောက် သဘောကျစွာဖြင့် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ‘ခပ်’
ခနဲ ရယ်လိုက်လေသည်။ အဘယ်မျှ အပြစ်ကင်းစင်ပါသည့် ကလေး
လေးပါလဲ။

“မေမေမှာတာတွေ အားလုံးမှတ်မိရဲ့လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ဒါဆို ပြောပြပါဦး”

“ထမင်းဘူးကို ကုန်အောင်စားရမယ်၊ ရေကျက်အေးပဲ

သောက်ရမယ်၊ မုန့်ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူတူ စားရမယ်၊ ရန်မကြီးဘူး၊ တီချာတွေပြောတာကို နားထောင်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ...သားက အကုန်လီနေတာပဲ၊ ဘော်လိုက်တာ”

“သားသားကို လိမ္မာတယ်လို့ ပြောပါ မေမေရဲ့”

ဒီနေ့ ဒေါက်ခနဲ ပြန်ပြောတတ်ပြီး ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသည့်သားက မျက်လုံးစင်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။ ဒါက ဘယ်သူနှင့်တူတာပါလိမ့်။ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပါပြီး မျက်နှာချိုတာက ‘လေး’ နှင့်တူမှန်း သိသာနေပါသည်။ ဒါဖြင့် မျက်လုံးတွေ၊ မျက်ခုံးတွေ၊ ဒီနှာတံချွန်ချွန်လေးကတော့ ‘လေး’ နှင့် မည်သို့မျှ မတူသည့် အလေးတွေပါပဲ။

“မေမေ့သားက လိမ္မာပါတယ်ရှင်၊ ကဲ!... ကျေနပ်ပြီလား”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဦးလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ချစ်ပါသတဲ့ရှင်”

သား၏နဖူးပြင်ပါမက ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကိုရော မေးလုံးလုံးလေးကိုပါ နှမ်းရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ‘မျက်နှာပြင်ချစ်ခင်စေ’ ဟူသည့် ဆုတောင်းမျိုးက သားထံမှာ ဓမ္မကတည်းက ပါလာတာမဟုတ်ပါလား။ သုံးနှစ်ကျော်သည်နှင့် မူကြိုစထားခဲ့သောကြောင့် ကျောင်းမှာ အသွက်ဆုံး အထက်ဆုံးကလေး ဖြစ်ခဲ့သည့် ‘လေး’

သားလေး ‘ပြည့်စုံအောင်’ ပါပဲ။

“ကျောင်းမှာ တီချာကလည်း သားသားကို တအားချစ်တာ။ နေသန့်စင်တို့၊ ဂျူဂျူးတို့က သားသားကို မနာလိုကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တီချာက သားသားကို အံ့ချစ်ဆုံးလို့ ပြောလိုတဲ့”

ကြည့်ပါဦး၊ ကလေးအချင်းချင်း မနာလိုတာကအစ လူကြီးဆို သိနေပါသလား။ သာမန်ကျောင်းမျိုးမှာ မထားဘဲ လူရွေးပြီးသင်ရသည့် Private school မျိုးမှာ တမင်သွားထားဖြစ်တာမို့ လူချမ်းသာဆိုတဲ့ သားသမီးတွေနှင့်တန်းတူ နေရသည့်ကလေးပါ။ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်မျိုး ရှိတတ်ကြပေမယ့် ဤသို့ မနာလိုတာတို့၊ စိတ်ပုပ်တာတို့ကို ပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိပါချေ။

“အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ သားရဲ့”

“သူတို့နှစ်ယောက်က စိတ်တအားပုပ်တယ် မေမေရဲ့။ ငါတော့ သားသားကို ပြောသေးတယ်”

“ဘာပြောသေးလဲ”

သားက ချက်ချင်းမပြောပါပဲ ‘လေး’ ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်နေလေ၏။ ပူဆာစရာရှိ ပူဆာ၊ ငိုစရာရှိ ငြိမ်းနေ ငိုချလိုက်သည့် အကျင့်မျိုး သားထံမှာမရှိပါ။ သူ ဘာကိုပဲ လိုချင်ပါစေ

‘လေး’ ကိုသာ မျက်လုံးလေးဖြင့် ကြည့်ပြီးသိစေကာ အလိုက်အလွန် သိသည့် သားလေးပါပဲ။ အခုလည်း ကျောင်းမှာ ပြဿနာဖြစ်လာတာ ကို ‘လေး’ သိအောင်ပြောနေပေမယ့် သင့်မသင့် ချိန်နေပုံမျိုးပါလေ။ ဒါ သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်လေးရဲ့ စဉ်းစားတွေးတောသင့်တဲ့ကိစ္စမျိုး ဖြစ်သင့်ပါ့မလား။

“သူတို့မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်စီ ရှိတယ်တဲ့၊ သားသား ကို ကြားတယ်”

“ဟင်!”

ထင်မထားသည့်ကိစ္စမို့ ‘လေး’ မျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စမျိုးလည်း ဖြိုင်တတ်ကြပါသလား။ ဒီလောက်ပြောရုံဖြင့် နောက်ထပ်မည်သည့်စကားမျိုး ဆက်ပြောမည်ကို ‘လေး’ ရိပ်မိနေတယ်။ ကိုယ်မွေးထားသည့် သားမို့ ‘အမွေးမြင် အပင်သိ’ ရမည် မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီတော့ သားက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“မေမေက ငါ့ကို ညီညီလေး မွေးပေးမှာလို့ ပြောလိုက်တာ ပေါ့၊ မေမေရဲ့။ နော် မေမေနော်၊ သားသားနဲ့ ဘောလုံးတူတူကန်နဲ့ ညီညီလေး တစ်ယောက်၊ ဟုတ်ဖူး နှစ်ယောက် မွေးပေးပါ မေမေ နော်”

ကောင်းရော၊ ဖြစ်နိုင်၏၊ မဖြစ်နိုင်၏၊ မစဉ်းစားဘဲ ပူဆာသည့် စိတ်က အငယ်လိုချင်တာတဲ့လား။ ‘လေး’ မှာဖြင့် ရယ်ရအခက် နှိမ့်အခက်ပါလေ။ ဒီအရွယ်အထိ တုတ်ပြပြီး မာန်မဲဆူပူခဲ့ရတာမျိုး ခံခဲ့ရသည့်အထိ တကယ့်ကို လိမ္မာခဲ့ပါသည့် သားလေးပါ။ ‘လေး’ ကြောက်လျှင် မျက်မှောင်ကျပြန်ဖြင့် အလိုက်သိခဲ့သည့် ကလေးကို ဆယ်မာမာဖြင့် တစ်ကြိမ်မျှပြင် မပြောခဲ့မိပါလေ။

“အဲဒါက အခုပူဆာလို့ အခုရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး သားရဲ့”

“မေမေပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါလားဟင်”

ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! “ကတိ” တဲ့။ ဤစကားလုံးကို ဒီအရွယ်ကလေးလေးက သုံးတတ်သတဲ့လား။ အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်လွန်းအောင် ဉာဏ်ပြေးလွန်းသဖြင့် ကျောင်းက ဆရာမတွေ၏ ချစ်ခြင်းကို သားလေးရခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အခုတော့ ‘လေး’ ရင်မောနေရလေပြီ။ ကတိပေးပါတဲ့လား သားရယ်။

“အဲဒီကိစ္စ မေမေတို့ နောက်ကျမှ ပြောကြမယ်လေ။ ဟုတ် ပြီလား”

မျက်နှာလေးတည်သွားလေ၏။ ဝမ်းနည်းသွားတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ အမေဖြစ်သူ၏စကားကို တစ်သဝေဝတိမ်း နာခံကျင့်ကြောင့် ဆက်ပြောဖြစ်တာမျိုးပါပဲ။ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ဆက်ရပ်နေသေးသဖြင့်

ကောင်းသားကတ်ကို ဖဲကြီးပြာနှင့်အတူ လည်ပင်းမှ စွပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ [ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားပါသည်။] shoe ကို ဖိနှပ်စဉ် သွားယူကာ ခံထက်ထိုင်လိုက်သည့် သား၏ [ခြေစွပ်ဝတ်ထားပါသည်။] ခြေထောက်ကိုမှာ စွပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကတိဆိုတာ မတည်နိုင်ရင် မပေးရဘူးသားရဲ့”

“မေမေ၊ မပေးရင် သားသား အတင်းမတောင်းပါဘူး”

“မေမေတစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူးထေ သားပါ သေချာစဉ်းစားရမှာ”

မျက်ဝန်းနက်လေးတို့က အရောင်တောက်ပလာလေ၏ အဲဒါပဲ။ လိုချင်စိတ်တို့ကို ဒီမျက်ဝန်းတွေကြည့်ရုံဖြင့် ခန့်မှန်းသိသာနိုင် စေတာပါလေ။ ကလေးဆိုပြီး ခွဲနဲ့ ပူဆာတတ်တာမျိုး သားထံမှ မရှိပါ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်သည့် အသိက ဒီကလေးရဲ့မှတ်ဉာဏ် ဦးနှောက်ထဲမှာ မွေးကတည်းက ပါလာခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။

“သားကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေ သူ့ကို ခွဲဝေပေးရမယ်။ သားစားတဲ့အထဲကနေ တစ်ဝက်ခွဲပေးရမှာ။ သားကစားတဲ့အရပ်တွေ မှာပေးရမှာ။ ပြီးတော့ ညစဉ် မေမေခဲအတူတူ အိပ်ရတဲ့အခွင့်ကိုလည်း သူ့ကိုပေးလိုက်ရမှာ။ ဒီတော့ သူ့ကို သားလိုချင်မလား၊ စဉ်းစားမဟုတ်ပြီလား”

နီထွေးထွေး နှုတ်ခင်းဖူးဖူးလေး ဟသွားသည်အထိ အံ့သြသွားလေ၏။ ကလေးအတွေးထက် လူကြီးလိုပဲ တွေးစေမိတာပါ။ သားအပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်စေပြီလား။ သေချာတာကဖြင့် လိုချင်သည်ဆိုတိုင်း လွယ်လင့်တကူပေးခဲ့ပါသည် ကတိမျိုးဖြင့် ‘လေး’ ဘဝမှာ နောက်ထပ် ‘နောင်တ’ တွေ မရချင်တော့ဘူးဆိုတာပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ”

“သားသားထက် ပိုပြီးမချစ်လည်း နည်းနည်းတော့ လျှော့ချစ်ပါလား မေမေ နော်”

ကဲ! ဇွဲကတော့ မသေးပါလား။ မနက်စောစောစီးစီး သားအမိအိပ်ယောက် ဆွေးနွေးရသည့်ခေါင်းစဉ်က အဆန်းတကြယ်ပါပဲ။ မနက်သောင်းတက်ဖို့ကို တကူးတက မနိုးရပါပဲ အိပ်ရာမှ လူးလဲထတတ်သည့် အကျင့်ကောင်းလေးက သားမှာရှိနေလေ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိပ်မှာ ကလေးရှိမှန်း မသိရလေအောင် ငိုခဲ့သည့်ကလေးလေးသည်။

“သားရေ ... ပြီးပြီလားဟေ့”

“ဟော!”

“မေမေ”

“ရှင်ရှင်!”

“ဖေဖေကိုတောင်းရင်တော့ ရမှာမဟုတ်လား”

“ဟင်!”

အံ့သြ၍မဆုံးခင် သားက လှေကားထိပ်သို့ လှစ်ခနဲပြေးလေတော့၏။ အောက်ထပ်မှ တက်လာပါသည့် ‘ညီ’ က သားကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီနမ်းရှုံ့လိုက်လေသည်။ သားကလည်း ‘ညီ’ လည်ပင်းကို ပြန်ဖက်၍ ပါးကိုပြန်နမ်းလိုက်လေ၏။ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှု ပြီးတာနှင့် Request လုပ်တော့မှာကို ‘ညီ’ ကြုံမသိနိုင်ပါလေ။

“ဂွတ်မောနင်း ဖေဖေ”

“Morning ပါသားရယ်။ မွေးလိုက်တာကွာ။ ဖေသားက လူချောပဲ”

“ညီရော ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မေမေနဲ့မိပုံတို့ နောက်ဖေးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတုန်းပဲ”

“ဟောတော်!... ဒါဖြင့် ဘာမှမစားရသေးဘူးပေါ့”

“အင်း... သားနဲ့အတူတူစားဖို့ စောင့်နေတာပါ လေရဲ့”

“သားက လမ်းဆင်းလျှောက်လေ”

“ဟင့်အင်း”

သားက ခေါင်းခါပြရင်း ‘ညီ’ ကို ခပ်တင်းတင်း

တက်ထားလေ၏။ အချိန်နောက်ကျမည်မှီ၍ သား၏ကျောပိုးအိတ်လေးကိုယူကာ ‘ညီ’ နှင့်အတူ လှေကားမှ ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ ‘လေး’ ခု ကိုယ်တိုင်ထမလုပ်ရင် သူတို့သားအဖတွေ ကျောင်းနောက်ကျတော့မှာ မဟုတ်လား။

“ဟင်းမကျက်သေးလို့လား မိပုံ”

“ကျက်ပြီ မမရဲ့။ အရည်မခမ်းသေးလို့ စောင့်နေတာ”

“ဘွားဘွား”

“အေး... ငါ့မြေးတောင် ဆင်းလာပြီ”

‘လေး’ က ‘ညီ’ မေမေ ‘ဒေါ်လှလှ’ ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးပြီမို့ ထမင်းပူပူကို ဇလုံထဲထည့်ကာ မနက်စောစော ထဝယ်ထားပါသည့် ပြုတ်နှင့် ဆီဆားရောနယ်လိုက်ပါ၏။ အပြင်ထွက်မည့်သူတွေက အရေးကြီးတာမို့ နှစ်ယောက်စာခန့်သာ ထမင်းနယ်ကာ ကြွေပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ထဲ ထည့်၍ ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပုလင်းထဲမှ ငန်ပြာရည်ကြော်ကို ပန်းကန်လုံးလေးထဲ ခပ်ပြည့်ပြည့်လေး ထည့်ကာ ဇွန်းအသေးလေးတပ်ပြီး ‘ညီ’ အနီးသို့ ဆွဲပေးလိုက်ပါ၏။ လက်ဖက်ခြောက် နှစ်ထားပါသည့် ခရားအိုးထဲမှ ဆွေ့ကို ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးအဖြူရော၍ ‘ညီ’ အတွက် ခွက်ကြီးပြုတ်ဖြင့် ငွဲပေးထားပါသည်။ သားအတွက်က မနက်စောစောထ၊

၁၁၂ မမေသဒ္ဓါမောင်

တည်ပြီး သီးသန့်ကျိုထားပါသည့် ရေကျက်အေးနွေးနွေးကို မန့်ခွက်ထဲ
ထည့်ပေးသလို ရေဘူးထဲပါ အပြည့်ထည့်ပေးလိုက်၏။

“လေးရော အတူမစားဘူးလား”

“အပြင်သွားရမယ့်သူက ပိုအရေးကြီးပါတယ် ညီ။ လေးထံ
သားအမိတွေက နောက်မှစားလို့ရတယ်”

“ဘွားဘွား ... စားပါဦး”

“စားပါရှင် စားပါ။ ဘွားတို့က ပြီးမှစားပါမယ်။ ဖြည်းဖြည်း
စားနော် ငါ့မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိမ္မာလိုက်တာ”

“သိပ်မမြှောက်နဲ့ မေမေရေ၊ မေမေမြေးက လိမ္မာတယ်
ပြောတိုင်း သိပ်ကျေနပ်ပြတာ”

“ကလေးပဲ လေးရယ်”

အိမ်မှာ ‘လေး’ က သားအပေါ် စည်းကမ်းတင်းကျပ်ပေမည်
‘ညီ’ တို့သားအမိက အလိုလိုက်တတ်လေ၏။ ဒီအရွယ်ကလေး
လူကြီးနယ် ပြောဆိုဆုံးမလေ့ရှိသည့် ‘လေး’ ကိုလည်း စိတ်လျှော့
ချင်ကြလေသည်။ ‘လေး’ က ကိုယ်မွေးထားသည့်သားအပေါ် ဆုံး
မဲ နေပါ့မလား။ အလိုမလိုက်ချင်စိတ်မျိုးလည်း ဘယ်တာချင်ပါ့မလား။

ဆုနိဗ္ဗာန်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၁၃

သို့သော် ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိနိုင်တာပါ။ ‘လေး’ အပေါ်
ထွာအကျခံပြီး အရှက်ကို ဝံ့ကွက်ကယ်တင်ပေးခဲ့ပါသည့် ‘ညီ’
အဖေက ဒီဘဝတစ်သက်တာအတွက် တင်ရှိခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။
အကြောင်း ပြန်တွေးမိတိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်ပြီး
ဆင်ထဲမှာ နာကျင်ရတာ အမှန်ပါလေ။

အခန်း (၁၀)

“သားသားသွားပြီ မေမေ၊ ဘွားဘွားရေ တာတာ”

“အေး အေး ... မြေးလေး”

သားကို နောက်ခန်းမှာထိုင်စေပြီး ရှေ့ခန်းထဲ မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ အသွားမှာတော့ ကျောင်းဝင်ပိုခဲ့ပြီး အပြန်ဖြင့် ‘လေး’ မဟုတ်လျှင် ‘ညီ’ မေမေ သွားကြုံလေ့ရှိပါသည်။ ‘လေး’ က အထည်ဆိုင်နှင့် စက်ချုပ်ဆိုင် တွဲဖွင့်ထားတာမို့ အလုပ်မရှိပြီး မေမေသာ သွားကြုံရတာများလေ၏။

သားကို လက်ပြလိုက်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့ ဒီအိမ်လေးမှာ သားကိုမွေးခဲ့ပြီး သားတစ်သက်နှင့်ဆို သုံးနှစ်တော်

နေလေပြီ။ အရင်နေခဲ့သည့် နေရာမှာ ‘လေး’ က မေမေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွား၍ ခြံကို ရောင်းခဲ့သလို ‘ညီ’ မမလည်း အမွေတောင်းဖြင့် ‘ညီ’ တို့လည်း အိမ်နှင့်ခြံ ရောင်းခဲ့ကြတာပါ။ ဒီမှာ မြေသာ သိပြီး ပထမ ယာယီအိမ်သေးသေးလေးသာ ဆောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ‘ညီ’ က သူငယ်ချင်းစာသင်ဘက်သုံးဦးနှင့်အတူ တန်းမြင့် private school မှာ ရှယ်ယာဝင်ကာ အခုထိ စာသင်နေတုန်းပါ။ ‘လေး’ သားကို ကိုယ်ဝန်ရှိသည်နှင့် လက်ရှိအလုပ်ကိုထွက်ခဲ့ပြီး မေမေ ဆီချုပ်လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ဖြစ်ကာ အခုလို ဆိုင်ကြီးဖြစ်လာသည်။ အဲဒီ တိုးတက်ခဲ့ရလေသည်။

“ထမင်းတစ်ခါတည်း စားလိုက်ကြမလား သမီး”

“စားကြမယ်လေ မေမေ။ နေ့လယ်လောက် ထပ်ဆာရင်

အခုခု လုပ်စားလိုက်ကြတာပေါ့”

“သမီးမိပွဲရေ ... ထမင်းပွဲပြင်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

မနက်ပိုင်းမှာ သားနှင့် ‘ညီ’ အတွက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်၍ မမီပါ။ ဒါကြောင့် အသားဟင်းတို့ကို နောက်မှာသာ ဆီပြန်ချက်စားပြီး မနက်ကို ပူအောင်နွေးပြီး ထည့်ပေးရပါ၏။ ဒီမနက်က ‘ညီ’ ပုစွန်ထုပ်စားချင်သည်ဆို၍

လတ်ဆတ်တာ သွားဝယ်ပြီး ချက်ချင်းချက်စေတာပါပဲ။

သားအတွက်က များသောအားဖြင့် အာလူးအစိတ်တွေ ကြော်ပေးတား ဒါမှမဟုတ် အာလူးကတ်တလိတ်၊ ကြက်သား ပြုတ်ပြီး နွှင်ကြော်တာဖြစ်ဖြစ်၊ အပြားလေးလုပ်ပြီး ကြက်သွန် အကွင်းလေးတွေဖြင့် ပြန်ကြော်ပေးရတာ။ ငါးခြောက်ထောင်းကြော် ရတာမျိုးနှင့် အသီးအရွက်ကြော်တစ်ခုခု အမြဲထည့်ပေးရလေသည်။ ‘ညီ’ က လူကြီးမို့ ဘာစားစား အစပ်နှင့်အချဉ်ပါမှ စားတတ်လေ၏။
“သားကို ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်း ထည့်ပေးလိုက်ရဲ့လား သမီး”

“ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ် မေမေ။ အရည်သိပ်မကျအောင် ခပ်ပျစ်ပျစ်ကလေးပါ။ ပုစွန်ဆီပြန်တစ်ခွက်ရယ်၊ ပန်းပွင့်ကြော်ရယ် လေး။ ကင်ပွန်းချဉ်ရည်ဟင်းက အစပ်ရော အချဉ်ပါ စုံတော့ စားနိုင် ပါလိမ့်မယ်”

“အေး အေး”

အိမ်မှာက ငါးပိတို့ရော အတို့အမြှုပ်နှင့် စားလို့ရသဖြင့် ဟင်းရည်ကို ခပ်ကျကျသာ ချက်စားဖြစ်တာပါ။ စားသောက်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ရမှာမို့ အကူစက်ချုပ်သမလေး ‘နီနီ’ လည်း ရောက်လာ ဖြစ်လေ၏။ ‘လေး’ မီးဖိုခန်းဝင်ပါက ‘ညီမေမေ’ က ဆိုင်မှာထိုင်

—ဖြင့် အိမ်မှာ အဆင်ပြေရပါသည်။

“သုံးဆောင်ပါ မေမေ ဘာစားချင်တာရှိလဲ ပြောဦးနော်”

“စားပါတယ် သမီးရယ်၊ ပြောစရာတော့ရှိတယ်”

“ပြောလေ မေမေရယ် ... အားမနာပါနဲ့”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ သားနဲ့ သမီးအတွက်ပါ”

လူကြီးမို့ စကားကိုထိန်းပြောနေပုံပါ။ ‘ပုံပုံ’ က ‘လေး’

— ဆွေမျိုးထဲမှ ကလေးမို့ ‘လေး’ အကြောင်းကို အကုန်အစင် ခြုံငုံလေ၏။ ဒီကလေးရှေ့မှာ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မလိုပါ။
— ပြီးတော့ ‘လေး’ နှင့် ‘ညီ’ ၏ လျှို့ဝှက်ချက်က ဤအိမ်ထဲမှ ထွက်တော့အကုန်သိနေတာမျိုး မဟုတ်ပါလား။

အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားခန်းအကျယ်ရှိပြီး အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိပါ သေး။ ချေးခန်းနှင့်အိမ်သာက သီးသန့်စီရှိပြီး အောက်ထပ်မှာလည်း နံနက်လေသည်။ ညီမေမေက လူကြီးမို့ လေ့ကားအတက်အဆင်း ခြင်းမလုပ်ချင်၍ အောက်ထပ်မှာပင် ပုံပုံနှင့် တစ်ခန်းအတူနေပါ၏။
— ညီခန်းသီးသန့်ရှိကာ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုချောင်ရှိလေသည်။

ခြံက အနည်းငယ်မျှ ကျယ်ဝန်းသဖြင့် တိုက်ဘေးမှာ ‘ညီ’ ထားမို့ ကားဂိုဒေါင် ရှိပြီး ခြံရှေ့မှာ [အိမ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း] အိပ်ခန်းရှိကာ ထိုဆိုင်ခန်းသို့သွားရန် ကွန်ကရစ်လမ်းလေး ထားရှိပြီး

တိုက်ရှေ့မှန် ပန်းခြံအသေးလေးရှိလေ၏။ ကားဂိုဒေါင်နှင့် ခြံတံတားမှ မစိုက်ဘဲ သားဆော့လို့ရရန် ကွက်လပ်သာ ထားစေခဲ့တာ။

“မြေးကိုပဲပြီး သမီးတို့နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာကို ဆေးသိပြီးသားပါ။ အခု မြေးလေးလည်း နားလည်မယ့်အရွယ် ရောက်လာပြီဆိုတော့ သမီးတို့ကိုစွဲကို စဉ်းစားသင့်ပြီလို့ မေမေ ထင်တယ်”

ထမင်းစားတာပြီးသည်နှင့် မေမေစကားက ‘လေး’ ရင်တံတောစေလေ၏။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောလာလေမည်မှန်း ‘လေး’ ကြိုသိနေပါသည်။ လက်ရှိ လေးတို့သားအမိ နေထိုင်ပါသည့် အိမ်ခန်းကျယ်က မင်္ဂလာခန်း မင်္ဂလာတင်ပါ။ ‘ညီ’ ဘေးရှိအခန်းမှာ ခွဲပြီးနေခဲ့တာ သား ဒီအရွယ်ထိတိုင်ပါ။ စာချုပ်မှာသာ တရားဝင်လင်ယောက်ျားအဖြစ် ရှိခဲ့ပြီး အပြင်မှာဖြင့် သူတို့သက်သက်သာပါလေ။

“မေမေက ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲဟင်”

“တစ်ခုခုပေါ့ သမီး။ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာမလုပ်ဖြစ်ခဲ့လို့ သမီးနဲ့သားအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ သိပ်မသိလိုက်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ဝန်းကျင်မှာတော့ သားကို ကတိတစ်ယောက်အဖေ ဇနီးရှိတယ်လို့ မြင်ကြမှာပဲ သမီး။ ဒီတော့ တစ်ခုခု

တစ်ခုကို သမီး မဖြစ်မနေ လုပ်သင့်ဖို့အချိန်ကျပြီ မဟုတ်လား”

“မဖြစ်မနေ” တဲ့။ တိကျသည့်အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပါပဲ။ ညီ ကိုလည်း စာချုပ်မှာ လက်မှတ်မထိုးခင် သေချာပြောပြ ကတိသောင်းပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာပါလေ။ ကလေးအတွက်ပါ။ သားသိကာစအရွယ်မှာ အဖေဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြစရာရှိရင် လုံလောက်ပြီဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့လုပ်ခဲ့မိတာများ မှားနေပြီလား။

‘ညီ’ မှာ ချစ်သူရှိလာခဲ့လျှင် အကယ်၍ တခြားတစ်ယောက်သောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာလျှင် ‘လေး’ ရဲ့ကိစ္စ အလုံးစုံကို နိုင်သက်ဆိုင်သူကို ရှင်းပြပြီး ‘လေး’ နောက်ဆုတ်ပေးမည်ဟု ပြောခဲ့တာပါ။ ဒါကတော့ ‘ညီ’ အတွက်ပါပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာသိတတ်သည့် အတ္တသမားမျိုးဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ‘လေး’ ရဲ့ဘဝမှာ ‘လေး’အတွက် လုပ်ပြီးပြီမို့ ‘ညီ’ ကို ငဲ့ကွက်ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပါလေ။

အလှည့်ဆိုတာ အမြဲတစေရှိတတ်တာ မဟုတ်လား။

“ညီများ တစ်ခုခုပြောလို့လား မေမေ”

“ပြောတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြေးပြောတဲ့စကားကို အကြောင်းလိုက်ရလို့ပါ”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! 'လေး' ကို မပြောခင် သားက 'ညီ' ကို အခု ဆုံးပြောလိုက်လေသလား။ နေ့စဉ် ညစဉ် အချိန်အများဆုံး အတူရှိနေခဲ့ပါသည့် 'လေး' က သားဘဝမှာ ပထမဦးစားပေး မဟုတ်ဘူးလေ။ ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ခံစားချက်က တစ်မျိုးကြီးပါ။ ပြောတော့ဖြင့် ဖေဖေထက် မေမေကို အချစ်ဆုံးပါဆို။

"ဒီတော့ ဒီအတိုင်းကြီး သမီးတို့ ဆက်နေနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သားနဲ့ သေချာတိုင်ပင်သင့်ပြီ"

"သားက... သားက... ညီကို"

"ဟုတ်တယ် သမီး။ ကစားဖော်လိုချင်တာထက် သူငယ်ချင်းတွေလို အငယ်ပူဆာဖို့ ဖြစ်လာရင် သမီးက ဆုံးဖြတ်ဖို့ အဓိကပဲ"

"လေးက လေးက ညီကိုပဲကွက်မိတာပါ မေမေ။ ညီမှာသာ စိတ်ဝင်စားရမယ့်သူရှိလာရင် လေး နောက်ဆုတ်ဖေဖို့ ပြင်ပြီးသားပါ။ ညီသာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့"

မေမေ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ 'လေး' ကြောင့် ရင်ဆူစေပြီလား။ 'ပုံပုံ' က ထမင်းပွဲသိမ်းနေပြီမို့ ရေနှေးသောက်ရင်း စကားပိုင်းကို ဆက်ပြောဖြစ်လေ၏။ အိမ်မှာ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် သိပ်မအားဖြစ်တာမို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ အခွင့်အလမ်းနည်းပါးလွန်းလေသည်။ ဒီနေ့မှ 'လေး' အတွက် ကိစ္စကဖြင့်

အကြီးကြီး ဖြစ်နေရတယ်လို့။

"သားက တော်ရာမှာပဲ ပျော်အောင်နေတတ်နေပါပြီ သမီးရယ်။ ခိုပြီးသားအသံနဲ့အမြဲကို ဖျက်ပစ်ဖို့ လွယ်ကူပါမလား။ လက်ရှိ သားစုလေးထဲက ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ခွဲထွက်မသွားဘဲ လူထပ်ရောက်တာတာကမှ ပိုသင့်တော်မှာလေ"

"လေးက ကိုယ့်အတွက်ပဲ စဉ်းစားပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ခုထိ မမေ့နိုင်သေးလို့ပါ"

"မေမေ သိပါတယ်။ ခြေလှမ်းဆိုတာ တစ်လှမ်းပြီးရင် နောက်တစ်လှမ်း ဆက်လှမ်းမှသာလိုရာခရီးကို ရောက်မှာလေ။ ဒီတစ်နေရာထဲမှာပဲ သမီးရင်နေလို့ ဘယ်ရပါမလဲ။ ရေးပြီးသား စာရွက်လေးပေါ်မှာ မင်ဖျက်ရာမျိုး မေမေ မမြင်ချင်ဘူး သမီး"

"ညီ ဘာပြောလို့လဲ မေမေ"

"မြေးတောင်းဆိုတာကို မေမေဆီမှာ တောင်းပါဆိုပြီး လွှဲပေးကတည်းက သဘောပေါက်သင့်တာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ လေးက လေးက အပျိုစင်မှ မဟုတ်တော့တာ။ အလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့တော့ ညီကို"

"ပျိုတယ်၊ အိုတယ်ဆိုတာ ဓမ္မတာတရားရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘာဝ ရှိတာပါ သမီးရယ်။ သမီးအပေါ် အရာမှ စိတ်ထားပြောင်းလဲတာ

၁၂၂ မေသဒွါမောင်

မျိုးမဟုတ်တာ။ သူ့နာမည်အစွန်းခံပြီး သမီးကိုကယ်တင်ခဲ့ရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဆိုတဲ့ ဖိအားမျိုးတော့ မသက်ရောက်စေချင်ပါဘူး တော်ရုံမေတ္တာမျိုး ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“လေး သိပါတယ်”

“တော်ရုံမေတ္တာမျိုး ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါ” တဲ့။ မှန်ပါတယ် ‘လေး’ တို့နှစ်ဦး လက်တွဲခဲ့ခြင်းက (၅၂၈) သက်သက်ချည်းသာ ရှိခဲ့တာပါ။ “ဒုက္ခရောက်ပြီ” ဆိုသည်နှင့် “နင့်ဘဝမှာ ငါရှိတယ် နင့်ရှေ့မှာ ငါရှိနေမယ်” ဆိုပြီး ‘လေး’ မတောင်းဆိုခဲ့တာကို ရှင်းရှင်း ဘွင်းဘွင်းဖြင့် ‘ညီ’ ပြောခဲ့တာလေ။

“ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေချင်ပါ” တဲ့။ အပြောကလွယ်ပေမယ့် ခံစားချက်က နက်နဲလွန်းတာမဟုတ်ပါလား။ သာမန်အချိန်မှာ ပြောဆိုရင်း စိတ်ပေါ့ပါးတာ ဖြစ်ပေမယ့် သားနှင့်ဆက်သွယ်မှုရှိလာတိုင်း ‘ညီ’ မျက်နှာကို ရဲရဲ မကြည့်ဝံ့တော့တာလေ။ ကျေးဇူးဆိုသည့်အခါက ‘ညီ’ နှင့် ‘လေး’ ကြားမှာ တကယ့်ကို နံရံအထူအကြီးအမြင့် ရှိနေခဲ့တာ မည်မျှကြာခဲ့ပြီနည်း။

“မေမေကိုယ်တိုင်လည်း မြေးကို မြေးအရင်းလိုပဲ သဘောထားပြီး ချစ်ခဲ့တာ သမီးအသိပါ။ အဲဒီမေတ္တာအတိုင်းလေးပဲ မေမေသေတဲ့အထိ ဆက်ရှိသွားစေချင်ပါတယ် သမီးရယ်”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၂၃

ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ မေမေသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သလို မေမေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်စဉ်ကတည်းက ‘လေး’ အပေါ် အမေရင်းနှယ် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ဒီအတိုင်း လေးပဲ ဆက်ရှိချင်တာ မှန်ပေမယ့် အဓိကက ‘လေး’ အတွက် ဟုတ်ဘဲ သားအတွက် စဉ်းစားပေးရမှာပါလေ။

မေမေ ဘာလုပ်ရမလဲ သားလေးရယ်။

“လေး ညီနဲ့သေချာတိုင်ပင်ပါ့မယ် မေမေ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်။ လက်ခံခေါင်းညိတ်တာ မဟုတ်သေးတာတောင်မှ သားအတွက် စဉ်းစားပေးရုံနဲ့ မေမေ ဘာကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ မမြင်အောင် သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်ရပြီး ဆိုင်ဖွင့် နေ အိမ်ထဲမှ ထွက်လိုက်ရပါ၏။ နောက်တံခါးမှဝင်ကာ ဆိုင် မှန်ချပ် သွပ်တံခါးကို remote control နှိပ်၍ ဖွင့်လိုက်ကာ Aircon ဖို့ ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။ ပိတ်စရောင်သည့်အတန်းမှာ ကိုယ်တိုင်ချပ် ဆောင်သည့် အဝတ်အစားတွေ ရှိနေသဖြင့် show room ပုံစံဖြစ်နေ သည်။

ခဏအကြာ စက်ဘီးဖြင့် ရောက်လာသည့် ‘နီနီ’ က ခြံထဲမှ

၁၂၄ မမသခွါမောဒ်

ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပြီး ဆိုင်နောက်ပေါက်မှပင် ဝင်လာလေသည်။ လာအပ်ထားပါသည့် ပိတ်စတွေကို ဖြန့်ရင်း အပ်ထည်စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ကာ cutting ခုံမှာ ပိတ်စညှပ်ရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ အင်္ကျီပုံစံ design တိုင်း ညှပ်ရင်း စဉ်းစားမိပါသည်။ ဘဝကို ဒီအတိုင်းဆက်လို့ မရပါလား။ ဖြတ်ပြီးသား ပိတ်စနယ် ပြုပျက်ခဲ့ရပါသည့် ချစ်ခြင်းတရားက ထပ်မံဖြစ်တည်နိုင်ပါ့မလား။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် နင်နဲ့ငါက ခုထိ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေတုန်းပဲ ဆိုတာပါလေ။ ဪ 'ညီရယ်'။

အခန်း (၁၁)

စာသင်ခန်းမှာ စာသင်ပြီးပြီမို့ ကလေးတွေကို အိမ်စာပူတာ အလှူပေးပြီးနောက်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မို့ နားနေဆောင်ဘက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ အကူခေါ်ထားပါသည့် ဦးရခါစ guide ဆရာ ဆရာမလေးတွေက သူ့ကို တရိုတသေ ဆက်ဆံကြလေ၏။ ခေါင်းသာပြန်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြုံးပြနုတ်ဆက်ရုံသာ သူလုပ်နိုင်ပါသည်။ မိုက်အတော်ဆာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“လာဟေ့! ညီညီ”

“စားနေပြီလား”

“မစားသေးပါဘူး၊ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ပြီး မြည်းရုံတင်လေး”

“နင်မြည်းတာ တစ်ဝက်ကျိုးနေပါပြီ၊ ဆရာအေးကျော်”

၁၂၆ နိုး မေသဒွါဇောင်

စာသင်ဘက် သူငယ်ချင်း ‘ဆရာမ ဒေါ်မိုးမိုး’ က ခပ်စွာစွဲ
မို့ ‘ကိုအေးကျော်’ ကို နှိပ်ကွပ်လေပြီ။ ထမင်းချိုင့်တွေဖွင့်ထားနဲ့ပြီး
သူက ထိုင်ခုံဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကို
ဖန်ခွက်ထဲ ငွေ့ထည့်ပြီး မော့သောက်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်းချိုင့်တွေကြည့်ကတည်းက ဒါ ဘယ်သူဟင်းဆိုတာ
တစ်အပ်ပြောနိုင်ပါရဲ့။ ညီလေးမောင်တို့ ကံကောင်းလိုက်ပုံများ အေး
က မနာလိုချင်စရာကြီး”

“ဒါဆိုလည်း မိန်းမယူပေါ့ဟယ်”

“ယူမယ့်သူမှ မရှိတာ”

“သိပ်မကြေညာနေနဲ့။ နင့်ကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ ခြံ
ပြောထားပါရဲ့နော်”

“မမိုးတို့ ပြောလိုက်မှဖြင့် အပြီးအပြတ်ပဲ”

“အဲဒီလိုမပြောရင် ဒင်း ဘာဆက်ပြောမယ်ဆိုတာ သိသ
ပေါ့ ကောင်းမြတ်ရဲ့။ ပြောလိုက်ရင် တို့ကဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပဲ ခြံ
တတ်တယ်ဆိုပြီး ပြောလိုရင် ဗလွတ်ရွတ်တပဲ”

“မိုးစွေကလည်းကွာ”

“ငါ ဆက်မပြောချင်ဘူး။ သိပေါ့”

‘မိုးမိုး’ ကို ကျိတ်ခိုက်နေပါသည့် ‘ကိုအေးကျော်’ ကြောင့်

ဆုံးနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၂၇

ထမင်းရိုင်းမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံလေတော့၏။ ဟင်းချိုင့်အတွက်ရော
ထမင်းချိုင့်အဆင့်အတွက်ပါ ဇွန်းလေးချောင်းကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်
ဆာချာပတ်ထားပေးတာကိုဖြည့်ရင်း သူ ပြီးလိုက်မိလေသည်။ သူများ
နာလိုစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့အပေါ်မှာ ‘လေး’ ဂရုစိုက်
ဘာ အသိသာကြီးကို။

“ဒီလောက်ဈေးကြီးတဲ့ ပုစွန်ထုပ်ကို အခွံခွာပြီး တစ်ဆင့်
ဖြည့်အောင် ထည့်လာတာ မင်းအိမ်မှာစားဖို့ ကျန်သေးရဲ့လား”

“ထည့်လာတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုအေးကျော်ရယ်။ ထည့်ပေး
ဦးတယ်လို့ ပြောပါ”

“အေးပါ... ငါတို့က ပြောတာမှားတာ ကင်ပွန်းချင့်ရွက်ထဲ
က ငါးအတုံးကလည်း အဖွေးသား မွေးပါ။ မမြတ်လေးငုံကို မင်း
သေလို ရှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဪ... လျှာရှည်ပြီး မေးနေပြန်ပါပြီ။ ငယ်ကချစ် အနှစ်
ဆရာ မမေ့သာလို့ ယူခဲ့တာပေါ့ဟယ်”

“မိုးစွေကတော့လေ ငါ့ကို နည်းနည်းလေးမှ အကောင်းမမြင်
ဘူး”

“မြင်ချင်စရာကောင်းတာကိုး”

“အဲဒီလို ချိတ်ချိတ်ခြင်း ငြိတတ်ကြတာပဲလေ”

၁၂၈ မမသဒ္ဓါမမာင်

“ကဲ!”

“ဖြန်း!”

“အား!... နာလိုက်တာ၊ မမီးက လက်သံပြောင်ပါ!”

သူနှင့် ‘ကောင်းမြတ်’ က ရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် သူက အမှောင်အမြင်မှာ အိမ်ထောင်သည်ဖို့ အလိုလို ဝါကြီးသွားရတာပါ။ ကျောက်ဝတ်စုံရှုပ်အဖြူနှင့် လုံချည်ကို မီးပူပြန့်အောင် ထိုးပေးတာက အထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပေးတာအလယ်၊ သူ့အကြိုက် ဟင်းတွေ သေချာချုပ်ပေးတာအဆုံး မညည်းမည။ လုပ်ပေးလေ့ရှိသည့် ‘လေး’ ကြောင့် သူ အမြဲကျေနပ်နေခဲ့ရတာပါလေ။

‘မီးခွေ’ လက်ချက်ကြောင့် ‘ကောင်းမြတ်’ ကျော့ကျော့သွားရလေ၏။ ဟိုဟင်းခွက်တွေကို စည်းကမ်းမရှိ ကိုယ့်စွန်းနှင့်ခပ်စားတတ်ကြပေမယ့် သူ့ဟင်းချိုင့်ကိုဖြင့် တပ်ထားပါသည် ဖွန်းဖြင့် ခပ်ကြသေသည်။ ဤသို့ စည်းကမ်းရှိစွာတတ်အောင် ‘လေး’ ပင် သင်သည့်မဟုတ်ပါလား။

“ပြီးမနေနဲ့၊ နောက်ထပ်သမီးလေး ထပ်ယူဖို့ စဉ်းစားလေ”

“ဟင်!... အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟာ!... ဒီကောင်ကတော့ လုပ်ပြီ။ မိန်းမ မရသေး”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၂၉

“ကြီးကျနေတာပဲ။ ဒါလေးပြောရုံနဲ့ မျက်နှာရဲနေပြီ။ တကယ့်ဘာပဲ”

“သည်းသွားလို့ပါဗျာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဖိုးပြည့်လေး ပျင်းနေမှာပေါ့ ညီလေးရယ်၊

သပ်မွေးလို့က်ပါ”

သူ့အဖြစ်က ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်ပါပဲ။ လူကို အထင်ကြီးဖြင့် ပြောနေသမျှ ငြင်းဆန်ရခက်နေလေပြီ။ သမီးလေးတစ်ယောက်လောက် ထပ်မွေးပါတဲ့ ‘လေး’ ရယ်။ ကိုယ်တို့မှာ သားလေးနဲ့နို့ဖို့ နောက်ထပ်သမီးလေးတော့ ကိုယ်လည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တာနဲ့ပါ။ ခက်တာက ဒီလိုအခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုဖို့ ကိုယ့်မှာ ခွင့်ရှိပါရဲ့လား။

“ဖိုးပြည့်က မင်းနဲ့သိပ်မတူဘူးဆိုတော့ မင်းနဲ့တူတဲ့သမီးမွေးကွာ။ နာမည်ကို လှလှလေးပေး”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ လှလှလေးဆိုတာတောင် အတော်ပြီ”

“မလှပါဘူး၊ မြတ်နိုးမောင်ကမှ လှတာ”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်၊ နာမည်တောင်မှ ကျိတ်ပေးထားပြီ”

“လေး၊ ကြည့်တော့ဖြင့် မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုပဲ”

“ဟုတ်ပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့တူလို့ ဘယ်ချောမှာလဲ။ လေးနဲ့တူမှချောမှာ”

“ဒါလည်းမှန်တာပဲ”

“ပါးစပ်ကပြောလို့အပိုပဲ ညီလေးရေ၊ မြတ်လေးကိုပြော
တိကျမှာ”

သူက ထမင်းစားလို့ပြီးပြီနို့ ရေခွက်ထဲ ရေထပ်ဖို့ကာ ဆော့
လိုက်ပါ၏။ မကြာသေးခင်မှာပဲ သားက သူ့ကို တီးတိုးပူဆာနေ
မဟုတ်ပါလား။ ‘ညီညီလေးလိုချင်တယ် ဖေဖေ’ တဲ့။ သူ့ရင်
အဘယ်မျှ အခုနိမ့်နိမ့်ပါသလဲ။ သူငယ်ချင်းထက်မက ချစ်သူ
(၂၀၂၈) ဖြင့် သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည့် ‘လေး’ ကို တစ်ကြိမ်တစ်
သူ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလန်းမြတ်နိုးပါက မရင်
စေနှင့်” တဲ့။ သူစိမ်းဆန်မှသာ ဖွင့်ပြောရလွယ်ကူပေမည်။ သို့
သူနှင့် ‘လေး’ ၏ကြားမှာ ရှိနေပါသည့် ခိုင်မြဲနေပါသည့် ကြိုး
ပြတ်တောက်သွားမှာကို သူ အစိုးရိမ်ဆုံးပါပဲ။ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြော
အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခဲ့ရပါသည့် ပန်းကလေးက သူ မဟုတ်
လူတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်ခဲ့မိရတယ်လို့။

“ငါ သူ့ကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီ ညီ”

ထိုစကားက သူ့ကို အဘယ်မျှ နာကျင်စေခဲ့ပါသလဲ။ ဘေး
နားမှာရှိသည့်လူက တန်းတူလူတန်းစားမို့ မမြင်မိတာများလား။ ပန်းဆီ
သျှင် အပင်မှာပွင့်ကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် အများရဲ့ ခြေနှင်းခံ မြက်ပင်
လေးလည်း ပန်းပွင့်တတ်ပါတယ် ‘လေး’ ရယ်။ ကိုယ်လို ဘာမှ
ဆုတ်သေးတဲ့လူက ‘လေး’ ကို ချစ်ခွင့်မရှိဘူးလား။

“အမြင့်ကိုသာကြည့်ပါ” ဟု ဆိုရိုးရှိပေမယ့် အဆင့်ချင်း
တူ၍ အကျနာခဲ့ရပါသည့် ချစ်သူ (တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရသူ) ကို
စိတ်ဓာတ်တဘုံးဘုံး မကျရလေအောင် ဖေးမကူညီခဲ့ပါသည်။ လူရဲ့
ခင်ထဲကို မြင်ကြည့်ပေးလှည့်စေချင်ပါရဲ့။ ဘေးမှတွဲခေါ်ချင်သည့်
သူ့ချစ်ခြင်းတွေကို စာနာနားလည်စေချင်ပါတယ် ‘လေး’ ရယ်။

ကံကြမ္မာဟူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလှည့်အပြောင်းပြဇာတ်
အောက်မှာ သူတို့ပုထုဇဉ်လူသားတွေ အလိုက်သင့်ကပြုဖျော်ခြေရတာ
မမှန်ပါပဲ။ ‘လေး’ ကို ဆုံးရှုံးရပြီဟု ကြံခဲ့ရကတည်းက အဖြူရောင်
တံသက်သာ သူထားရှိခဲ့မိတော့တာပါ။ မချစ်ခင်မှာတင် သူ့နှလုံး
အကဲရာထင်ခဲ့မှတော့ နောက်ဆုတ်ရပ်နေဖို့ အလိုက်သိတတ်
သူလေ။

သို့သော် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်မှာတင် သူ၏
ထာရာက ပြောင်းလဲခဲ့လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။ ‘လေး’ ဖေဖေ

‘အန်တီစပယ်’ ရုတ်တရက် အသည်းအသန်ဖြစ်၍ ဆေးရုံတင်ရင်း သူရော ‘လေး’ ပါ ဆေးရုံမှာ ဝိုးလင်းခဲ့ရသည့်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မှာပင် မနက်အစောကြီး ‘လေး’ ၏ချစ်သူက ရောက်လာပါသတဲ့။

သော့ခတ်ထားပါသည့် အိမ်လေးရှေ့မှာ ဝိုးရိပ်ပူပန်နေခဲ့သည့် ‘ကိုခန့်တည်ကြည်’ ကို သူ အသေအချာ ဖြေရှင်းပြဖို့လည်း အခွင့်မရခဲ့။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ‘လေး’ မှာ တစ်ပူပေါ် တစ်ပူဆင့်ဖြင့် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေချိန်မှာ ချစ်သူက ကျောခိုင်းခဲ့ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာပါလေ။

အထူးသဖြင့် သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေပါသည့် အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သူ (‘လေး’ တို့ဘေးအိမ်မှ) ‘ဝင်းထွန်း’ ကို ‘ကိုခန့်တည်ကြည်’ က မေးခဲ့မိရတယ်လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှတစ်ဆင့် ‘ကိုခန့်တည်ကြည်’ က ‘လေး’ ကို လွယ်လင့်တကူ ယုံမိလိမ့်မည်ဟုလည်း သူတို့မထင်ခဲ့ပါ။ တကယ့်တကယ်ဆို ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ချင့်ချိန်ယုံသင့်ပါ၏။

“မြတ်လေးနဲ့ ညီလေးမောင်တို့ ညက ခိုးပြေးသွားတာလား”

ရက်စက်သည့်စကားတစ်ခွန်းပါပဲ။ သူနှင့် ‘လေး’ တို့ သူငယ်ချင်းမှန်း သိထားပါလျက် ဆေးကျောင်းသားကို ချစ်သူက

ဘေးပါသည့် ‘လေး’ ကို မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြင့် သွားပုဂံလေလွင့်သွားလိုက်ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီ မဟုတ်မဟပ်သတင်းကို ယုံမိတဲ့ လူကပဲ သတိထားလား။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရေစက်ကပ် မှားယွင်းခဲ့လေသလား ဆိုတော့ပါလေ။

“ကိုက ကိုက ငါ့ကို လုံးဝ မဆက်သွယ်တော့ဘူး”

ထပ်တူထပ်မျှ သူလည်းဝမ်းနည်းခဲ့ရပါ၏။ ချစ်သူ၏မျက်ရည်တစ်စက်က သူ့နှလုံးသားကို အက်စစ်နှင့် အဟက်ခံရသည့်နှယ် ခံရခက်ခဲခဲ့တာပါ။ အပျော်သဘောနှင့် တွဲခဲ့ပါက ယခုလို အိမ်ထဲ ဝင်ထွက်ရာမှမလိုတာလေ။ လက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးမျိုး မရှိတော့ ချစ်သူအပေါ် စိတ်လွန်ခြေလွန်မျိုး လုပ်သင့်ပါ့မလား။ ကိုယ့်မှာရှိသည့် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မလိုက်အောင်ပင် ဆန့်ကျင်သည့် အလုပ်ကိုမှ လုပ်ရတယ်လို့။

“ငါ သေလိုက်ချင်ပြီ ညီ”

ခေါင်းတည့်တည့်ကို ခြုံငုံပြီးပစ်ချလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ကူကယ် ချွေးစွာ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းက ‘သေချင်ပြီ’ တဲ့လား။ မိခင်ကြီးမရှိတော့သဖြင့် သူနှင့် မေမေက ‘လေး’ ကိုကူညီစောင့်ရှောက်နေကာမှ အိပ်အကြီးကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့၊ လုပ်ရက်လေခြင်း။ သူရင်ကို ခွဲရုံမျှသာ အသည်းနှလုံးကိုပါ ဓားနှိုးပွန်း ဘေးဟက်ခံရသည့်နှယ် ခံရခက်စေတာလေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မခူးရက်လို့ တယုတယကြည့်နေပါသည့် ပန်းကလေးကိုမှ ရက်ရက်စက်စက် ခူးမြွေနှင်းခဲ့ရက်ရတယ်လို့။ “အသွားမတော် တစ်လှမ်း” တဲ့။ အတာသကြွန်ရက် (အလုပ်ပိတ်ရက်) မှာ ခရီးထွက်သွားပြီး အပျော်ကြူးကာ စိတ်နယ်ကွဲခဲ့ကြရတယ်လို့။ ဆူးနှင့်ဖက်ဘဝကို မစာနာတတ်ပါသည့် ထိုသို့သော လူတို့ ချစ်ခြင်းနှင့်ဘဝကို ပုံပေးရက်ရတယ်လို့ ‘လေး’ ရယ်။

“ညနေ ဘယ်နှချိန်သင်ဖို့ ကျန်သေးလဲ”

“ဟင်!... ဪ... နှစ်ချိန်ပဲရှိတော့တာပါ။ စောစောနဲ့ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သားတော်မောင်ကို ကြိုတော့မှာပေါ့လေ”

သူ ပြုံးရုံသာပြီးလိုက်မိတော့၏။ သားကို ကြိုပို့လုပ်လေးတိုင်း သူစိတ်ထဲ အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသလဲ။ အမြဲတစေ မေမေ Taxi ဖြင့် ကြိုလေ့ရှိသဖြင့် အဖေနှင့်အမေကိုသာ သားက လာပြီး စေ့ချင်တာပါ။ သူ့ရော ‘လေး’ ပါ အဲဒီအချိန်က အလုပ်အရမ်းများ ချိန်ဖို့ သားကို အချိန်မပေးနိုင်ပါလေ။

“ဒါနဲ့ ဖိုးပြည့်လေးက အငယ်လိုချင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်သားပဲ။ သူတစ်ယောက်တည်း အချစ်ခံလာရင် ကလေးဆိုတော့”

“သားက သူနဲ့အတူ ဘောလုံးကန်ဖို့ ညီလေး လိုချင်တယ် ဆိုတာ ပြောဖူးတယ်”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ်။ ရေငတ်နေတာနဲ့ ရေတွင်းထဲကျ နဲ့က အတော်ပဲဖြစ်နေပြီပေါ့လေ”

“တိုင်ပင်ရဦးမှာပါဗျာ”

“ဘာများခက်လို့လဲ ညီလေးရာ။ ကိုယ်တို့ များများချစ်ကြ အောင် မြတ်လေးရယ်ဆိုရင် ပွဲသိမ်းပဲ”

“ပြန်း!”

“အဲဒါ သိမ်းချင်ဦး၊ ဒင်မပြောရဲတာ ဘာမှကိုမရှိဘူး။ ခင်အချိန်ရောက်နေပြီ မြန်မြန်ကြွ”

“မိုးရဲ့အချစ်က ကြမ်းလိုက်တာကွာ”

“ကြည့်!”

‘မိုးမိုးစွေ’က ‘အေးကျော်’ ၏ကျောကို ရိုက်လိုက်ရင်း စာ ခင်ရန် တွန်းပို့လေတော့၏။ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာမို့ လက်ပွန်းတတီး တတ်ကြပေမယ့် သူစိမ်းနှစ်ယောက်ကြားမှာ “အချစ်” ဆိုတာက ခြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါ့မလားလေ။

အခန်း (၁၂)

“ဖေဖေ!”

ကျောင်းဝင်းမှာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ထွက်လာသည့် သားက သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် လမ်းပြည့်ပြည့်လေးနယ် မျက်နှာဝင်းကာ အပြေးရောက်လာလေတော့၏။ လက်ထဲကိုင်လာသည့် ခြံထဲမှာ ထမင်းဘူး၊ မုန့်ဘူးတွေ ဂလုံဆန်မြည်နေတာကို ဂရုမစိုက်လက်ကမ်းဖေးထားပါသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်ကာ သူ့လည်ပင်းခိုလိုက်လေတော့သည်။

ရင်ထဲ အဘယ်မျှ အေးချမ်းရပါသလဲ။ သား၏ပါးစားဖောင်းလေးကို သူ တအားနှမ်းနှိုက်မိစဉ် သားက သဘောကျတတ်စစ်စစ်ရယ်လေတော့၏။ လက်တစ်ဖက်က သားကိုချီ တစ်ဖက်က ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၊ ခြင်းတောင်းဆွဲကာ ကားရပ်ထားရာ

လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူနှင့်ဆို မုန့်စားချင်၍ သားက ပူဆာတတ်ကျင့် ရှိလေ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟာ”

“Ice-cream စားချင်တယ်”

“မေမေဆူမှာပေါ့သားရဲ့၊ စားလို့မဖြစ်ဘူး”

“နည်းနည်းပဲစားမှာပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ နော် နော်”

ရော်! ခက်တော့တာပါပဲ။ အပြင်စာတွေ စားပြီးပါက ထမင်း

စားမဝင်တော့ဘဲ ညနေစာကောင်းကောင်းမကုန်လျှင် ‘လေး’ က ဆူညံပွက်လောရိုက်တော့မှာလေ။ သားကလည်း သားပါပဲ။ ‘လေး’ နှင့်ဆို စည်းကမ်းကြီးလွန်းသမျှ သိပ်မပူဆာရဲပါလေ။ သူနှင့် မေမေ့ကိုဖြင့် ဖတ်ချွန်ပွဲဖြင့် မရမက ဂျီတိုက်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်မှာ ပေါင်မုန့်တွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ ဘီစကစ်တွေ ရှိပါလျက် ထိုသို့ အပြင်မှာ အချိုစားပြီးတိုင်း ရင်ကျပ်တော့မှာပါလေ။

“မစားပါနဲ့လား သားရယ်။ သားသား ချောင်းဆိုးမှာစားလို့ပါ။

မေမေသိရင် ဖေဖေရော သားပါ အဆူခံရမှာလေ”

“ဟင် ... မသိဘူး၊ သားသား စားချင်တယ် ဖေဖေရယ်”

“Ice-cream မစားဘဲ တခြားဟာယူလေ။ ဖေဖေဝယ်လေ”

မှာပေါ့။ ရောင်နီခြယ်ဖို့ စာအုပ်တို့ သားသားအရပ်ဆွဲဖို့ စာအုပ်တို့လေ”

“မလိုချင်ဘူး... မလိုချင်ဘူး။ Ice-cream စားမယ်”

“သားကကွာ”

ဆိုးလိုက်တာဟာ ပြောမိမလိုဖြစ်မှာကို သူ ထိန်းလိုက်ရုံ
၏။ ‘လေး’ နှင့်ဆို ဘာတစ်ခုမှ မပူဆာခဲ့ပါသည့်သားက သူ့အဖေ
ဆိုးနွံကျင့်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်က သိပ်တင်းကျပ်လွန်း
လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က သားအပေါ် အလျှော့ပေးအလိုလိုက်ပေး
မှာပါလေ။ တားကို Mini Mart ရှေ့မှာ နေရာယူရပ်လိုက်ရင်
Mart ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။

“နည်းနည်းပဲ စာချမှာနော်”

“ဟုတ်!”

Coffee နှင့် အအေးတွဲရောင်းသည့် နေရာသို့ အရင်ဆုံး
ဝင်လျက် သားအတွက် ရေခဲမုန့်မှာပေးပါ၏။ လျှော့ထည့်ပေးရန်
သေချာမှာကာ သူက ice-coffee မှာသောက်လိုက်ရပါသည်။ အ
သာ သားနှင့်အတူ စားသောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါလား။

“ကလေးလေးက ချစ်စရာလေးနာယ”

ဟိုဘက်ပိုင်းမှ မိန်းကလေးတွေ၏ ရေရွတ်သံတီးတိုး ထွင်း
လာလေ၏။ သူက သား၏ နှုတ်ခမ်းမှာပေးသွားပါသည့် cream

issue ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ သုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဘာမှမစားဖြစ်ဘူးဟု
ပြောလို့မဖြစ်ပါ။ သား၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေခဲမုန့်အနံ့က စွဲနေတော့မှာ
နော်။

“အဲဒီကလေးလေးကို စိမ့်သိတယ်”

Cake နှင့် Coffee သောက်ပြီးသည်နှင့် ‘စိမ့်ဒါလီ’ ခုံမှ
သရုပ်လိုက်ပါ၏။ ဒီသားအဖတွေ ဆိုင်ထဲဝင်လာစဉ်မှာပင် သတိထားမိ
တာပါ။ အထူးသဖြင့် ဒီမျက်နှာလေးကို တရင်းတနှီးသိနေတာမဟုတ်
ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကိုခန့်ငယ်ငယ်တုန်းက ရုပ်ကလေး။ ကိုခန့်
အသေးစားလေးပါလေ။

“ဟယ်လို!... သားသားပြည့်စုံအောင်”

“တိတိဒေါက်တာ”

ကလေးက ချက်ချင်းမှတ်မိ၍ တော်ပါသေး၏။ ကလေးအနီး
သရုပ်လိုက်စဉ် လူငယ်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ ကြည့်ရတာ ‘စိမ့်’ တို့ထက် နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ငယ်မည်
သိပါ၏။ လူကိုရှိန်တာမျိုး မရှိဘဲ ခပ်အေးအေးစိုက်ကြည့်လိုက်တာမို့
နှစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။

“သားနဲ့သိလို့လား”

“စိမ့်က အဲဒီ primary school တွေမှာ ကျန်းမာရေး

စစ်ကြည့်ပေးပါတယ်။ တစ်လ တစ်ကြိမ်ပေါ့။ ဒေါက်တာစိန်ဒါလီဝံ
ရှင်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က ညီလေးမောင်ပါ”

“ညီလေးမောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သာသားနာမည်မှာ တစ်ခုမှ မပါသလိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သားကို သူ့အမေက စိတ်ကြိုက်နာမည်
မှည့်ပေးခဲ့တာပါ”

“ကျောင်းမှာ စိန်က ဒီကလေးလေးကို စမြင်ကတည်းက
ချစ်ခဲ့တာ။ စိန်ဒယ်ဒီနဲ့ နာမည်ဆင်တာကိုက ထူးခြားနေတာပါ။ ငြီး
တော့”

ဆက်ပြောချင်ပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရလေ၏။ အခုမှ စဉ်း
သည့်လူတွေကို စကားအများကြီးပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အထူး
သဖြင့် ‘ကိုခန့်’ နှင့် အတော်လေးကိုဆင်သည့် ကလေးငယ်လေးဆို
ဖော်ရွေစွာပြောနေမိတာကြောင့် သတိထားရမှာပါ။ ဤကလေးဆို
စတွေ့ကတည်းက ‘စိန်’ ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေသလိုမျိုး ခုနေတာ
တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။

“သား စားလို့ပြီးရင် သွားကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“အန်တီဒေါက်တာကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

“သာသားတို့ပြန်တော့မယ် တီတီဒေါက်တာ”

“အေးပါကွယ် ... သားက လိမ္မာလိုက်တာ။ သူ့အမေဆို
ဘယ်လောက်တောင်မှ ချစ်လိုက်မလဲ”

စကားကြောင်းပေးမှန်းသိပေမယ့် သူက ဘာမှ ပြန်မပြောပါ
ချေ။ မလိုအပ်ဘူး မဟုတ်လား။ သား ပူဆာ၍သာ ဒီဆိုင်ထဲဝင်လာမိ
တာဆို အမှားတော့ အဖြစ်မခံချင်ပါ။

ယခုလို ဆရာဝန်ဆိုတာတွေနဲ့ သူက ပိုပြီး မပတ်သက်ချင်
ဘဲ ကင်းကင်းနေချင်ပါ၏။ သို့သော် သားက စကားတတ်ကာစအရွယ်
မှာပင် ‘ချာဝန်ကြီးလုပ်မယ်’ ဟု မကြာခဏ ရေရွတ်လေတော့ ခက်
သားလား။

“ဘယ်လိုလဲ သားသားရဲ့။ ကြီးလာရင် တီတီဒေါက်တာလို
ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မယ်လို့ ပြောဦးမှပေါ့”

သား၏လက်ကလေးကို ဆွဲထားကာ စကားဆက်နေသော
ကြောင့် သူ စိတ်တိုသွားရပါ၏။ ဘာလဲ ကလေးကို မရမက အတင်း
သိုက်ကပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါလား။ ဒီလောက်ကြီးလည်းမသိ၊
ဆင်းနီးပါဘဲ သားအပေါ် ထူးခြားနေတာက စိတ်ထဲခုစရာပါလေ။

၁၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့ သားသားကြီးလာရင် ချာဝန်ကြီးလုပ်မှာပါ တီး ဒေါက်တာ”

“ဟင်း ဟင်း၊ သားက တော်လိုက်တာ ချစ်စရာလေး”

သားရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သလို ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကိုပါ ဖွေးကြူလိုက်ပါသည့် ဆရာဝန်ကြောင့် သူ စိတ်နှလုံးရလေ၏။ ဘေးမှာရှိနေသည့် အုပ်စုကပါ အနီးသို့ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သားအဖအတွက် ထွက်လမ်းက ပိတ်ချေပြီ။

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူသလိုပဲနော် စိမ့်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“မျက်လုံးနဲ့နှာတံလေးရော နှုတ်ခမ်းလေးပါ ဆင်နေတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ခဏလေးပါ ကိုညီလေးမောင်”

“အချိန်မရလို့ပါ လာ သား”

သူက သားကို စွေခနဲ ကောက်ချီလိုက်ရပါ၏။ ရင်တွင်းစိုးထိတ်မှုတို့က တစ်စစ ကြီးစိုးလာလေတော့သည်။ သားကို ထီးယောက်ယောက်နှင့် အတော်လေးတူသည်ဟု ပြောနေတာက ထီးယောက်မျှ မကတာလေ။ ‘လေး’ သာသိလျှင် အတော်ကို ပွတ်သော ရိုက်တော့မှာ အသေအချာပါ။

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၄၃

“စိမ့်တို့က ဆရာဝန်တွေပါ ကိုညီလေးမောင်။ ရှင့်ကလေးတို့ လုပြေးမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကိုများ စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သားအမေက စည်းကမ်းကြီးတဲ့သူဆိုတော့ အချိန်မှန်ပြန်ရမှာမို့ပါ”

“ဒါနဲ့ သားသားမေမေက”

“တစ်ဆိတ်!... လွန်ပြီလို့ မထင်မိဘူးလား ဒေါက်တာ”

“ရှင်!”

“ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောနေပါလျက်နဲ့ အတင်းတားနေတာ ဖြစ်သင့်ဘူးထင်ပါတယ်”

“စိမ့်က”

“သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်မစွက်ဖက်သင့်မှန်း ဒေါက်တာက ပညာတတ်မို့ ပိုသိမှာပါ”

အလိုလေး! စကားအပြောရင့်လှသည်လား။ ကလေးရဲ့မိခင်အမည်က ‘ဒေါ်မြတ်လေးငုံ’ သာ ဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် ‘ကိုခန့်’ နှင့် ဒီကလေးငယ်လေးက ပတ်သက်မှုဖြစ်နေမှာ အမှန်ပါလေ။ ‘စိမ့်’ တို့နှစ်ဦးရဲ့ စေ့စပ်မည့်ကိစ္စက ရှေ့ဆက်ပို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်က ‘ကိုခန့်’ ကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့လုပ်ဆောင်ပေးမှသာ ‘စိမ့်’ ဘက်ကို ‘ကိုခန့်’ စိတ်

ယိုင်လာပါမည်နည်း။ ကျောင်းတက်စဉ်ကတည်းက အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ နီးကပ်စွာ ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါလျက် နှလုံးသားချင်း ရင်းနှီး ခွင့်က 'စိမ့်' အတွက် မဖြစ်ခဲ့ပါလေ။ ရင်တွင်းရှိ နှလုံးသားပလ္လင်ထဲ ခံမြန်းခွင့်နေရာ ရရှိခဲ့သည်က 'စိမ့်' မဟုတ်သည့် သူစိမ်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်တဲ့လား။

အပျော်သဘောနှင့် တွဲနိုင်ဟာပဲလေဟု ဖော့တွေးခဲ့မိပေမည် ဒီရင်ထဲ မငြိမ်းချမ်းဘဲ ပူပြင်းလောင်မြိုက်ခဲ့ရတာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပါပဲ။ 'စိမ့်' ဘဝမှာ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တော့ လက်ထဲမှ မညှိသူဆိုတာ 'ကိုခန့်' ကိုသာ ရည်ရွယ်ခဲ့မိတာပါလေ။

လက်တွေ့မှာဖြင့် လူချင်းက အနီးဆုံးမှာရှိခဲ့ပါလျက် 'ကိုခန့်' ၏ စိတ်အာရုံနှင့် 'ကိုခန့်' ၏နှလုံးသားကိုဖြင့် 'စိမ့်' မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရဘဲ မျက်စိရှေ့မှ အပြီးတိုင်ပျောက်သွားတာကမှ ဆုံးရှုံးတာဟု မခေါ်နိုင်ဘဲ ဘူး။ စိတ်နှင့် လူကပ်လျက်မရှိနေပါဘဲ လူချည်း သီးသန့်ရပ်တည် ရှင်သန်နေပါသည့် သူအပေါ် ကရုဏာသက်မိရင်း ဖေးမကူပေးမိ လျက် ဒီရင်ထဲကို သူမမြင်တော့ ခက်သားလား။

“စိမ့်ဘက်က ရိုင်းပျဉ်းလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုညီလေးမောင်၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ တမင်မချည်ရွယ်ပါဘူး”

“ရပါတယ်”

“သားကို စိမ့်ရင်ထဲမှာ တရင်းတနှီးရှိနေပြီး ကလေးချစ် တဲ့စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာမို့ နားလည်ပေးပါရှင်”

“သားသားတို့သွားပြီ တိတိဒေါက်တာ၊ တာ့တာ!”

“တာ့တာပါ သားလေးရယ်”

သူမတို့အုပ်စုကြားမှ သူ တိုးထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကားရပ်ထား နေရာအထိ သားကို လမ်းမလျှောက်စေဘဲ ချီခဲ့မိလေသည်။ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စေကာ ခါးပတ်ကြိုးကို ဝတ်ရင်း သား၏နဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်မိ၏။ ‘လေး’ နှင့် သူ (အမေပါအဝင်) မှလွဲ၍ သူစိမ်းတွေ သားကို နမ်းရှိုက်တာကို မသက်ပါ။ ခက်သည်က သူ၏သားမှာ ‘မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေ’ သည့် ဆုမျိုး ပြည့်စုံနေတော့ ခက်သားလား။

သားကတော့ ဘာကိုမှ မသိနားမလည်ဘဲ စားချင်တာစား ချင်၍ သဘောကျရင်း ရယ်နေတော့တာပါ။ သူက ရှေ့ခန်းသို့ မှတ်လျှောက်ရင်း ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ သက်ပြင်း တိုက်နှိုက်လိုက်မိစဉ် သားက ဒီနေ့သင်ရသည့်ကဗျာလေးကို သိကျယ်ကျယ်လေး ရေရွတ်နေလေသည်။ Twinkle Twinkle Little Star တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်။ ဖေဖေဘဝမှာ သားလေးကို

၁၄၆ မေမေခွါမောင်

ဖေဖေက နေမင်းကြီးလို အနွေးဓာတ်ပေးပြီး မေမေက လမ်းကြီး
အအေးဓာတ်ပေးသလို အလင်းတွေဖြာပေးတာမို့ သားဆိုသူ
ကလေးငယ်လေးက ဖိုတ်တုတ်ဖိုတ်တုတ် ကြယ်လေးနယ် လင်း
ခဲ့ရတာပါလေ။

အဲဒီကလေးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားမှား
ဘဝရဲ့ အကြောက်လန့်ဆုံး အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ် အစိုးရိမ်သံ
လောကမှာ သူ့ အလိုအပ်ဆုံးအရာကို လက်ထဲမြို့စွာ ဆုပ်ကိုင်
ရရှိခဲ့ပေမယ့် ယခုချိန်ထိ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန် မဟုတ်သေးမှန်း သူ့
ပင် မဟုတ်ပါလား။ အခုတစ်ခါလည်း သူ့ရင်ထဲမှ ဖြစ်တည်လာ
ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် စုပုံအပ်ထားပါသည် သားလေးကိုဖြင့် တစ်ထဲ
မထိပါးစေချင်ပါလေ။ ဪ သားရယ်။

အခန်း (၁၃)

ရေပန်းမှကျလာသည့် ရေခွေးခွေးလေးကို သားက လက်ဝါး
ဖြင့် ကာလိုက်စဉ် ‘လေး’ ကိုပါ ရေတို့စင်လေတော့၏။ ဒါကို သဘော
ကျပြီး တစ်ခါရယ်နေပါသည့် သား၏ရယ်သံလေးက ရေချိုးခန်းထဲမှာ
သွယ်နေလေသည်။ ကလေး Shampoo ဖြင့် ခေါင်းလျှော်ပေးလိုက်
ပြီး သိပ်ကြာအောင် မထားပါဘဲ ရေအမြန်ဆုံး (ပိုက်ဖြင့်) ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း ဆေးလိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုပါ နေရာအနှံ့ gel ဆပ်ပြာ
ဖြင့် သန့်စင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေလေ သားရယ်၊ မေမေ ရေစိုကုန်ပြီ”

“တူတူချိုးမယ်လေ”

“မေမေက ချိုးပြီးပြီလေ သားရယ်”

“မေမေ”

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရှင်!”

“ဖေဖေနဲ့သားသားကို ဘယ်သူပိုချစ်လဲဟင်”

“ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲလို့ မေးရတယ်လေ သားရဲ့”

“ဟုတ်!... ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲဟင်”

“သားကို ပိုချစ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

အထဲမှပြောနေသည့်စကားတွေကို သူ အကုန်လုံးကြား
လေ၏။ အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းလွန်းပါသည့် သားလေးပါ။
သူ မပြောနိုင်သည့်စကားတွေကို သားက ကလေးပီပီ ‘လေး’
ပြောတတ်တာလေ။ လူကြီးဖြစ်သည့် ‘လေး’ က တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်း
မရှိပါဘဲ ပြန်ဖြေနေတာကိုက နားထောင်ကောင်းတာမဟုတ်လေ။

“ဒါပေါ့ရှင်”

“ဖေဖေကိုရော မချစ်ဘူးလား”

“အအေးမိတော့မယ်၊ မြန်မြန်လေ သားရယ်”

“ဖြေပါ... ဖြေပါ”

ကြည့်စမ်း! ဒီညနေမှ ဘာစိတ်ကူးမျိုးပေါက်ပြီး ဒီည
တွေကို မေးနေတာပါလိမ့်။ လူကြီးတွေသင်ထားပေးသည့်နှယ်
ခွန်းပြီးတစ်ခွန်းမေးနေတာက သံသယဖြစ်စရာပါ။ ဖြေရကွန်

ခွန်းမျိုးမှ မေမေ့ကို မေးရပါသလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဟော!”

“မောင့်ဒုက္ခသေးသေးလေး ဘယ်မှာလဲဟေ့”

“အား!”

သားက ရေချိုးကန်ထဲ ထိုင်ချိုးနေရာမှ ရှက်ရှက်နေရာကို
ကန်ထဲထွက်ပြန် အုပ်၍ အော်လေတော့၏။ အမေဖြစ်သူရှေ့မှာတော့
သူ့အဖေက သူ့ရှေ့မှာမှ ရှက်ရပါသလား။ ရေအသန့်ချိုးပေးနေပြီမို့
ခွန်း သိသဖြင့် တန်းပေါ်လှန်းထားပါသည့် တဘက်ကို ယူကာ
သေသင့်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“သားကလည်း ဒါ ရှက်စရာလားကွ။ စောစောကပဲ ဖေဖေနဲ့
အတူတူချိုးမယ်ဆို”

“ချိုးဘူး ချိုးဘူး၊ မေမေ့ချီ”

“ညီ ချိုးမယ်ဆို ချိုးတော့လေ”

“ဖေဖေ့ချီပါမယ် သားရယ်။ သားခန္ဓာကိုယ်အလေးကြီးကို
မေ ဘယ်သယ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ပေါ့ပေါ့လေးပါ”

“လေးလေးကြီးပါ”

“ဟုတ်ဘူး၊ ပေါ့ပေါ့လေးပါ”

“အလေးကြီးပါကွာ”

“ဟယ်! ဒီသားအမိ သားအဖတွေ အတာသကြန်လား၊ မဟုတ်ဘဲ ရေဆော့နေကြသလား။ ကလေး အအေးမိမယ်၊ မြန်မာလုပ်ကြလေ”

ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်နေပြီမို့ မေမေက လှမ်းမြင်ပြီး သတိလေတော့၏။ သားကို ‘ညီ’ ပွေ့ချီလိုက်ပြီမို့ ရေချိုးခန်းသန့်ရှင်းစေခိုင်းခိုင်း ခပ်မြန်မြန်လေး လုပ်လိုက်ပါသည်။ အိပ်ခန်းရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့တဲ့ အခန်းထဲမှာ ‘ညီ’ နှင့်သား ရယ်သံက ထွက်နေပြန်လေ၏။ သားတွေ ဒီနေ့ တယ်အူပြုနေသလိုပါပဲလား။

“ချစ်ဘူး၊ အား! ချစ်တယ်... ချစ်တယ်၊ ချစ်ဘူး။ အဖေဖေ ယားတယ်၊ ယားတယ်”

“မချစ်ဘူးလား ချစ်မလား”

“ဟီးဟီး... မေမေ့ကိုမေးလေ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆော့တာလေ၊ မေမေ မပါဘူး”

“မေမေက ဖေဖေ့ကို ချစ်ဘူးတဲ့”

“ဘာကွ... မေမေက ဖေဖေ့ကို ချစ်လို့ သားသားဆွေမွေးလာတာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သားသားဖို့

လေး ထပ်မွေးပေးပါ မေမေ”

‘လေး’ ရော ‘ညီ’ ပါ မျက်နှာဆင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရပါ၏။

သားပြီးသား သနပ်ခါးလည်း အဆင်သင့်မို့ သားကို ခပ်မြန်မြန် အေးကာ အဝတ်အစားပါ ဝတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ အရမ်းကြီးချမ်းချမ်း၍ အနွေးထည်အင်္ကျီ ခပ်ပါးပါး Oneset ကိုပါ ထပ်ဝတ်ပေးလိုက်၏။

“မေမေ... အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ကဲ!... ချောင်းဆိုးပြီ မဟုတ်လား။ သားကို အချိုတွေ ချဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ။ စကားမှ နားမထောင်တာ”

“Ice-cream က နည်းနည်းလေးပဲစားတာပါ လေးရာ”

“နည်းနည်းများများ အချိုကအချိုပဲ၊ ညစာစားပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်”

“ရေချိုးချိန် ကြာသွားလို့များ”

“ညီ” ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် စကားဆက်မပြောဘဲ တိတ်သွားလေ၏။ ‘လေး’ က ကိုယ့်သားအကြောင်း ပိုသိနေမဟုတ်လား။ နည်းနည်းလေးအစားမှားသည်နှင့် တစ်ညလုံး အိပ်မက်တွေ့တာလေ။

၁၅၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“Sorry!... မပြောတော့ဘူး”

“ရေအမြန်ချိုးပြီးဆင်းလာခဲ့”

“ဖေဖေကိုပါ မံမံခွဲကျွေးမှာလား မေမေ”

ကျိတ်လိုက်ကွ! သားကို သူက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြင်ပြီး လက်မတစ်ဖက်ပါ ထောင်ပြမိစဉ် ‘လေး’ က သူ့ကျောတွန်းလွှတ်၍ အခန်းထဲမှ နှင်လေပြီ။ ရေအမြန်ချိုးရတော့မှာပါ။ ဒီ ‘လေး’ နှင့်တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောဖို့အတွက် သူ့တွေးမိတာ မဟာလား။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် စဉ်းစားချိန်တန်ပြီဆိုတာကို ‘လေး’ သိပါတယ်လေ။

သားကိုလက်ဆွဲခေါ်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့စဉ် ညနေစာအတွက် သားဖို့ ပဲနီလေးဟင်းချိုနှင့်အတူ အာလူးအန်ကြော်နှင့် ငါးကြင်းကြော်နှင့် လုပ်ပေးထားတာကို ‘လေး’ ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ကျွေးလိုက်ပါသည်။ နဖူးကို စမ်းစဉ် ကိုယ်ပျူ၍တော်ပါ၏။ သားက ‘လေး’ ဖွဲပေးသည့် ငါးအတုံးလေးတစ်ခုကို ထမင်းရော၍ ဇွန်းဖြင့်ခပ်ကာ စားနေလေသည်။ ဟင်းချိုကို ဇွန်းသပ်သပ်လည်း ခပ်သောက်ပါ၏။

“ကိုယ်ပူလို့လား သမီး”

“မပူပါဘူး မေမေ”

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၅၃

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချောင်းနည်းနည်းဆိုနေလို့ပါ”

“ဟောတော်... မြေးက ဘာတွေစားမိလို့လဲ”

“သားပူတာတန် ကျွန်တော် ရေခဲမုန့် ဝယ်ကျွေးလိုက်မိတာပါ မေမေ။ သိပ်မများပါဘူး”

“သားကလည်းကွယ် မြေးအကြောင်း သိလျက်သားနဲ့ အပြင်စာတွေ စားမိတိုင်း ဒီလိုဖြစ်တတ်တာ အမြဲပဲကိုး”

“Sorry ပါ လေးရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“စိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်တာ ညီရယ်။ အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်သွားတာပဲဟာ။ ထိုင်လေ”

မေမေက လူကြီးမို့ ညနေစာကို ခပ်စောစောစားဖြစ်လေ၏။ ဆိုင်အလုပ်နှင့် မှုန်နေပါသည့် ‘လေး’ နှင့် အပြင်အလုပ်လုပ်နေရသည့် ‘ညီ’ ကသာ အိမ်မှာ နောက်ကျပြီ ညစာစားဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုက်မဆာ၍ မစားဖြစ်သည့် သားပါ။ တစ်ဝိုင်းတည်း စားဖြစ်လေ၏။

“ဘာလဲသား စားလေ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြစ်နေသည့် သားကို သူက ချောမောသလို ပြောလိုက်ပါ၏။ အပြစ်ရှိတာက သူရောသားပါမို့ ‘လေး’ စိတ်ခုမည်

၁၅၄ မမသဒ္ဓါမောင် ၃၆

ဆိုလည်း ချစ်စရာပါ။ အမေဖြစ်သူဆူမှာကို နီးရိပ်နေသဖြင့် သားက ထမင်း မကုန်မှာစိုးပြီး ‘လေး’ ကိုကြည့်လိုက် တစ်စွန်းစားလိုက်ဖြင့် လုပ်နေလေသည်။

“တော်ပြီဆို ထားခဲ့လေ၊ မမပွဲပွဲနဲ့ လိုက်သွား။ အပြင်မထွက် နဲ့တော့။ ဧည့်ခန်းမှာပဲနေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပွဲပွဲရေ သားကို လာခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေကို ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဆက်တိုက် လုပ်လိုက်နေပါ၏။ ဆေးကြောစရာတွေ များနေတာမို့ ‘ပွဲပွဲ’ ကို မလုပ်ခိုင်းပါဘဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတာပါ။ သားလေးများနာတိုင်း ‘လေး’ က ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အမြဲတမ်း မောပြီး ရင်ထဲမှာပါ နာကျင်ရတာ အမှန်ပါပဲ။ သူများကို အပြစ်တင်ရမှာထက် ‘လေး’ ကိုယ် ‘လေး’ ကိုသာ အပြစ်ပုံတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

ရင်ထဲမှာ ခုထိနာတုန်းပါပဲ ‘ကို’။

“လေး”

“ဟင်”

“ကိုယ် ဘာပိုင်းကူပေးရဦးမလဲ”

ဆန့်ခိုင်စွာသာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၅၅

“ရပါတယ်၊ ညီနားတော့လေ”

“သားကို ဆေးတိုက်လိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ ... လေးပဲတိုက်မယ်။ ညီတိုက်ရင် မသောက်ချင် ဘူးဆိုပြီး ကျိကျပြနေဦးမယ်”

ဆေးပြီးသား ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ အိုးတွေကို စင်ပေါ် ဆွဲ ချိတ်တွေမှာ သူနေရာနှင့်သူ ချိတ်ထားမှောက်ထားလိုက်ပြီး လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် အပြီးသပ် သန့်စင်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ လက်သုတ် ခတ်ဖြင့် ရေခြောက်အောင် သုတ်ပြီး တန်းမှာ ကလစ်ဖြင့် ညှပ်ကာ ထွန်းလိုက်ပါသည်။

ယခုတိုင် ‘ညီ’ က ‘လေး’ အနီးမှ မစွာဘဲ ရပ်စောင့်နေ သဖြင့် အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဘာလဲ၊ ဟိုရက်ကပဲ မေမေပြောထားသည့် စကားကိုများ စတော့မှာလား။ အချိန်မကျသေးလို့ပါ ‘ညီ’။ အဲဒီကိစ္စ တို့ လောလောဆယ် အချိန်မှာ ‘လေး’ မစဉ်းစားဆင်သေးတာ အမှန်ပါ။ ခေါင်းထဲမှာ သားအတွက် အကြောင်းအရာတွေသာ ပြည့်နေတာမို့ စာခြားတာကိုမှ ထည့်မထားချင်သေးတာလေ။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ညီ”

“လေစိတ်ထဲ ခုထိ ခုနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာ”

၁၅၆ ❀ မသေခွါမောင်

“ကိုယ့်သားမို့ သားပူဆာလို့ အလိုလိုက်မိတာပါ လေးရယ်။
ချောင်းဆိုးမှာစိုးလို့ မုန့်ကိုလျှော့ထည့်ခိုင်းပါတယ်”

“လေးသိပါတယ်၊ အခုလည်း သိပ်ကြီးဆိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ။
ကိုယ်မပူရင် စိတ်ပူဖို့မလိုပါဘူး ညီ”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုရမလား လေး”

“ပြောလေ”

စားပွဲကို ခိုရပ်ရင်း လက်ပိုက်ထားပါသည့် ‘ညီ’ ရှေ့တည့်
တည့်မှာ ရပ်လိုက်မိ၏။ ဒီနေရာမှာတော့ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကို
မပြောလောက်ပါဘူးနော်။ အောက်ထပ်မှာက မေမေရော ‘ပုံပုံ’ ဝိ
ရှိနေသဖြင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်
ပင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“လေးက ကိုယ်နဲ့သားကို ခုချိန်ထိ ခွဲခြားပြီးမြင်နေတုန်း”

“ညီ”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲသိနေတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ရုံပါ လေး။ သား
အပေါ် ချစ်တာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ချစ်ပါ။ လေးရဲ့ရင်ကဖြစ်တဲ့
သားသမီးပဲလေ။ ဒါပေမဲ့”

သူက စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်မိ၏။ ရင်ထဲမှာ
ဆိုနင့်လာသဖြင့် ခဏနားလိုက်တာလည်း ဖြစ်လေသည်။ ‘လေး’က

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀ ၁၅၇

သူ့ကို နားမလည်သည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အငေးသားမော့ကြည့်နေ
ဆဲ၏။ အိမ်နေရင်း ကပိုကရိုအလှလေးကတောင် သူ့မျက်စိထဲမှာ
အဘယ်မျှ ကြည့်ကောင်းနေပါသလဲ။ ဤမျှ ယဉ်သကိုလေး လှပနေ
သည့် ‘လေး’ ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သူ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့တာ
အမှန်ပါလေ။

“သားအပေါ် စိုးရိမ်တဲ့စိတ်မျိုး ကိုယ့်အပေါ် နည်းနည်းလေး
တောင် မထားပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဟယ် ... ကလေးနဲ့ပြိုင်ပြီး”

“ပိစိလေးပဲဖြစ်ဖြစ်လေကွာ”

“ညီနော်”

“ဟာ! ... မေမေ့ကို ဖေဖေ မွေးမွေးပေးနေပြီကွ”

ဘယ်အချိန်က လှစ်နေပြေးလာမှန်းမသိသည့် သားကြောင့်
‘ညီ’ လက်ထဲမှ အမြန်ရုန်းရင်း နှစ်ယောက်သား တီးတီးရမ်းလိုက်မိ
ကြလေသည်။ ပါးပြင်မို့ထက် နှင်းဆီတစ်ခင်း ဖူးပွင့်သွားတာတော့
အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

မီးသွေးဖို၍ မီးပုတ်ထားပါသည့် ခရမ်းသီးအလုံးကြီးကြီးကို အအေးခံကာ အခွံခွာလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဓားဖြင့်ပိုင်းလှီးလိုက်တိုင်း။ ကြက်ဥနှစ်လုံးကို ခေါက်ကာ နှုတ်နှင်းမှုန့်နှင့် ဆား ဟင်းချိုမှုန့် ထည့်ခလောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒယ်အိုးထဲ ကြက်သွန်နီဆီသစ်ပြီး နောက် ခရမ်းသီးလှီးထားတာကို အရင်ဆုံး ထည့်လိုက်ပြီး ရေနည်းနည်းထည့်ကာ အဖုံးအုပ်ထားလိုက်ပါ၏။

ဟင်းချိုချက်ရန်အတွက် မုန့်ညင်းဖြူကို ပိုင်းလှီးကာ ရေဆေးထားပါသည်။ ကြက်သားပြုတ်ပြီး ကြော်ပြီးသားဖို့ ပြုတ်အိုးထဲကျွန်တော် ပါသည့် အသားအနည်းငယ်နှင့် အရိုးတို့ကို ဟင်းချိုထဲ ထည့်ချက်မှာပါ။ ညှိနှိုင်းပျောက်စေရန် ကြက်သွန်ဖြူထု၍ အခွံခွာထားပြီး အုပ်ချုပ်လေ။ ခရမ်းသီးနှုတ်လောက်မှ စောစောက ကြက်ဥမွှေကို ရေးထည့်ကာ

မွှေပြီး ဆီပြန်လာသည့်ထားလိုက်ပါ၏။

ကြက်ရိုးပြုတ်ရည်အိုး ဆူလာတော့မှ မုန့်ညင်းပြုတ်ထားတာကို ခတ်ကာ ခဏပြန်အုပ်ထားပြီး ပွက်ပွက်ပြန်ဆူတာ မုန့်ညင်းခပ်စိမ်းစိမ်းဖြင့် နူးအောင် စောင့်ပြီးမှ ကြက်သွန်ဖြူထုထားတာကို အုပ်၍ အရည်မြည်းလိုက်ပါသည်။ အချို့က အနေတော်ပဲခွံ ဆားနည်းနည်းသာ ထပ်ထည့်ပြီး အိုးကို မီးပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။

မနေ့ကတည်းက ချဉ်ပေါင်ကိုမွှေပြီး မျှစ်ကို ရေသုံးခါ ပြုတ်သွန်ထားတာကို အနေတော်ပိုင်းပြုတ်ကာ ဖုတ်ကျောလေးတွေ ငရုတ်သီးစိမ်းအညှာပြုတ်ထားတာတို့နှင့် ငရုတ်အရောင်တင်မှုန့်၊ ဂျင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ ထောင်းထားတာကို ဆီသပ်ကာ ရောကြော်ထားလိုက်ပါသည်။ အားလုံး ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ မနက် (၆) နာရီထိုးနေလေပြီ။

“သမီး အစောကြီးနိုးနေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆွမ်းတော်ကပ်လို့ရပါပြီ မေမေ။ လေး ပြင်ပေးပါမယ်”

“အေး အေး”

မေမေ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ရန် ဆေးထားပါသည့် ဆွမ်းတော်ကလပ်ထဲသို့ ဆွမ်းတော်နှင့် ဟင်းတို့ကို ပြည့်ပြည့်မောက်မောက်

လေးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့က သားကျောင်းပိတ်သဖြင့် သားအတွက် ထမင်းဘူးထည့်ဖို့မလိုပါ။ ပဲသီးအတောင့်ရှည်လေးတွေကို ခပ်စောင်းစောင်းရှည်ရှည်လေး လှီးထားတာကို ကြက်သွန်နီဆီသပ်၍ ကြက်ဥခေါက်ကာ ရောကြော်ပေးထားပါသည်။

“သား ခုထိ မနိုးသေးဘူးလား”

“လေးပဲ နိုးလိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

မေမေ့နောက်မှ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှလိုက်တက်ကာ ဘေးခန်းတံခါးကို အသာလေး ခေါက်လိုက်ပါ၏။ အထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် အိပ်ပျော်နေတုန်းထင်ပါရဲ့။ စောတော့ စောသေးတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျောင်းသွားခါနီး သားနှင့်လည်း ဆော့ချင်သေးတာနဲ့ အချိန်ပေးဖို့ စောစောထရမှာလေ။ Doorlock ကို လှည့်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်!”

အခန်းထဲရှိ ခုတင်က သပ်ရပ်နေပြီး သူရှိမနေပါလေ။ နီလိုများ ရေချိုးနေပြီလား။ အဝတ်အစား အဆင်သင့်ထုတ်ထားတာကိုလည်း မတွေ့ရသဖြင့် ဖဝေဖဝါဖြစ်သွားရပါ၏။ ခြံထဲလမ်းလျှောက်တာများလာဟု ဝရန်တာထွက်ကာ ရှာကြည့်လိုက်ပေမယ့် မတွေ့ရချေ။ ညီ ဘယ်များရောက်နေသလဲ။

ရှာရောက ‘လေး’ တို့သားအမိ အခန်းပဲရှိတော့သဖြင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အသေပေါ့ပါ။ သားကို ပွေ့ဖက်ထားပြီး ပြန်အိပ်ပျော်နေသည်က ‘ညီ’ မနက် (၄) နာရီခွဲ ထထွက်သွားပါသည့် ‘လေး’ နေရာမှာ လာယူထားတာပေါ့လေ။ မနက် (၆) နာရီကျော်သည်နှင့် မနိုးထဲ အလိုလိုနိုးနေပါသည့်သားက ‘ညီ’ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်လုံးပွင့်မယ့် ပြုံးပြီး ငြိမ်နေလေ၏။

“သားက နိုးရင်လည်း ထလာတော့လေ”

“ရှုး! ဖေဖေအိပ်နေတယ်။ နိုးသွားလိမ့်မယ် မေမေရဲ့”

“ဖေဖေလည်း ထရတော့မှာပဲလေ”

“ဖေဖေ အိပ်ပါစေ မေမေရဲ့ သနားပါတယ်”

ကလေးနှုတ်မှ ထွက်လာသည့် စကားသံက တိုးပေမယ့် ‘သား’ နားထဲမှာ အကျယ်ကြီးကြားလိုက်ရသည့်နယ်ပါ။ ‘ညီ’ ကို တယ်တဲလား။ တစ်ခါမှမတွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည့် အတွေးတို့က ‘သား’ ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ‘လေး’ ၏နေရာမှာ ပြန်အိပ်ပျော်နေသည်က နှစ်နှစ်မြှုပ်မြှုပ်ပါပဲ။ ဆံပင်ခွေခွေတို့က မျက်နှာကို ချိတ်နေသလို ဖြစ်နေတာကိုက အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးနယ်ပါ။

၁၆၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ပါးပြင်ထက် ရိပ်သင်ထားပါသည့် ပါးမြိုင်းမွှေးစိမ်းစိမ်း
က စမ်းကိုင်ချင်ဖွယ်ရာ ကြည့်ကောင်းနေလေ၏။ သိပ်ကြီးဖြူပေ
အညိုသန်းနေပါသည့် အသားအရေက ကြမ်းတမ်းခဲ့ပါသည့် ဘဝ
ကို အဘယ်မျှ ဖြတ်သန်းခဲ့လဲဆိုတာကို မှန်းဆနိုင်ပါသည်။

သားကို လက်မောင်းတစ်ဖက် ခေါင်းပေးအုံးထား
လက်တစ်ဖက်က ပွေ့ဖက်ထားပါ၏။ ပက်လက်အနေအထားဖြင့်
သည့် လက်ဝါးထံ အကြည့်ရောက်သွားမိလေသည်။ ကြမ်းရှု
သည့် လက်ဝါးပြင်တို့က မလှပ မချောမွေ့ခဲ့ပါချေ။ တစ်ချိန်တစ်
အလုပ်မရွေး အကုန်လုပ်ခဲ့တာကို ဒီလက်ဝါးပြင်တို့က သက်သေ
သည့်နယ်ပါ။

သူငယ်ချင်းတို့။

ဘာဆိုတာကိုမှ ဝိုင်ဆိုင်လိုခြင်းမရှိပါဘဲ ပေးဆပ်ခြင်း
သပ်နှင့်သာ 'လေး' အပေါ်မှာ အလုံးစုံပေးခဲ့တာပါလေ။ ယော
မှန်လျှင် ကိုယ့်တာက ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မရပါဘဲ မပေးတတ်ကြတာ
တစ်ခုပေးလျှင် တစ်ခုကို မဖြစ်မနေပြန်ရမှ ကျေနပ်ကြတာဟာ
'လေး' ကြားဖူး သိခဲ့ဖူးပါသည်။

ဒါဖြင့် 'ညီ' ကရော 'လေး' ဆီက ဘာကိုမှ မလိုချင်
လား။ ကိုယ့်အဖို့ အကျိုးအမြတ်မကျန်လျှင် ဘာမှ မလုပ်တတ်

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိနေလျှင် ... ၁၆၃

လိုကိုယ်လို ယောက်ျားတွေထဲမှာ 'လေး' ၏ သူငယ်ချင်း 'ညီလေး
ညီ' က ဘာကြောင့် မပါဝင်ခဲ့ပါသလဲ။

ရှားမှရှားပါပဲလား 'ညီ'။

“အင်း... နေတောင်ထွက်နေပြီလား”

“(၆) နာရီခွဲနေပြီလေ ညီရယ်”

“မောနင်း ဖေဖေ”

“Morning ပါ သားရယ်။ အား!... ချစ်လိုက်ရတာကွာ။
သားက သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

ချက်ချင်းထမထိုင်သေးပါဘဲ သားက 'လေး' ကိုနမ်းနေကျ
အတိုင်း 'ညီ' မေးစေ့ကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်သဖြင့် 'ညီ' က သားကို
ကပ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဖိနှိပ်လိုက်လေသည်။ သားက သဘောကျကာ
သစ်ခပ် ရယ်လေတော့၏။ 'လေး' က ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ကာ
ထွက်ကာ (အပါးလေး) တွေကို နေသိပ်မှုတာ မခံရလေအောင်
နည်းငယ်မျှသာ ဘေးကပ်ချထားလိုက်ပါသည်။

“သားသားတို့နဲ့အတူတူ ဖေဖေ ညက လာအိပ်တာလား
ညီ”

“ဒါပေါ့ သားရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား။ မေမေ ပုံပြင်ပြောတုန်းက ဖေဖေ မရှိပါဘူး”

၁၆၄

မမထွါမောင်

“သားသားအိပ်မှ ဖေဖေ လာအိပ်တာလေ”

“တကယ်”

“ဒါပေါ့...ဟား ဟား ဟား”

“ကဲ! လေများမနေနဲ့လေ၊ စနေနေဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“ညကလည်း ကလေးတွေရဲ့စာမေးပွဲ စာစစ်နေလို့ ညည်းသွားတယ်လေ လေးရယ်။ ခဏလေးပါ”

“ခဏလည်း မရဘူး၊ အကျင့်မပျက်ချင်နဲ့၊ ပျင်းချင်ဆဲ Sunday မှပျင်း၊ ထထ စားချင်တယ်ဆိုလို့လည်း အချိန်မီ ထချင်ပေးထားတယ်”

“ဘာဟင်းလဲ”

“ခရမ်းသီးနဲ့ကြက်ဥခေါက်မွှေကြော်ပေါ့”

“Good ပဲ”

“သားသားလည်း စားမယ်နော်”

“မရဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချောင်းဆိုးထားတယ်လေ၊ စားလို့မရဘူး၊ သားအတွက် မေမေ ပဲသီးကြော်ထားပေးတယ်။ အဖေဖြစ်တဲ့သူ အလိုလိုက်တာနဲ့ မေမေက အလိုလိုက်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၆၅

“လေးကလည်းကွာ၊ နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ်”

“နည်းနည်းလည်း မရဘူး၊ ပြောပြီးပြီနော်၊ စကား နားထောင်ရင် မေမေနဲ့ တူတူမအိပ်ရတော့ဘူး ဒါပဲ”

သားကို ‘လေး’ မျက်နှာတည်ဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ဘာမှ သိပ်မပြောရဲတော့ပါလေ။ အပြင်ထွက်ရမည့် ‘ညီ’ က ရေအရင်ချိုးရ နာနို့ အခန်းထဲမှ အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်ရပါ၏။ ရေချိုးပြီးထွက်လာ ညှင် ဝတ်ရန်အတွက် အင်္ကျီအဖြူနှင့် ပုဆိုးအစိမ်းကွက်ကို ထုတ်ကာ နီထိုးပေးထားပါသည်။ အတွင်းခံစွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီကိုပါ အဆင်သင့်ထုတ်ပေးထားလိုက်ပါ၏။

ကြည့်မှန်နှင့် အံ့ခွဲတွေကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးလိုက်ပါသည်။ မှန်က မှန်နေသဖြင့် (မှန်ကြည်ဆေး) Mr. Care Glass Cleaner ဖြင့်ဖြန်းပြီး ပိတ်စအဖြူဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ မှန်တင်ခုံ ဧင်ထက် ခေါင်းလိမ်းဆီကုန်နေတာ၊ မျက်နှာလိမ်း Cream ကုန်ခါနီး ဘူးတွေကို စစ်ပြီး ဝယ်စရာလိုတာတွေကိုပါ တစ်ခါတည်း မှတ်ထား ထိုက်ရလေသည်။

“ချမ်းတယ်... ချမ်းတယ်”

“ဟောကြည့်!... သားကို နောက်မှ လေး ချိုးပေးပါမယ်ဆိုတာကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“လေး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ညနေပြန်လာရင် ဆံပင်တစ်ခါတည်း ဝင်ညှပ်ဖို့ မနေနဲ့”

ဦး”

“ဒီ style နဲ့မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်စရာလား ဆရာဖြစ်ပြီး Gipsy ပုံ မလုပ်ချင်နဲ့”

“ဖေဖေ လှပါတယ် မေမေရဲ့”

“ပြောလိုက်စမ်းပါ သားရာ”

“သူများမြှောက်ပေးတိုင်း ဂေါ်လီမလုပ်ချင်နဲ့။ အသံထွင်း”

တာ ကြားရလို့တော့ အပြတ်ပဲ”

“လေးကလည်းကွာ”

“လာပါ သားရယ် ... အကျီဝတ်ရမယ်လေ”

“မေမေ”

“ရှင်”

“မနက်ဖြန် သားသားတို့ Zoo သွားချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“လိုက်ပို့နော် ဖေဖေ။ မင်းသန့်စင်တို့က ကစားကွင်းသွား”

တာကိုကြားတယ် မေမေရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ။ ကိုယ်တို့သွားကြမယ်လေနော် လေး”

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၆၇

“စာစစ်နေတယ်ဆိုပြီး ညီရယ်။ ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတာ

“မနက်ပိုင်းလေးပဲ လည်ရမှာပါ လေးရယ်။ ရပါတယ်။

အတွက်ပဲဟာ”

“ဒါဆို ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့ ပြင်ရတော့မှာပေါ့။ ဈေးမဝယ်ရ

ပါဘူးဆိုမှ”

“ပုံပုံကို လွှတ်လိုက်လေ”

သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ကိုယ်တိုင်ဝယ်မှသာ လိုအပ်

သွားတော့နှင့် စိတ်ကြိုက်ရှာဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်လား။ တခြားသူ

ဝယ်ခိုင်းလျှင် လိုတာတွေမပါတတ်တာလေ။ အဲဒါပေါ့။ သားပြော

နှင့် ‘ညီ’ က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြီး လက်ခံတော့တာပါပဲ။

“ဖေဖေလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်။ သားလည်း ချောင်း

တာ အခုမှ သက်သာတာဆိုတော့ လေတိုက်ထဲ သိပ်ထွက်လို့

မရဘူး။ နောက်တစ်ပတ်မှ သွားကြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကတိနော်”

“အေးပါ ... ကတိ ကတိ”

“သားနဲ့ အပြင်သိပ်မလာဘဲဖြစ်လို့ပါ လေးရယ်။ ငယ်တုန်း

လည်း ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့အတွက်သာ အပြင်ရောက်တာ”

၁၆၈

မမသခွါမောင်

“လေး သိပါတယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ အလိုမလိုက်ပြန်ဘူး
လေးက အမေဖြစ်ပြီး မိထွေးလို့ အထင်မှားနေဦးမယ်”

“လေး!”

“Sorry ပါညီ။ တမင်မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်မိတာ”

“အဲဒီလိုစကားလုံးက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်
ပြီး နာကျင်ရသလဲဆိုတာ လေး သိရဲ့လား”

“လေး တောင်းပန်နေတယ်လေ ညီရယ်”

“သား အအေးမိမယ်”

စိတ်ဆိုးပြီလား။ ဇီဝိတ်ရုံနှင့် စိတ်မတိုတတ်ပါသည့်
ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ‘လေး’ ကို ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေ
တာပါလေ။ မနေ့ကပဲ ပိုပြီးနီးကပ်သည့်နှယ် ခံစားမိကာမှ အခု
ချက်ချင်းပဲ စေးကွာသွားသည့်နှယ် ဖြစ်နေလေပြီ။

အောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး ထမင်းချိုင့်အဆင်သင့်ပြင်
ကာ အဆာပြေကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပြီးကျွေးတော့ ဘာမှ မဖြစ်သဘဲ
ကုန်အောင်စားလေ၏။ ကားပေါ်တက်ခါနီး ‘လေး’ ပေးသည့် ထမင်း
ချိုင့်ကို dash board ထက်တင်ကာ သားကိုပင် နှမ်းရှိုက်လိုက်
ကားပေါ်တက်မောင်းသွားလေတော့၏။ ရင်မောရပါလား ‘ညီ’

အခန်း (၁၅)

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်၍မရပါ။ ကိုယ်လက်တွေ နာကျင်နေသလို
အာဆင်ထဲ ခြောက်ကပ်နေပါ၏။ နားထင်ဘေးဘက် ပူခနဲ စီးကျသွား
တာကြောင့် မျက်ရည်ပူတွေမှန်းသိလိုက်သလို ဖျားပြီဆိုသည့်အသိကို
မသိ သူသိလိုက်လေသည်။ ရင်ထဲမှာ ပူပြီး ရေဆာလောင်မှုက ပြင်းပြ
လွန်းလေစွ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ညီ မနက် (၈) နာရီကျော်နေပြီနော်”

ကြားချင်လွန်းပါသည့် အသံလေးကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရပါ
၏။ မျက်စိကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်မိပေမယ့် အခန်းထဲ ဝင်မလာပါ။
ပိတ်ရက်မို့ ကြာကြာအိပ်နေသည်ဟုပင် ထင်လေမလား။ အသံလှမ်း
ပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် လည်ချောင်းယားလာပြီး ချောင်းဆိုးသံသာ

၁၇၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ထွက်လာလေတော့သည်။

ကယ်ပါဦး! ချစ်သူ။

“ညီ”

တံခါးကို အမြဲပင်စေ့ထားနေကျမို့ အသာပွင့်သွားပါ၏။ အခန်းထဲဝင်လာသည့် ‘လေး’ ၏အရိပ်ကိုသာ မြင်ရပြီး အသံမထွက်နိုင်သဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကိုသာ လှမ်းလိုက်မိလေသည်။ အနားသို့ ရောက်လာသည့် ‘လေး’ က သူ့လက်ကို လှမ်းဆင့်လိုက်လေ၏။

“ဟယ်! ပူလိုက်တာ။ ညီဖျားနေပြီလား”

“အင်း”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတယ်။ ညဉ့်နက်အောင် အလုပ်မလုပ်ဖို့ဆိုတာ။ ပြေးစကားကို နားမထောင်ဘူး။ ခု အိပ်ရေးပျက်တော့ ဖျားပြီမဟုတ်လား။ ဆိုင်ဖွင့်ကာနီး သတိထားမိလို့ တော်သေးတယ်”

နားညည်းသည်ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်ငြား စိတ်ပူ၍ တဖန် တောက်တောက် ပြောနေမှန်း သူသိနေပါ၏။ မေမေလုပ်ရမည့်အလုပ်တွေကို မေမေ့ကိုယ်စား ‘လေး’ ပင် ခပ်မြန်မြန်လုပ်နေလေသည်။ သူ့ကို ရေပတ်တိုက်ပေးတာ (သန့်စင်ဖို့အတွက် သွားတိုက်ဖို့ ဖျက်နာသစ်ဖို့) ကအစ အဝတ်အစားလဲပေးသည်အထိ အကုန်လုပ်ပေးလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၇၁

“လက်သည်းတွေလည်း ရှည်နေပြီ။ ညီဟာလေ ကလေးညည်း မဟုတ်ဘဲ သိပ်ပြောရတာပဲ”

“မဆူပါနဲ့လား”

“ဘယ်သူက ဆူချင်မှာလဲ။ မြင်တော့လည်းပြောမိတာပေါ့။ ကြောက်ရင် မပြောတော့ဘူး။ တစ်ခုခုသောက်ပြီး ဆေးသောက်ရမယ်။ အဲဒါမှ မသက်သာရင် ဆေးခန်းပြရမှာ”

“မသွားချင်ဘူး”

“ဆေးခန်းကြောက်ရင် မဖျားအောင်နေမှပေါ့”

“ဘယ်သူက ဖျားချင်ပါ့မလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်စားမလား။ မြူစွမ်းပြုတ်ပေးရမလား”

“ပို့ပို့ကို ခိုင်းလေ”

“လေးကိုယ်တိုင်လုပ်မှ မြန်မှာပေါ့”

“အနားမှာနေပေး”

“ရော် ကလေးကျနေတာပဲ။ အနားမှာ လေးနေတာနဲ့ အဖျားက သက်သာမှာတဲ့လား”

“သက်သာတယ်”

“ကြည့်... မဟုတ်တာမရှုပ်နဲ့။ ခဏစောင့်၊ ကောင်းတယ်။ သားနဲ့ အခုမျှ တေးတေးနေရမှာ။ နို့ပို ဟိုကတစ်ခွန်းမဟလိုက်နဲ့ ညီလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၂ မမသခွါမောင်

မောင်တို့က သဘောတူခေါင်းညိတ်ပြီးနေပြီ”

“လေးနော်”

“ခဏပဲစောင့်၊ (၁၅) မိနစ်လောက်ပဲနော်။ ဒီနေ့ ဆိုက်ကပ်
လိုက်တော့မယ်”

“အင်း”

“နီနီကို phone ဆက်လိုက်မှပါပဲ”

နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း အခန်းပြင်ထွက်သွားလေတော့၏။ အပြင်
ဘက်မှာ ‘ဖေဖေဆီမသွားရဘူး၊ အဖျားကူးမယ်’ ဟုပြောသံကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။ သားတော့ သူ့ကို Morning kiss ဖြင့် မနှုတ်ဆက်
ရ၍ ကျေနပ်တော့မည်။ မနေ့ကများ ‘လေး’ နှင့် စကားတောင်း
ကောင်းမပြောဘဲ စိတ်ထဲမျက်နှာမိလို့များလား။ လူပင်ပန်းတာထက်
စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်ဒဏ်ကို ‘ညီလေးမောင်’ မခံစားနိုင်ပါလေ။
“အခန်းဝကပဲ ကြည့်နော်၊ ပြီးရင် သွားတော့ လိုက်မောင်
ရဘူး”

တံခါးက ပွင့်သွားပြီး ‘လေး’ က လင်ပန်းကိုက ရပ်
လေ၏။ လေး၏အောက်နားမှာ ကွယ်ရပ်နေပါသည့် သားက သူ့
ချောင်း၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူက သားကိုလက်ထောင်ပြလိုက်
ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးပြလေ၏။ ဒီအပြုံးမျိုးကသာ အခေါ်

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၇၃

သည့်အပြုံးလေးပါလေ။

“တော်ပြီ ... တံခါးပိတ်တော့မယ်။ သားကိုခေါ်သွားတော့

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

‘လေး’ က သူ့ခုတင်ဘေးမှခုံကို ဆွဲထိုင်လိုက်ပြီး မှန်ကပ်
ဘေးပါသည့် နံရံအောက် စားပွဲထက် လင်ပန်းကို အသာတင်လိုက်
လေ၏။ ပြီးနောက် သူ့ကို ခပ်မတ်မတ်ထိုင်စေရန် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို
ခေါင်းရင်းထက် ထောင်ပေးလိုက်လေသည်။ သူထထိုင်တာကိုပါ ကူ
ဆောင်ဖြင့် နေမကောင်းဖြစ်တာက ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ထင်လိုက်မိ
ပြန်၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ ယူစားနိုင်လား”

“အင်း”

“ပေးပါ ... တုံ့ချီချီနဲ့၊ အဘိုးကြီးကျနေတာပဲ”

“ဖျားနေတယ်လေကွာ”

“လေး စိတ်တိုဖို့လည်း ထားပါဦး။ သူစိတ်ချည်းပဲ”

“လေးပဲ ဆံပင်ညှပ်လာဆို”

“ဒါနဲ့ပဲ ညဦးချုပ် ခေါင်းကိုလောင်းပြီး ရေချိုးလို့ ဖျားတာ

ဆို”

၁၄၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ပြောပြနိဗ္ဗိ”

“ပူမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းစား။ အစာရှိမှ ဆေးသောက်လို့လေ။
နေ့လယ် နွားနို့ခွက်ကြက်ဥပူတင်းစားနော်။ လေးလုပ်ပေးမယ်”

“မကြိုက်ဘူး”

“အားရှိအောင်ကျွေးတာလေ”

“စားမှ မနွေးချင်တာ”

“ဒါဆို ဘာစားမှာလဲ။ မတည့်တာပူဆာဖို့ မစဉ်းစားနဲ့
ဗိုက်ကြောပြတ်မယ်မှတ်”

“လူကို သိပ်နီစက်ချင်တာပဲ”

“ဒီလောက်လေးပြောမိတာနဲ့ နာရသလား”

“ကလောင်သွားမှ စူးတာမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်ဖျားက စတာ
လည်း စူးတတ်တယ်ဗျ”

“ကုန်အောင်စားရမယ်နော်”

ကဲ!... ဒါနဲ့ပဲ မနေ့ကပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာကို သင်ပုန်း
လိုက်ပြီပေါ့လေ။ စိတ်ခုနေပြီဆိုပြီး တင်းထားတာ ဘာမှမကြာလို့
သလိုပါပဲ။ ‘လေး’ ရယ် ကိုယ်က ‘လေး’ ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက
သံယောဇဉ် တွယ်တာပြီး အသက် (၁၈) နှစ်မှာ ရင်ခုန်သံမြှင့်ပြီး
ချစ်ခဲ့တာလေ။ တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်းမို့ ဖွင့်မပြောဖြစ်ပါ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၄၅

ဆက်ဆုံးနှစ်မှာ ဖွင့်ဟဖို့ ပြင်ခဲ့ပေမယ့် အဆင့်အတန်းငယ်
သွင်းသာနိုင်သေးတာမို့ မပြောဖြစ်ပြန်ခဲ့ပါချေ။

အခါခါပြင်ဆင်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဖွင့်ပြောဖို့ နှုတ်နှေးနေစဉ်
ဆောင်ဆေးကျောင်းသား ‘ခန့်တည်ကြည်’ ကိုမှ အဖြေပေးခဲ့ပြီးပြီတဲ့
ဆေး။ ထိုစဉ်ကတည်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကျင်အောင်ခဲ့ရတာမို့
စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အခု ဒီအချိန်မှာလည်း
ဖွင့်ပြောဖို့အတွက် သူ့နှုတ်က မပြောရသလို ဖြစ်နေပြန်ချေပြီ။

ညံ့ပါ ‘ညီလေးမောင်’ ရယ်။

“ဒီလောက် ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ဈာရတာလဲ ညီရယ်”

“စိတ်ပင်ပန်းလို့ပေါ့”

“စာသင်ရတာ ပင်ပန်းရင်လည်း အလုပ်နားလိုက်ပေါ့။
လေးရဲ့ဆိုက်က ဝင်ငွေကောင်းနေပြီပဲဟာ။ အိမ်မှာ အေးအေးဆေး
ဆေး နားပြီး ဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရှိတာပဲ”

“မိန်းမထမီနားခိုစားတယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

“ကြည့်!”

“မှန်တာပြောတာလေ”

“ကျန်းမာရေးကြောင့် အနားယူရလည်း အလွန်ဆုံး ဟစ်လ

၁၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

နှစ်လပေါ့ ညီရယ်”

“အဲဒါမှ ပိုအပြောခံရမှာ”

“ဘယ်လိုပြောကြမှာလဲ”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါတယ်။ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ရှိရင် ကြိုးလေးက ထောက်ခနဲပြတ်သွားလျှင်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းပေတော့မည်။

သူ့အပေါ် ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ဖြင့် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ‘လေး’ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါတို့ အလွဲသုံးစားလုပ်သည်ဟု ယူဆသွားပါက တစ်သက်လုံး စောင့်ညည်းလာသမျှ သိက္ခာတွေ အတုံးအရှန်းကျဆင်းကုန်တော့မှာပါလေ။

ဪ ‘လေး’ ရယ်။

“ဘာလဲလို့”

“မသိချင်ပါနဲ့”

“အဲလိုပြောမှ ပိုသိချင်တာ”

လက်ဝါးထဲသို့ ဆေးပြားနှစ်ခုထည့်ပေးနေပြီမို့ ဝါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရပါတယ်။ ရေဖန်ခွက်ကိုပါ ‘လေး’ ယူပေးတာကို ဆော့သောက်လိုက်ပါသည်။ အစာအိမ်မထိစေရန် လေဆေးနှင့်တွဲသောက် စေတာထင်ပါရဲ့။ လင်ဗန်းထဲသို့ ရေဖန်ခွက်နှင့် ခွပ်ပြုတ်ပန်းကန်လုံးတို့

ဆင့်နိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၇၇

ထည့်လိုက်ပြီး သူ့ပါးစပ်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် အသာသုတ်ပေး ထိတ်လေ၏။

“လေး”

“ဟင်”

“ကိုယ်ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

လက်သုတ်ပဝါကိုင်ထားပါသည့် လက်သွယ်သွယ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ ဖျားနေသည့် သူ့လက်က ပူနေ၍ ‘လေး’ လက်က ဆေးနေသည့်နယ်ပါ။ ရုန်းဖယ်ခြင်းမရှိပါဘဲ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေပါ သည့် မျက်ဝန်းနက်တို့နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေ၏။ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် သူ့မျက်စိထဲမှာဖြင့် ‘လေး’ ၏အလှက ချစ်စဖွယ်ဖြင့် သူ့လွန်းနိုင်တာပါပဲလား။

“ဘာလဲဟင်”

“ကျောင်းမှာ ခဏခဏပြောနေကြပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ်တို့ နောက်ကလေး ဘယ်တော့ယူမှာလဲတဲ့”

“အာ”

“အဲဒါကို ကိုယ်က ခွင့်ယူပြီး အိမ်မှာနေရင် သူတို့က ပိုပြီး ပြောကြတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

၁၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

‘လေး’ ဘာမှ ပြန်မပြောပါလေ။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲ ထားပါသည့် သူလည်ပင်းမှ ကြယ်သီးကို တစ်နေတာမှ လက်နှစ် ဝလုံးကို ဆုပ်ကိုင်မိပြန်၏။ မလွှတ်ချင်တော့ပါ။ စိတ်ဆိုးမှားကို မိသော်ငြား လက်တို့က အချက်မပြမိပါဘဲ အလိုလို လုပ်မိတော့ မဟုတ်လား။

“တစ်ခုခုပြောပါလား လေးရာ”

“ညှီအတွက် မစဉ်းစားဘူးလား”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့က ပြောခဲ့တာကို မေ့နေပြီပေါ့”

“ဘာလဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေ့တဲ့နေ့ ကွာရှင်းပေးမယ်ဆို ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကွာရှင်းဖို့မှမလိုတာ၊ ကိုယ်ချစ်တာက”

“လေးကို အားနာစိတ်ပိုဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လား”

“လေး”

“ညှီအတွက် ပိုပြီးစဉ်းစားသင့်တယ်။ လေးက သာယောက အမေပါ”

“ကျစ်!... လေးရာ”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၇၉

“ပဲကြွေခဲ့တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်မှ ညီနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဆိုတဲ့ အသိ ရင်ထဲမှာရော ဦးနှောက်ထဲမှာပါ အမြဲရှိခဲ့ပါတယ် ညီ။ အခုထိ အဲဒီအသိကို မေ့ဖျောက်လို့ မရသေးဘူး”

“ခုထိ သူ့ကိုချစ်နေတုန်းပဲလား”

“ညီသိသင့်တယ်လေကွယ်။ မမေးပါနဲ့”

“လေးရယ်”

“တစ်မေးလောက် ပြန်အိပ်လိုက်ဦး။ ဒီရက်နဲ့ မသက်သာ ခင် monday ကို leave ယူလိုက်လေ။ လေး phone ဆက်ပေး သ်”

လူက နေမကောင်းဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ ပို၍ အားယုတ် သွားသည့်နယ်ပါလေ။ ခေါင်းအုံးတွေကို ပြန်လဲချပေးလေ၏။ ကိုယ် သက်မှာ ချည်စောင်အပါးလေးကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်လေသည်။ ‘လေး’ နဲ့ မေတ္တာတွေ ချစ်ခြင်းတွေကိုလည်း ဒီစောင်လေးလို ကိုယ့်အပေါ် ချွမ်းပေးပါတော့လား ‘လေး’ ရယ်။

ဟိုအရင် အတိတ်ကို လွှမ်းမွတ်နေရုံနဲ့ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို သွပ်နိုင်မှာတဲ့လား။ စက်သီးပေးတင်ခေါ်မိတိုင်း ‘လေး’ ရဲ့ ပါးပြင်နှင့် သူ့ကျောကိုထိမိတိုင်း အဘယ်မျှ ရင်ခုန်မိခဲ့ပါသလဲ။ တစ်နေ့စွဲ နှစ်ပြောမိလျှင် ပြန်ချစ်နိုင်မည်ဟုသာ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ခဲ့တာလေ။

၁၈၀ မေသခွါမောင်

‘လေး’ ၏အနီးနားမှာ သူစိမ်းယောက်ျားဆို၍ သူတစ်ဦးသာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ ‘လေး’ ရယ်။ နင့်နင့်သည်းသည်း ချစ်ကြရင်း ခွဲရသလောက် ရင်ထဲမှာ နက်နက်နဲနဲ နာကျင်ရတာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ချစ်ရတဲ့ ‘လေး’ ရယ်။

အခန်း (၁၆)

Fluza ဆေးသောက်ခဲ့ရတာ မနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေ ခြောက် (သုံးခွက်မို့) သူ အတော်ကြာအောင် အိပ်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ နက်လုံးမပွင့်မိသေးပေမယ့် နေမကောင်းဖြစ်နေတာက အတော်သက်သာနေပြီနဲ့ သိသာနေပါသည်။ တစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံးမှာ ချွေးထွက်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစား ဘယ်နှစ်မျှ ‘လေး’ လဲပေးခဲ့ပါသလဲ။ အခုဝတ်ထားသည်က စွပ်ကျယ်သား T-shirt လက်တိုမို့ ခန္ဓာကိုယ်ထက် အေးပြီး ချိပ်ပါးနေသည့်နယ်ပါ။

တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်နေရာမှ ပက်လက်လှန်မိစဉ် စောင်ကို တစ်စုံတစ်ခု ဖိထားသည့်နယ် ခံစားလိုက်ရလေ၏။ တစ်ဖက်မှ စောင်ကို အသာမ၍ လှည့်လိုက်ပါသည်။ အလို! သူ့အိပ်ရာမှာ လက်တင်ထားပြီး ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း မှောက်ကာ အိပ်ပျော်နေသည်က ‘လေး’

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြစ်နေပါ၏။ တစ်ညလုံး အဖျားကြီးခဲ့လို့ စိတ်ပူပြီး မသက်သာပုံပဲဖြစ်
စောင့်ပေးနေတာထင်ပါရဲ့။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ‘လေး’ ရယ်။ ပါးပြင်ထက်ရှိ မွေ့ညှင်း
နုနုလေးတွေက သူ့အတွက် ရင်ခုန်စရာပါပဲ။ ထထိုင်ချင်နေပြီဖြစ်
မယ့် ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားမှာစိုးပြီး ငြိမ်နေမိလေ၏။ ရှည်နေပါပြီ
ဆိုသည့် သူ့လက်သည်းခွေသည်းတို့ကို အိပ်ပျော်နေချိန် ညှပ်ပေးထား
သည် ထင်ပါရဲ့။ အဘယ်မျှ ဇနီးကောင်းပီသလိုက်ပါသလဲ။

ပါးပြင်မိမ့်လေးကို လက်ဖျားဖြင့် တို့ထိချင်ပေမယ့် လန့်သွား
မည်စိုး၍ နားထင်ထက်ကျနေပါသည့် ဆံနွယ်နုတို့ကိုသာ အသာ
လေး ဖယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မနိုးသေးခင် နမ်းရှိုက်ချင်မိစိတ် ဖြစ်လာ
ပေမယ့် စိတ်ကို မနည်းကြီး ချွန်းအုပ်ထိန်းချုပ်ထားရလေ၏။ ခက်ခဲ
လွန်းပေစွ။

“အင်း”

ဇက်ညောင်းလာ၍ထင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြောင်း၍ စောင်း
လိုက်စဉ် မျက်ခန်းတို့က ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေတော့သည်။ ပြူး၍
ကြည့်နေပါသည့် သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေ၏။ အိပ်ချင်မှူးတူ
ဖြင့် မျက်စိပွတ်ရင်း သေချာနိုးသွားသည်က ‘လေး’ ရယ်လေး။

“ဟင် ... နိုးနေပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၈၃

“အိပ်ခန်းမှာ ပြန်အိပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သားတစ်ယောက်
ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“သားက အိပ်နေတုန်းပါ။ ညှိကို စိတ်မချတာနဲ့ ဟိုဘက်
သက်ကူးရင်း မှေးခန အိပ်ပျော်သွားတာ။ သေချာတောင် မသိလိုက်
ဘူး”

“လေးတော့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ကိုယ်ပူသေးလား မှန်း!”

နဖူးထက် လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သလို ချွေးစို့သလားဟု
ညှပ်ပင်းကိုပါ စမ်းပေးပြန်လေ၏။ တစ်ညလုံး အဖျားတက်ပြီး အဝတ်
သန်စုံတောင် လဲဝတ်လိုက်ရပါသနည်း။ မနေ့က အဖျားကြောင့်
ခါးထဲမှူးနောက် ဖြစ်နေသေးတာ အမှန်ပါလေ။

“ဒီနေ့တော့ ကျောင်းမသွားနဲ့တော့နော်။ အားရှိအောင်စား
ပြီး နားလိုက်။ မိုးကိုပဲ လေး phone ဆက်ပြီးပြောထားတယ်”

“အင်း”

“ခေါင်းထဲကြည်ရဲ့လား”

“နည်းနည်းမှူးသေးတယ်”

“အားမရှိလို့လည်းဖြစ်မက်။ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲဆို
သူတိုင်း ဒီလိုဖျားကြတာပဲ။ ညီက အလုပ်ပိပြီး stress ဝင်တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုများတယ်”

“ညက ကိုယ်”

“ကိုယ်ပူမကျလို့ ဆရာဝန်ပင့်ရတယ်လေ၊ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဆေးထိုးလိုက်လို့ အဖျားအမြန်ကျသွားတာ တော်တော်တယ်။ Monday နဲ့ Tuesday နားလိုက်ပါ”

လမ်းထိပ်မှဆရာဝန်ကို phone ဆက်ခေါ်ပြီး ဆေးထိုးဆေးရတာပါ။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန် ည (၉) နာရီကျော်မှ ရောက်လာပေမယ့် ဒေါက်တာကို အားနာရပေ၏။ ခက်သည်က အဖျားတက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် ရေရွတ်နေသည့် ‘ညီ’ ကြောင့် အတော်မျက်နှာပူရတာ အမှန်ပါ။

နေမကောင်းဖြစ်၍ အသိစိတ်လွတ်နေချိန်မှာတောင် ‘လေး’ တည်း ‘လေး’ နေတာကြောင့် ဒေါက်တာတောင် ရယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘မိန်းမကို ဤမျှချစ်တဲ့သောက်များမျိုး ရှားတယ်’ တောင် ပြောသွားသေးတာပေါ့လေ။ ဘယ်တော့မဆို စကားနည်းသည့် ‘ညီလေးမောင်’ ကသတိလစ်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်မှသာ လူဝှက်ချက်တွေ အကုန်ပေါ်တော့တာပါလေ။

ဘယ်တုန်းကတည်းကများ ‘လေး’ အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ

ထဲ ‘ညီ’ ရယ်။

“ကိုယ့်အားကျော်တို့တော့ ပြောတော့မှာပဲ”

“ပြောကြပါစေပေါ့။ အနားယူဖို့လိုအပ်လို့ နားဆိုင်းတာပဲ။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးထက် အရေးကြီးတာ ဘာများရှိလို့လဲ”

ရေနွေးအေးအေးခံထားပါသည့် ရေကျက်အေးကရားထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးကာ သူ့ကိုပေးလေ၏။ ပြတင်းပေါက် နှိပ်ခါးတွေ၊ လိုက်ကာတွေကို မဖွင့်သေးတာမို့ မိုးမလင်းသေးမှန်း သိနေပါသည်။ ဒါဖြင့် အခု ဘယ်နှနာရီလောက်ရှိနေပြီလဲ။ စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် phone နှင့် လက်ပတ်နာရီက သူနှင့် အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် လှမ်းယူမကြည့်ဖြစ်သေးပါချေ။

အပြင်ဘက်မှာ အလင်းပြပြလေးသာ ရှိနေသဖြင့် မနက်စောစောမှန်းကော့ သိနေပါသည်။ မနော့က ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ စားဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အချက်ပြသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် သွက်လာလေတော့၏။ လေးက ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဓာတ်ဘူးထဲမှ ဆုနွေးပူပူဖြင့် ovaltine တစ်ခွက် ဖျော်ထိုက်လေသည်။

အဘယ်မျှ ချိုမြိန်ပြီး အမိဖွယ်ပြည့်ဝပါသည့် အရသာတက် နက်ခင်းလေးပါလိမ့်။

“ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ မသိဘူး”

“မနက်လေးနာရီမထိုးသေးဘူး”

“လေး အိပ်ရေးပျက်နေမှာပေါ့၊ ပြန်အိပ်လိုက်လေ”

“နေပါစေ ... အိပ်လိုလည်း ရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ့်အတွက် စိတ်မပူပါဘဲ ‘လေး’ အတွက်ပူပန်နေရသလား။ တကယ်ဆို ဒီဘဝမှာ ‘လေး’ ကသာ ရယူခြင်းတွေနှင့်သာ ရှင်သန်ခဲ့သလိုပါလေ။ ဘာမဆို ‘လေး’ အတွက်၊ ‘လေး’ အရင်ယူ ‘လေး’ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လားဆိုပြီး ပေးဆပ်ခဲ့သည်က ‘ညီ’ ဟိ။ ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်နေတာကို ‘ညီ’ ရော မေမေပါ မသိမမြင်အောင် မျှိုသိပ်နေတာက ‘လေး’ ကိုယ်တိုင်ပါ။ ‘ညီ’ နှင့် ‘လေး’ ကို တကယ်အမှန်လင်မယားအဖြစ် နေရာသို့ ရောက်အောင် ဖြေရှင်းတွန်းအားပို့နေပေမယ့် ‘ညီ’ အပေါ်မှာရော ‘ညီမေမေ’ အပေါ် အာနာဒ်စိတ်က ကြိုးစားနေသလို အပျိုစင်မဟုတ်သည့်ဘဝနှင့် မအပ်စပ်ပါဟူသည့် ပြစ်ချက်အမည်းစက်ဖြင့် မတူမတန် အားငယ်စိတ်ထဲ ဦးနှောက်ထဲ ပြည့်နှက်ခဲ့သဖြင့် သားတစ်သက် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့တာပါလေ။

အရှက်နှင့်ဘဝကို ကာကွယ်ပေးခဲ့ပါသည့် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် မနက်ရောညမှာ ဘုရားစင်ရှေ့ ဆုတောင်းဆိုခဲ့တာ နေ့စဉ် ညစဉ်ပါ။ အသွင်တူ၍ အိမ်သူဖြစ်ခဲ့တာ၊ ရေစက်ဆုံလို့ ဘဝတူခဲ့တာမျိုးက

‘သား’ နှင့် ‘ညီ’ ဘဝမှာ ရှိခဲ့ပါသလား။ အထူးသဖြင့် ‘ချစ်တယ်’ ဆိုသည့် ရိုးရှင်းသည့်စကားလုံးလေးကိုတောင် ‘လေး’ နှင့် ‘ညီ’ တို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မသုံးဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ဒါဖြင့် ‘ညီ’ ရင်ထဲမှာ ‘လေး’ အပေါ် ချစ်နေတယ်ဆိုတာ အသေအချာပဲလား။

“ကိုယ် လေးကို အားနာလိုက်တာလေးရယ်”

ကြည့်ပါဦး၊ ပြောပြန်ချေပြီ။ ငါးဖယ်ကပြောင်းပြန်ပါပဲ။

တကယ်ဆို ‘လေး’ ကသာ သူ့ကိုပြောရမှာပါလေ။ အမြဲတမ်း ‘လေး’ က အရင်ဆုံး ပြောတတ်ပေမယ့် အဲဒီ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့စကားကို ‘လေး’ ရဲ့ချစ်သူထက် အရင်ဆုံးမပြောဖြစ်ရတာပါလဲ။

“ပြောဖို့မလိုပါဘူး ညီရယ်”

“အလုပ်လုပ်တာချင်အတူတူ ကိုယ့်ထက် လေးက ပိုပင်ပန်းသလို ပြောတာပါ”

“အိမ်ရှင်မမို့ အိမ်အလုပ်ကိုလည်း မလစ်ဟင်းအောင် လုပ်ဖို့ ဘဝန်ရှိတာပါ ညီ။ တစ်ယောက်အားထက် နှစ်ယောက်အားနဲ့ ရှာသော့ ဝင်ငွေပိုရတာမို့ အိမ်မှာလည်း နေရပြီး ငွေရှာတာပါ”

“အိမ်ရှင်မ”

သူ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်မိပါ၏။ ‘အိမ်ရှင်မ’ တဲ့။ တကယ်

အစစ်အမှန် သူ့ရဲ့အိမ်ရှင်မသာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ အတင်းအကျပ် သိမ်းပိုက်တာထက် 'လေး' ဘက်က လိုလိုလားလား ပေးအပ်တာနဲ့ ကိုသာ သူလိုချင်ပါ၏။ လင်မယားဟူသည့်ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အကြင်လင်မယားမဖြစ်သေးတာထက် 'အချစ်' ဟူသည့်အရာကို ရင်ခုန်ချင်သေးပါသည်။

“လေး”

“အင်း”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

မျက်ရည်ဝဲနေသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တာထဲ ခဏတာလေးပါပဲလား။ ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ သူတောင်း နှင့်ခနဲ ခံစားနေရပါလျှင် အနည်းနှင့်အများတော့ 'လေး' လည်း ထိရှလွယ်မည်သာ။ ဖွင့်မပြောရက်သည့် ရင်ဖွင့်ချက်ကို အနိပ်ပြန့်နှင့် 'လေး' သိနိုင်ပါ့မလား။

“တစ်ခုခုပြောဖို့ မရှိဘူးလား”

စကားကြောင်းပေးပေမယ့် ခေါင်းကိုသာ ခါပြလေ၏။ ကိုယ် အပေါ် မာနတွေထားပြနေတုန်းပါပဲလား။ ရှိသင့်သည့်အချိန်တုန်း ဖြင့် မထားခဲ့ပါဘဲ မလိုအပ်တော့သည့်အချိန်မှာမှ မာနရှေ့ထားခွင့်

ထယ်လို့။ အချစ်မှာ မာနတော့ မရှိသင့်ပါဘူး 'လေး' ရယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝမှာ လေးနဲ့သားက အရေးအကြီး ဆုံး ဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့ လေး။ မေမေက လူကြီးမို့ ကိုယ်တို့အခြေ အနေကို ပြောင်းလဲစေချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ အတင်းအကျပ် အားမပေးချင်ပါဘူး။ လေးကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“-----”

“လေးအကြောင်း လေးရဲ့စိတ်ကို ကိုယ်အသိဆုံး မဟုတ် လား။ ဒါကြောင့်လည်း လေး စိတ်တိုင်းကျ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ကိုယ် အပြစ်မတင်တာပေါ့။ လူဆိုတာ ဘဝမှာ အနည်းနဲ့အများတော့ မှား တတ်ကြတာပဲလေ။ အရေးကြီးတာက အဲဒီအမှားမျိုး နောက်ထပ်ထပ် ပြီး မမှားရအောင် ဆင်ခြင်တတ်ရင် ရပါပြီ”

စကားအများကြီးပြောနေမိတာမို့ ရင်ထဲမှာ အတော်လေး မောလျာသွားရပါ၏။ အပေါ်ထပ်မှာ သားနှင့်သူတို့သာရှိပေမယ့် အချိန် တော် နီးထပြီး စကားပြောနေမိသည့် လေသံကို လျှော့ပြောနေမိ လေသည်။ လေသံက တိုးနေတာမှန်ပေမယ့် သူ့အသံက ကြည်လင် စာမို့ 'လေး' ကောင်းကောင်းကြားနိုင်ပါ၏။

“နောင်တဆိုတာကြီးကို တစ်သက်လုံးပွေ့ပိုက်ထားပြီး ဒီတိုင်း စိတ်အလေးခံနေဦးမှာလား။ သားရဲ့ရှေ့ရေးကို ရှေ့တာ

၁၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြစ်ပေမယ့် လေးရဲ့ပစ္စုပ္ပန်နဲ့အနာဂတ်ကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး သနားစေချင်တာ အမှန်ပါ”

“အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့ရတဲ့အရာမဟုတ်သလို၊ ယူလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်မှန်းလည်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လေး မပေးချင်တာကို ကိုယ် အတင်းမတောင်းဆိုခဲ့တာပေါ့”

“လေးဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ပေမယ့် သေးသေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မေတ္တာစေတနာတွေ အရာအား ကျန်ရစ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ညီရယ်”

“ဆန္ဒဆိုတာ ယူမှသာပြီးမြောက်ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လေးအပေါ် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်ပြီး”

“တော်ပါတော့ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ညီ။ လေး မထောင်နိုင်တော့လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“လေး ကိုယ်က”

သူ ဆက်မပြောမီမှာပင် ရင်ခွင်ထဲရောက်လာပါသည့် ‘သေ’ ကြောင့် တအံ့တသြဖြင့် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိလေတော့၏။ ရှိကတောင် ငိုတာကို အသံမထွက်စေရန် အောင့်ထားရတာ အဘယ်မျှ ပင်ပန်းနေမှာပါလိမ့်။ ကျောပြင်ကို အသာပွတ်သပ်လျက် ဆီ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၁၉၁

တ်ပေးမိတာက စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာစိတ်တွေကြောင့်ပါပဲ။ ကျေးဇူးပါ။

အဲဒီရက် အဲဒီမနက် ဖျားနာခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်က သူ့ကို ကောင်းခြင်းတွေ ပေးလာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ထားခဲ့မိတာပါပဲ။

သူချစ်သော ‘လေး’ ၏ မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ အပြုံးနုနုတို့က နက်ခင်းအရုဏ်ဦးနှင့် ကျက်သရေရှိခဲ့သလို သူ့ဘဝ၏ အပျော်ဆုံး နက်ခင်းလေး ဖြစ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဆုံနိုင်ခွင့်သာရှိခဲ့လျှင်”

တို့နှစ်ယောက်
ကံကြမ္မာစေရာအောက်မှာ
ဆုံတွေ့ခဲ့ရပေမယ့်
ပဉ္စလက်နတ်သမီးရဲ့
မှော်ဝင်ပြကွက်နောက်
ကျောခိုင်းနောက်ဆုတ်ခဲ့ကြတာပေါ့။
ချစ်သူ
အယူသာမရှိတဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့
မြတ်နိုးခြင်းတွေ ပေးအပ်
ငါ့နှလုံးသားအက်ရာထင်
ရင်နှင့်နှင်အမုန်းတွေနဲ့
ငြိုးမာန်ဖွဲ့ခဲ့ပေမယ့်
ယနေ့တိုင် (မင်းကို) မမေ့နိုင်ခဲ့။
တကယ်ပါ
မချစ်စဖူး အချစ်ရှုံးရဲ့
အိပ်မက်ကမ္ဘာမှာ
မင်းသာ လွှမ်းမိုးနေပြီမို့
နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်
(မင်းနဲ့ငါ) ချစ်ခြင်းတွေနှင့်
ဆုံနိုင်ခွင့်သာရှိခဲ့လျှင်။

အခန်း (၁၇)

ကားကို ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်ပြီး ကားပါကင်ထဲသို့ ဝင်ရပ်လိုက်ပါ၏။ သူ့ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ်မှာပင် ဘေးမှာ လိုက်ပါသည့်ကားက 'စိမ့်ဒါလီ' ၏ ကားဝါလေးဖြစ်နေလေသည်။ ဆေးရုံထဲအတူဝင်ရမှာမို့ သူက 'စိမ့်' ကို စောင့်လိုက်ရပါ၏။

“Morning ကိုခန့်”

“Morning ပါ စိမ့်”

“စိတ်ကြည်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ ထူးခြားတဲ့စကားမျိုး ပြောစရာရှိတယ်”

ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်စဉ် ပြောလိုက်သည့်စကားကို သူ့အံ့သြတော့ပါ။ သူနှင့် 'စိမ့်' လက်ထပ်တော့မည့်သတင်းက ဒီနေ့

အကြီး ပတ်ဝန်းကျင်က အကုန်သိထားတာ မဟုတ်လား။ ဒီထက်ပို အံ့သြစရာ ဘာများရှိနိုင်ပါတော့မလဲ။ ဆေးရုံလာသည့်အချိန်မှာ လူရောစိတ်ပါ လန်းဆန်းနေပြီး လူနာတွေကြား ကုသပေးခဲ့တာ နေ့စဉ်တာဝန်ဝတ္တရားပါပဲ။ ဒီတော့ အိမ်အပြန်မှာဖြင့် ရေခွေးဖျော ဆင်ရွက်နှယ်။ လူက မလန်းဆန်းနိုင်တော့ပါလေ။

“ကိုယ်တို့ သတင်းပဲ မဟုတ်လား စိမ့်ရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ်တို့သတင်းတဲ့လား။ အဲဒီထဲမှာ 'စိမ့်' က ပါလို့လား။ အမြဲတစေ နံပါတ် (၁) နေရာမှာ 'စိမ့်' ဆိုတဲ့ 'စိမ့်ဒါလီ' က သယ်တုန်းကများ ရခဲ့လို့လဲ။ အရင်ဦးဆုံး ခင်မင်ခွင့် ရင်းနှီးခွင့် သယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ကိုတော့ ပေးခဲ့ပြီး 'အချစ်ဦး' ဟူသည့်အရာကိုဖြင့် မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါလေ။ ရှေ့ဆုံးကယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးပန်းဝင် သည့် အားကစားသမားနှယ် နှစ်သိမ့်ဆုသာရခဲ့ရတယ်လို့ ဘာကြောင့်များ 'စိမ့်' က နောက်ဆုံးအချစ်နှင့် နောက်ကျခြင်း ဖြစ်ကျဉ်း မှာ ပိတ်မိနေခဲ့ရပါသလဲ စဉ်းစားမရခဲ့ပါလေ။

“ဒါဆိုဘာလဲ”

“ဒီတစ်ပတ် friday မှာ ဘာစဉ်သွားရတဲ့ Primary School ရှိတယ်လေ”

“အင်း”

“အဲဒီလုပ်အားပေးကိုများ ကိုခန့်လိုက်နိုင်မလားလို့ပါ”

“စိမ့်အက်ဒီ ရှယ်ယာထည့်ထားတဲ့ ကျောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ စိမ့်တို့မိန်းကလေးဆရာဝန်တွေပဲ အလှည့်ကူပေးနေတာမဟုတ်လား။ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတာမျိုးမရှိလို့ ကိုယ်လိုက်ပို့မလိုဘူးဆို။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးခေါ်ရတာလဲ။ ပြီးအဲဒီရက်က ကိုယ့် ဝင်ရက်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ခါတလေများ လိုက်နိုင်မလားမေးကြည့်တာပါ။ အဲဒီက ကလေးတွေက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းလို့ပဲ”

သူက ဘာမှဆက်မပြောပါဘဲ ကွန်ကရစ်လမ်းကိုသာ ကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်နေလေ၏။ ဘယ်သူကလေးဆိုတာကို ချာသေးပါဘဲ မပြောရဲပါ။ အထူးသဖြင့် ‘ကိုခန့်’ ရဲ့ သွေးသားဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် ‘စိမ့်’ တို့ မင်္ဂလာကိစ္စက ပျက်နိုင်မှာ မဟုတ်တာ မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားမိပြီး တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာမှ ဘာပေါ်လာလျှင်ဖြင့် အိမ်ထောင်တစ်ခုက ပြိုပျက်သွားနိုင်မှာလေ။

သာမန်အိမ်ထောင်ရေးမျိုးဆို ကိစ္စမရှိပေမယ့် ‘စိမ့်’ ဆေးလောကမှာ နာမည်တစ်ခုရှိနေပြီး သိက္ခာအပြည့် ရှိနေပါ

သူနှင့် ‘စိမ့်’ က တစ်ချက်လေး မှားရုံဖြင့် ပြဿနာအကြီးကြီးဖြစ်သွားနိုင်တာပါလေ။ လောကမှာ ပြင်လို့မရနိုင်သည့် အချက်သုံးချက်မှာ ထူးခြားခြင်းသည် အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကို အလေးထားသင့်တာ မဟုတ်ဘူး။

“ဘာပြီးတာလဲဟင်”

“ဪ စိမ့်တောင် ကလေးချစ်တတ်နေပြီလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ကိုခန့်ကလည်း စိမ့်တို့မိန်းကလေးတွေက ကလေးချစ်တတ်တာပဲဟာ”

“အင်းလေ ... သားဆိုရင် အဖေနဲ့တူမှ သမီးဆို အမေနဲ့တူမှ အချစ်ပိုတတ်ကျတာပဲဟာ။ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်တော့ သိအားပါတယ်”

ဘုရားခေါ် “အဖေနှင့်တူမှ” တဲ့လား။ အာရုံထဲမှာ သားလေး ‘ပြည့်စုံအောင်’ ကို ဖျက်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိတာက ထူးဆန်းလေစွ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူ ဤသို့ပြောရုံမျှဖြင့် ဒီကလေးကို ကွက်ခနဲ မြင်မိတာက သိပ်ပြီး သဘာဝမကျပါလေ။ ရင်ထဲ တနံနံ ဖြစ်နေရတာထက် နှင့်ပြောလိုက်တာက ပိုအဆင်ပြေပြီး ခံစားရသက်သာလိမ့်ပေမည်။

“ကိုခန့်ရော ... သားလေးပဲ ချစ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် သမီးလေးပဲ လိုချင်လား”

သူ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိတော့၏။ အဆင့်တွေ ကျော်နေသေးပြီး တကယ်ဆို လက်ထပ်ပြီးတော့မှသာ ဒီစကားမျိုး မေးရမှာပါလေ။ လက်ရှိလုပ်နေရပါသည့် သူတို့အလုပ်က ခွင့်ယူရတာ နားရတာမျိုး သိပ်မရှိဘဲ ခက်ခဲလွန်းတာလေ။ ဒီအခြေအနေမျိုးနှင့် ဘယ်လိုမျိုး ကလေးယူလို့ရပါမလဲ။ ပြီးတော့ ‘စိမ့်’ က အလှအပကို ပိုအလေးထားတတ်မှန်း သူက အတွင်းသိ အစင်းသိမို့ အိမ်ထောင်ပြုသည်နှင့် ကလေးတန်းယူမှာ မဟုတ်ပါလေ။

“ဘာရယ်တာလဲ ... ကိုခန့်နော်”

“စိမ့်က ထူးဆန်းတာကိုး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ကလေးတွေ ချစ်လာတာလဲ။ ကိုယ် ကြုံပြောထားမယ်နော်။ မျက်စိရှေ့ ခဏတာတွေပြီးချစ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ်တိုင်မွေးလာရင် ကလေးကရိကထတွေနဲ့ စိတ်ရှုပ်လာမှ ကလေးမချစ်ချင်တော့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ ဆေးရုံထဲ ရောက်နေပြီမို့ လိမ့်ရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကလေးဆို ပိုချစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရပါသလဲ။ ‘ပြည့်စုံအောင်’ လေးကို မြင်လျှင်ဖြင့် ခဏတာပဲ ချစ်နိုင်ပါ့မလား။ ‘ခန့်တည်ကြည်’ အသေးစားလေးမှန်း မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်တာမို့ ‘ကိုခန့်’ စိတ်ကို

‘စိမ့်’ မှန်းဆမရနိုင်ပါ။ ရင်မောတယ်ရှင်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ငြိမ်သွားပါလား”

“အဲဒီလိုဆို သူများကလေးကို ခဏပဲ ချစ်ရမှာပဲဦးနော်”

“ဟောဗျာ ... ကိုယ်က မချစ်နဲ့လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ စိမ့်ရယ်။ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကလေးယူရင် စိမ့်ပဲ စိတ်ရှုပ်ရမှာစိုးလို့ ဆိုပြတာပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကိုယ့်သားသမီးတွေကို နာနီနဲ့ ဩထားခဲ့ရတာမျိုးကို သဘောမကျတာအမှန်ပဲ။ ကိုယ့်ကလေးကို ချယ်ပဲ ဂရုတစိုက်ပြုစုပျိုးထောင်မှ စိတ်ချနိုင်တာလေ”

အလို! ကလေးထိန်းနှင့်မထားချင်ဘူးတဲ့လား။ ‘စိမ့်’ တို့က ကိုယ့်အလုပ်ကို လက်မလွှတ်နိုင်တာမို့ ကလေးနှင့် အချိန်ပြည့်မရှိနိုင်တာလေ။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်မဟုတ်ဘဲ သူနဲ့သာ သူက လက်ထပ်ချင်တာမဟုတ်လား။ ‘စိမ့်’ က ကိုယ့်ကို ကိုယ့်မာနလေးတင်းပြီး နေတတ်တာမို့ အလျှော့ပေးချင်စိတ်မျိုး မရှိနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဝင်ငွေကိုယ်ရှာနိုင်ပြီး ငယ်ယူစိတ်မျိုးရှိတာမို့ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်က ‘စိမ့်’ ကို စိတ်တိုင်းကျနေစေခဲ့တာလေ။

အခုတော့ဖြင့် ‘စိမ့်’ တို့နှစ်ဦးရဲ့ ရှေ့ခရီးကဖြင့် ‘စိမ့်’ ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သပ်အလျှော့ပေးရမှာက များနေသလိုပါပဲ။ ကိုယ်ချဉ်းတစ်ဖက်သပ် လျှော့ပေးရသည့်ပွဲမျိုးက တံရားမျှတမှု မရှိပါချေ။

၂၀၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒါကို သူက တမင်မသိယောင်များ ဆောင်နေပါသလား။

“သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ ထားကြတာလေ ကိုခန့်ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ခံယူချက်ကို စိန်သိအောင် ပြောပြရုံပါ။ ထားပါတော့လေ။ ဒီကိစ္စက ဖြစ်လာသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ဒါပဲလား။ ကိုယ်လိုရာကိုပဲ ဆွဲပြောသွားပုံက အတ္တကြီးသည့် နယ်ပါပဲလား။ တစ်ဖက်သားကို ဝဲညှာစိတ်က ဘာကြောင့်များ သူ့မှာ မရှိတာပါလိမ့်။ ‘စိန်’ လေးစာအထင်ကြီးခဲ့ရပါသည့် ‘ခန့်တည်ကြည်’ ကို ဤသို့သောလူမျိုးဟု မထင်ထားခဲ့မိပါလေ။ ‘စိန်’ ကပဲ အမြင်စိမ်းဖြင့် မြင်နေမိလို့များလား။

“အကယ်၍ အကယ်၍ပေါ့နော်။ စိန်ကမွေးတဲ့ ကလေးမျိုး မဟုတ်ရင်ကော ကိုခန့် ချစ်မှာလား”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် Lift က ရပ်သွားပြီမို့ Corridor ကို ဆက်လျှောက်ခဲ့ရပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီမနက်မှ ‘စိန်’ ပုံစံက ထူးဆန်းနေတာလေ။ စောစောစီးစီး ဆွေးနွေးသည့် ခေါင်းဆံက “ကလေး” တဲ့လား။ ‘စိန်’ မာမီ ‘ဒေါ်ကေသီ’ ကများ ဒီကိစ္စကို သူနှင့် အရင်ဆုံးစဉ်ပင်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်လေသလားမသိပါ။

“စိန်”

ဆုခိုင်စွန့်သာ ရှိနေလျှင် ... ၂၀၃

“ရှင်”

“နေဟော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“အာ ... ကိုခန့်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ကြားဖူးတာက wedding ရက် နီးလာရင် သတို့သား သတို့သမီး စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်တတ်တယ်လို့ပဲ သိခဲ့တာပါ။ ကိုယ်တို့က ဖိတ်စာတောင် ဆေချာမအပ်ရသေးဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကိစ္စကို အထူးအဆန်းပြောနေရတာလဲ”

သတို့သား သတို့သမီး မဖြစ်သေးတော့ရော ဆွေးနွေးလို့ မရဘူးလား။ Phone ဆက်ပြီးမပြောချင်ပါ။ သူ့မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို ‘စိန်’ ကိုယ်တိုင် မြင်ရမှ စိတ်တိုင်းကျမှာမို့ မေးမိတာမှ သူက အဝေးကို ရွှေ့ချင်နေရတယ်လို့။ ယောက်ျားတွေရဲ့အကဲကို ‘စိန်’ ခေတ်နိုင်တာမို့ အတော်ညံ့ဖျင်းသေးတာပါပဲလား။

“ဘာလဲ ... စိန်မာမီများ ပြောခိုင်းလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ခုတိ ဖိတ်သဘောကျ ဖိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လုပ်နေတတ်တဲ့ ကလေးလို့ပဲ စိန်ကိုမြင်နေတုန်းလား”

၂၀၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိမ့်ပြောနေပုံက ခါတိုင်းနဲ့မတူလို့ပါ”

ပြောချင်တာကို ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ဖွင့်မပြောနိုင်ဘဲ အောင်
အည်းထားရတာလောက် ရင်ထဲဆို့နှင့်ပြီး ခံရခက်တာ မရှိတော့ပါ။
ရုတ်တရက် shock ရသွားမှာစိုး၍ ‘စိမ့်’ ကိုယ်တိုင် မနည်းကြီး
ထိန်းမတ်ထားရတာလေ။ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးရော ဆောင်ပြီးချိန်မှာ
သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာပြဿနာကိုမှ ကြီးကြီးသေးသေး မရှိစေချင်တာ
အမှန်ပါ။

‘ပြည့်စုံအောင်’ နှင့် ‘ခန့်တည်ကြည်’ တို့ ပတ်သက်
ဆက်နွယ်မှု လုံးဝကင်းရှင်းမှသာ ‘စိမ့်’ တို့ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်နိုင်မှာ
အသေအချာပါပဲ။ အဲဒီကလေးက ‘ကိုခန့်’ ရဲ့သွေးသားသားဖြစ်နေလျှင်
ဖြင့် ‘စိမ့်’ အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်က လွဲချော်တော့မှာပါလေ။ ဒါကြောင့်
လည်း သူက သူ့ကိုယ်သူ လူလွတ်မဟုတ်ပါဟု ပြောခဲ့တာထင်ပါရဲ့။

“ပါးစပ်နဲ့ပြောရတာထက် မျက်စိနဲ့မြင်ပြီး လက်တွေ့ပြချင်
လို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုခန့်လိုက်လာရင် သိမှာပေါ့”

“ကျောင်းကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀ ၂၀၅

“အင်းလေ ... စိမ့်လိုက်စေချင်ရင် လိုက်ခဲ့မှာပေါ့။ တစ်
ရက်တလေပဲဟာ။ ပြီးတော့ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ကြာမှာမဟုတ်လား”

“နေ့တစ်ပိုင်းလောက်ကြာမှာပေါ့”

“Ok လေ”

ရှောရှောရှူရှူဖြင့် ပြောပြီးသွား၍သာ တော်ပါတော့သည်။
ဟိုကလေးနှင့် သူ ဆုံလျှင်ဖြင့် ဘာများဖြစ်တော့မှာပါလိမ့်။ သူ
ငယ်စဉ်ကအတိုင်း ရုပ်တူနေသလို ဉာဏ်ကောင်းပြီး သွက်လက်
ချက်ချာလွန်းသည့် ကလေးငယ်ကို တွေ့ရတော့မှာလေ။ ကာယကံရှင်
မဟုတ်သည့် ‘စိမ့်’ က ဤမျှ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေလျှင် သူဆိုလျှင်
ဖြင့် အဘယ်မျှ အံ့သြသွားလိမ့်မည်နည်း။

“စိမ့်’ က ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်တဲ့လူလို ဖြစ်နေပြီ
လား။ ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ပြုတ်ကျကျ အနာဘက်ချည်းသာ ဖြစ်နေတာ
လေ။ ‘မြတ်လေးငုံ’ နှင့် ဆက်ပတ်သက်ခွင့်တော့ မရှိတော့လောက်
ဒီဘူးနော်။ အခုဆို သူမက ‘ညီလေးမောင်’ နှင့်လက်ထပ်ပြီးနေပြီပဲ
ဟာ။

“ကို”

နောက်ကျမှရလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုရဲ့ချစ်ခြင်းကို ‘စိမ့်’ သာ ပိုင်ပါ

၂၀၆ ❀ မေသဒ္ဓါမောင်

တစ်ဦးတစ်ယောက်သာ ရနိုင်မည့် သက်ဆိုင်မှုကိုလည်း
‘စိမ့်’ သာရချင်ပါတယ်။

မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသူအတွက် အနိုင်ဆိုတာနှင့်အတူ
အလေးသာလွန်မှုကိုသာ ပေးလှည့်ပါနော်။

လိုချင်မှုဆိုသည်က လောဘဟုဆိုရိုးမှန်လျှင် ‘စိမ့်’က ‘ဇီ’
အပေါ် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့မိလို့ လောဘကြီးလာရတာပါပဲ။
ဪ ‘ကို’ ရယ်။

အခန်း (၁၈)

ထမင်းချိုင့်တွေ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာပင် သားက ‘ညီ’ လက်ကို
ဆွဲ၍ လှေကားမှဆင်းလာလေပြီ။ ပါးစပ်မှလည်း ရေရွတ်ရင်း ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွ ဆင်းလာသဖြင့် ‘ညီ’ က လက်ကို မလွှတ်အောင် ဆွဲထားကာ
သတိထားနေရလေသည်။ ဒီကလေးတော့ အတော်လေးကို အပျော်
လွန်နေလေပြီ။

“မေမေပါ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မလိုက်ပါဘူး သမီးရယ်။ မိသားစုအတူတူ ပျော်ကြပါ။
ဆိုင်လည်း ဒီနေ့ပိတ်ထားတာပဲ။ နားနေလို့ရပါတယ်”

“ဘွားဘွားရေ!”

“ဝေ”

“သားသားတို့ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မုန့်မုန့်ဝယ်လာမယ်နော်”

“ဟယ်!”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ငါ့မြေးအတော်လေး ပျော်နေတာ”

“မမပုံပုံ တာတာ”

“တာတာပါ သားသားရယ်”

ပုံပုံက စားသောက်စရာထည့်ထားပါသည့် ခြင်းတောင်း
ကားပေါ်တင်နေပြီမို့ သားအတွက် အဝတ်ပိုတစ်စုံ၊ ချွေးသုတ်ဖံ
Tissue လိပ်တို့ ထည့်ထားပါသည့် အထုပ်နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ‘လေး
ပင် သယ်ခဲ့ပါ၏။ သားနှင့်အတူ နောက်ခန်းမှာစီးလေ့ရှိပေမယ့် ဒီနေ့
မှာဖြင့် ရှေ့ခန်းမှာပင် ထိုင်ရတော့မှာပါ။

“ဪ... မေ့နေပြီ”

“ဘာကိုလဲ ညီ”

“ညက Charging သွင်းထားပြီးမှ ထည့်လာဖို့မေ့နေတယ်
မောင့် Camera လေ”

“ဟီဟီ!... ဖေဖေက မောင်တဲ့”

“ဟာကွာ... သားကလည်း”

“သမီးယူလာပြီ မမ”

“ကျေးဇူးပဲ ပုံပုံ”

ပုံပုံက သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ သွားယူလာ
ဆေးလေ၏။ ‘ညီ’ က သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟုလွှတ်ခနဲ သုံးလိုက်တာက
သားရှေ့မှာ ဖြစ်နေသဖြင့် အစစ်ရလေပြီ။ အဖေဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်
ဆိုက် အမေဖြစ်သူပေါင်ပေါ်မှာထိုင်၍ မော့ကြည့်လိုက်ဖြင့် ပြုံးစိစိ
လေး ဖြစ်နေလေသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်လေ၊ ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“ပျော်လို့”

“ဘာတွေပျော်နေတာလဲကွ”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ချစ်လို့လေ”

“ဪ... သားကလည်း ဖေဖေတို့မှာ ဒီသားလေးပဲရှိတာ
ချစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ တူကူနေလို့ပြောတာပါ”

“ဟယ်!... သားကလည်း မေမေတို့ အတူတူ သုံးယောက်
အိပ်ကြတာပဲကို။ အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

“ကလေးက ဘယ်ပြောတတ်မှာလဲ လေးရယ်။ သူ ပြော
သတ်သလို ပြောပါစေ”

“သူများကြားရင် တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

၂၁၀ မေသဒ္ဓါမောင်

“ဒါ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ”

“ကြည့်!... ညီနော်”

“မောင်နော်လို့ပြောပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ မောင်လို့ ခေါ်လိုက်မိ
မေမေ။ ဖေဖေကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှေ့နေလိုက်ခ ဘယ်လောက်များရသလဲ မသိပါဘူး
အတော်မျက်နှာလိုက်တဲ့သားလေး”

“အား!... ယားတယ် မေမေရဲ့”

သားက ‘လေး’ ငုံ့နှမ်းလိုက်တာကို သဘောကျပြီး တခမ်း
ရယ်နေလေတော့သည်။ အရင်ဆုံး ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဝင်းဗူးကြီး
တိရစ္ဆာန်ရုံသွားမှာပါ။ သားသွားချင်သည့် ကစားကွင်းကိုလည်း လိုင်း
ပို့ပေးမှာမို့ ဒီရက်တော့ တစ်နေကုန်တော့မှာလေ။

“သိလား မေမေ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းသန့်စင်ကို သားသားလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“ဘာများလဲ”

“မေမေက ငါ့ကို ညီညီလေးတွေ အများကြီးမွေးပေးမှာလို့
သူ တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်မိတော့၏။ အစကတည်းက

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၁၁

နှစ်ယောက်သာ တောင်းခဲ့ပြီး အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အများကြီး
ဆောင်းဆိုရပါသလဲ။ ‘လေး’ က ပြီးရုံသာပြီးပြီး ခပ်တိုတိုညှပ်ပြီး
Hair-coat လူးထားပါသည့် သား၏ခေါင်းလေးကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ
သပ်ပေးနေပါသည်။ အဘယ်မျှ လိမ္မာသည့်သားလေးပါလဲ။ သူပြော
နှင်တာမှန်သမျှ သူ မသင်ပေးရပါဘဲ ‘လေး’ ကို ပြောပြီး တောင်းဆို
နေတော့တာပါလေ။

“ညီလေးပဲလား သားရ၊ ညီမလေးရော မလိုချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ညီမလေးက သားသားနဲ့အတူတူ ဆော့လို့
ဆရာက ဖေဖေရဲ့”

“သားသားနဲ့အတူ မကစားနိုင်ပေမယ့် မေမေ့ကို ကူဖော်ရ
မှာပေါ့သားရဲ့။ ဖေဖေက နာမည်တောင် ကြိုပေးထားတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဟင်”

“မြတ်နိုးမောင်တဲ့ ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ် ... ကြိုက်တယ်။ ညီလေးကနှစ်ယောက်၊
ညီမလေးက တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဝမ်းတူးသရီးနော် မေမေ။ ဖေဖေ
အတွက်က ဝမ်း၊ သားသားအတွက်က တူး။ ခပ်ခပ်”

လက်ဝါးလေးထောင်ကာ လက်ချောင်းချိုးပြရေတွက်ရင်း
သားက ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောနေတော့၏။ မိသားစုအပျော်ဆိုတာ

ကို အခုမှ အမှန်တကယ် ရတော့တာပါ။ ‘လေး’ ၏ အိပ်ခန်းမှာ နံရံဘေးဘက်မှ ခုတင်ကပ်ထည့်လိုက်ပြီး သုံးယောက်အိပ်လို့ရသည့် ခုတင်အကျယ်အဝန်းဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးလေပြီ။

သားကို နံရံဘေးမှာထားပြီး အိပ်ခိုင်းရမှာဖြစ်ပေမယ့် လူလည်လေးက သူနှင့် ‘လေး’ ကြားမှာ တိုးဝင်အိပ်တတ်လေ၏။ သားကို သူနှင့် ‘လေး’ က တစ်လှည့်စီပုံပြင်ပြောပြပြီးသိပ်တာနဲ့ မိသားစုသုံးဦး၏ အပျော်တို့က ခုမှ ပြည့်စုံတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ရောက်ပြီဟေ့!”

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါ သားရယ်။ ချော်လဲမယ်၊ ဘုရားနော် ဦးတော်လုပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“မောင့်ကိုစောင့်ဦးလေ”

“ဪ... ကလေးရှေ့မှာ ပြောပြန်ပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ပြောလိုက်လေ သားရား၊ ဖေဖေ့ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလို့”

“ကြည့်!”

ဘုရားစောင်းတန်းလှေကားထစ်တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်ခဲ့ကြပြီး ဘုရားပန်းနှင့် အိမ်မှယူလာခဲ့သည့် ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့ ဘုရားရှိခိုးကြပါ၏။ ဘုရား

သမ္ဘာယ်တော့ အလှူငွေထည့်တာ စေတီတစ်ပတ်ပြည့်အောင် ပတ်ပြီး နုသာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်ရုံဘက်သို့ ကားဖြင့် ဆက်သွားခဲ့ကြပါ၏။ ခိတ်ရက်မို့ ဘုရားမှာရော တိရစ္ဆာန်ရုံမှာပါ လူတွေများနေလေသည်။ သူတောထဲသိပ်မသွားဖြစ်ခဲ့သည့်သားက ပျော်ရွှင်နေသလို တွေ့သမျှ သူကြီးတွေက ချစ်စရာလေးဆိုပြီး သားကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။

“ဖေဖေ ချီ”

“ဟယ်... သားကလည်း ဒီလောက်ကြီးနေပြီဟာ။ လမ်းလျှောက်ရမှာပေါ့”

“ဘုရားမှာ လှေကားတက်ခဲ့ရလို့ ညောင်းနေပြီထင်ပါတယ် ဆားရယ်။ လာ သား”

“အဲဒီလိုအလိုလိုက်ပုံနဲ့တော့ အငယ်လိုချင်လို့ မရဘူး”

“လေးကလည်းကွာ၊ မောင်က သားကိုအရမ်းချစ်လို့ အလိုချိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးခြေညောင်းနေမှန်းသိလို့ ချီတာပါကွာ။ နော် သားရယ်”

“ဒါဆိုလည်း နေရိပ်တဲ ရာမှာ ထိုင်ကြမယ်လေ။ ခဏနားရင်း ထမင်းစားကြတာပေါ့။ ပြီးမှပဲ တိရစ္ဆာန်တွေ ရှာကြည့်ရဦး”

၂၁၄ မေသန္တရမောင်

အစာကျွေး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမယ်”

“Ok!...လာ သား၊ ဖေဖေတို့ ဖျာခင်းလိုရမယ့် မြက်ခင်းတို့ မြေကွက်တို့ရှာရအောင်”

“လေသန္တရတဲ့နေရာရှာနော်”

‘ညီ’ နှင့်သားက ခေါက်ဖျာနှင့် သား အဝတ်ထုပ်ကိုင်ကာ ရွှေမုသွားနေပြီမို့ ‘လေး’ က ခြင်းတောင်းသယ်ကာ နောက်မှလိုက်ရပါ၏။ မိုးပျံ့မောင်သည်ကိုမြင်သည်နှင့် လက်ညှိုးညွှန်ပူဆာသည့် သားကို ‘ညီ’ က အသံပုံဘောလုံးအနီလေး ဝယ်ပေးပြန်လေသည်။ ဒီလောက်ပြောနေသည့်ကြားမှ ဇွတ်ကို အလိုလိုက်နေတော့တာပဲ။

“ဒီအပင်အောက် ထိုင်မယ်နော်။ ဒါမှ ဆင်ကပ်ပြမယ့်နေရာ လည်း နီးတယ်”

“သား ခဏဖယ်ဦး၊ အခင်းခင်းရမယ်”

နေရာပြန်ပြန်လေးမှာ အရိပ်ရှိနေသဖြင့် ခေါက်ဖျာကိုခင်းပြီး ခြင်းတောင်းနှင့် အထုပ်ကို ထောင့်မှာချထားလိုက်ပါ၏။ မိသားတော်တော်များများ လည်ပတ်နေကြကာ ကလေးတွေက ပြေးဆွေးဆော့နေလေသည်။ ရေကျက်အေးထည့်လာသည့် ဘူးကိုဖွင့်၍ plastic ခွက်ထဲထွက်ကာ ‘ညီ’ နှင့်သားကို အမောပြေရေသောက်စေပါသည်။ ပြီးမှ steel ချိုင့်တွေကို ဂျာနယ်ခင်း၍ စီထားလိုက်၏။

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၁၅

“ဟင်းချို၊ စု”

“Soup က ပါးစပ်ပိတ်ပြီးပြောမှ မှန်တယ်လေ သားရဲ့”

“ဟုတ်!”

“သားကို လေးပဲ ခွံ့ကျွေးလိုက်မယ်၊ ညီစားနှင့်နော်”

“မောင်လို့မခေါ်သေးဘူးလား”

“ပြောပြန်ပြီ”

“ချစ်ရင်ခေါ်ပါ လေးရာ။ မောင်က လေအာတွက် စိန်ထက်စွပ်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“အံ့မယ် ... လူကိုများ အပေးအယူနဲ့ မျှားနေပြန်ပြီ။ လေးကို ငွေမက်တယ် ထင်နေလား”

သူက နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ထမင်းခွံ့ကျွေးတာစားနေပါသည့် သားပါးစပ်ကို tissue ထုပ်ဖောက်၍ တယုတယ သုတ်ပေးလေသည်။ သားစား၍ အဆင်ပြေစေရန် ကြက်သားကို ဗွဉ်လေးကြော်ပေးကာ အာလူးကတ်သလိတ်လုပ် လာပေးပါ၏။ ဟင်းချိုကို အပူထိန်းနိုင်သည့် steel ဘူးဖြင့် ထည့်လာတာမို့ ချဉ်ပေါင်နှင့် ငါးဟင်းချိုက နွေးနွေးလေးဖြစ်နေလေသည်။

ကြက်အူချောင်းနှင့် အင်္ဂါကြော်တစ်ခွက်ပါသလို အစပ်အဖြစ် ငါးပိကြော်မွှေးမွှေးလေး ထည့်လာပါ၏။ သား စားလို့ပြီးမှသာ

၂၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

‘လေး’ က ပြန်ပြန်သွက်သွက်စားလိုက်ပါသည်။ ‘ညီ’ က ခြင်တောင်ထဲပါလာသည့် လိမ္မော်သီးတွေကို အခွံခွာ၍ သားကို ခွံကျွေးနေ၏။ ငှက်ပျောသီးဖီးကြမ်းလည်းပါသဖြင့် သားအတွက် မုန့်ကလောက်ပါသည်။

“ဖေဖေကို ချစ်တယ်”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေကိုဆို ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ”

“ဟိဟိ!... ဖေဖေကို”

“မေမေ ကြားတယ်နော်”

သားအဖနှစ်ယောက် တီးတိုးတွတ်တိုးရင်း မေးပြေလှင်းသမျှ ‘လေး’ ကြားနေရပါ၏။ သားက သူမရှိလျှင် ‘လေး’ က အချစ်ဆုံး။ မေမေမေးလျှင် ဘွားဘွားကို အချစ်ဆုံးဟု ပြောလေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီအရွယ်လေးက လူကြီးတွေအားလုံးကို ညာပြီးတတ်နေလေပြီ။

“ကဲ!... ဖေဖေတို့ တစ်ပတ်လျှောက်ပတ်ကြပြီး ဓာတ်ရိုက်ရအောင်”

တခြားမိသားစုများမှ ကလေးတွေက သားနှင့်အတူ ဆော့ချင်ကြပေမယ့် သားက ခါပြလေသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာကိုတော့ အတူတူလုပ်ပေးပါ၏။ ကြီးလာလျှင် Model လုပ်မလားဟု မေးကြ

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၁၇

သည်ကို ‘ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မှာ’ ဟု ဒက်ခနဲ ပြန်ပြောတတ်သဖြင့် ချယ်ကြလေသည်။

အပြန်မှာ ကစားကွင်းလည်းသွားဆော့ခဲ့တာပို့ ပပ်ပန်းပြီး သားက အိပ်ပျော်လာလေတော့သည်။ ‘လေး’ က သားလွဲအိပ်၍ အဆင်ပြေစေရန် နောက်ခန်းမှာပင် လိုက်စီးခဲ့ပါ၏။ နေအတော်စောင်းမှပင် လည်ပတ်ခြင်းခရီးစဉ် ပြီးလေသည်။ ‘ညီ’ က ကားထဲလင်းစေရန် မီးအပြာလေး ထွန်းပေးပါ၏။

“လေး”

“ရှင်”

“မောင် တကယ်ပေးမှာပါ။ သား မွေးနေ့ရောက်မှ အမှတ်ဘရဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ငွေကုန်ပါတယ် မောင်ရယ်။ လေးက အဲဒါတွေ မကြိုက်ပါဘူး။ မောင်တကယ်ပေးချင်တယ်ဆို သားနာမည်နဲ့ Bank account သာဖွင့်ပေးပါ”

“သားက သားလေး လေးကို သိသန့်ပေးချင်တာပါဆိုနေမှ။ Thanks ပါလေးရယ်။ မောင်လိုချင်တာကို ပေးတဲ့အတွက်ပါ။ အား! သူချင်းဝေးနေတာ နာလိုက်တာကွာ”

အခန်း (၁၉)

မနက် (၁၀) နာရီကျော်ကျော်မှာ 'စိမ့်' အိမ်သို့ သူ ကား မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကလေးချစ်စိတ် ဖြစ်စေချင်လို့များ သူ့ ဤသို့သော ကျောင်းသို့ အပါခေါ်ချင်နေတာများလား။ ရောက်မှ သေချာသိနိုင်မည်မို့ အတွေးကို ရပ်ရင်း လမ်းသွယ်ထဲသို့ ကား ကွေ့ဝင်ကာ ခြံတံခါးအဆင်သင့်ဖွင့်ထားပါသည်။ ခြံဝင်းထဲသို့ ဆက်တိုက် ခဲ့ရလေ၏။

“ဟိ! ဟိ!”

“လာပြီ!”

အိမ်ထဲမှ အသံပေးကာ 'စိမ့်'က အိတ်ဆွဲ၍ အပြေးထွက် လာလေသည်။ Duty coat မဝတ်ဘဲ အပြင်သွားဆတ်စုံလေးဖြင့် 'စိမ့်' ပုံစံက သစ်လွင်လန်းဆန်းနေပါ၏။ အိမ်ထဲကိုလည်း အသံထွက်

ပြုကာ မှာနေစဉ် ညဉ့်ခန်းသို့ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပါသည်။ 'စိမ့်' ဒယ်ဒီ 'ဒေါက်တာပြည့်စုံ' ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် လေးစားသမှုဖြင့် နှုတ်ဆက်ရန် ကားထဲမှ သူ ထွက်လိုက်ရလေသည်။

“မင်္ဂလာပါအန်ကယ်”

“အေး! သားရေ... မင်းညီမက အဲဒီကျောင်းကိုသွားရရင် ဖျော်နေတော့တာပဲ။ ငယ်မူပြန်နေတာလေ”

“ဒယ်ဒီနော်... စိမ့်က အသက်သိပ်မကြီးသေးပါဘူး”

“ကြီးလာမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာပေါ့ သမီးရယ်။ သူများ တလေးတွေကိုပဲကြည့်ပြီး ချစ်မနေနဲ့”

“မာမီပါ ပြောပြီ၊ တွေ့လား”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

“အဲဒီကျောင်းမှာ မင်းအန်ကယ်နဲ့ နာမည်တူတဲ့ကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီကလေးကိုပဲ သမီးက တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်နေလေရဲ့”

“ဪ”

‘ဒေါက်တာပြည့်စုံ’ နှင့် ‘ဒေါ်ကေသီ’က သူနှင့် ‘စိမ့်’ကို အိမ်ရှေ့မှာ လက်ပြပြီး ကြည့်နေလေ၏။ ကားစက်နှိုးကာ ထွက်ရင်း

၂၂၀ မမသဒ္ဓါဇမာဏ်

‘စိမ့်’ ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ မိုးပြာရောင်လေး ရွေးဝတ်ထားသဖြင့် မျက်စိရော ရင်ပါအေးစေသည့် colour ကို ‘စိမ့်’ ရွေးဝတ်တတ်တာမို့ စိတ်ထဲမှ နှစ်သက်မိလေ၏။

“နာမည်တူရုံနဲ့များ စိမ့်ရယ်”

“စကားကို အရင်မပြောပါနဲ့ ကိုခန့်ရယ်။ အရင်ဆုံးတွေ့ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်သူနဲ့တူပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးဆိုတာ”

“အဲဒီလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မျက်နှာလည်းချိုပြီး မှတ်ဉာဏ်လည်း အရမ်းကောင်းတာ။ ကျောင်းက ဆရာမတွေရဲ့ အသည်းစွဲလေးပေါ့”

သူက ‘စိမ့်’ နှင့်အတူတူ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ ‘ပြည့်’ တဲ့လား။ ဒီလိုနာမည်မျိုးက ဘဝမှာ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံသွားသည့်နှယ် ခံစားမိစေတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုနာမည်မျိုးမှ ဖြစ်တာပါလိမ့်။ ‘စိမ့်’ တစ်ယောက် သူ့ကို ပဟေဠိဂုဏ်ထားသလိုနဲ့ ပြောထားတာမို့ အခုလို လိုက်ခဲ့မိတာပါလေ။

“ကိုခန့်”

“အင်း”

“အကယ်၍ပေါ့နော်”

ဆံ့နိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၂၁

မိမ့်နှင့်မိမ့်နဲ့ပိုမို ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းရင်း ရပ်လိုက်ခဲ့လေ၏။ ‘စိမ့်’ က စကားကို ဆက်မပြောသေးပါဘဲ ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေသလို အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘာလဲ ဘာကိုများ သိနေလို့ သူ့ကို ဖုံးကွယ်ထားသည့်အကြောင်းအရာမျိုးများ ရှိနေလို့ပါလိမ့်။

“ဘာပြောမလို့လဲစိမ့်”

“အကယ်၍ ကိုခန့်ရဲ့ First love ကို ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့နိုင် တယ်လို့ခံစားရမလဲ တွေးမိလို့ပါ”

First love တဲ့လား။ ရင်ထဲ အောင့်သွားရလေ၏။ တမင်ဆုထားသည့်အနာကိုမှ လာဆွရတယ်လို့။ အချစ်ဦးဆိုတာ မြေဦးရသည့်တိုင် မမေ့နိုင်တဲ့လူပါတဲ့လား။ တကယ်အချစ်စစ်ဖြင့် ချစ်ကြတဲ့သူတွေအတွက်တော့ ရင်နင့်ဖွယ်ရာ ဒဏ္ဍာရီပြင်တစ်ပုဒ်ပါပဲ။ သို့သော် အချစ်ကို အလေးမထားပဲ ပေါ့ပျက်ပျက်ချစ်ကြတဲ့သူတွေအတွက်ကားမင်း ဟာသတစ်ပုဒ်နယ် ခုရယ် ခုပျောက်သွားနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ဘာလို့ အစဖော်ချင်တာလဲ စိမ့်ရယ်”

“စိမ့် အရင်ဆုံး စကားခံထားတယ်လေ။ အကယ်၍လို့”

“မလွှဲသာ မရှောင်သာ ပြန်တွေ့ရင်လည်း နှုတ်ဆက်ရုံ ဆက် ဘယ်ပိုပါ့မလဲ မဟုတ်ဘူးလား”

၂၂၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ကိုခန့် ရောင်ရဲနိုင်ပါ့မလား”

“စိမ့် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

သက်ပြင်းကို ကျွတ်ရွှံ့ကိုင်လိုက်မိပါ၏။ ရင်မောရပါသလား။ မပြောချင်ပေမယ့် ‘စိမ့်’ က ကြုံသိထားပါလျက် ဖုံးကွယ်ထားမိလွှင့် အပြစ်တင်ခံရဦးမှာလေ။ အခုပြောပြနေတော့လည်း နှုတ်ကမရဲတဲ့ပြန် ချစ်ခြင်းက လူကို ဤသို့ တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်းစေတတ်ပါလား။ သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့ စည်းလေးကို မျက်စိမှိတ်ကျော်လိုက်ရုံဖြင့် ရင်ခုန်သံချင်း နီဆီ သွားနိုင်မှာလေ။

အားတင်းထားပါ ‘စိမ့်ဒါလီ’။ ‘စောင့်နိုင်မှအကျိုးရှိ၏’ ဆိုရိုးက မှန်ခဲ့ပါလျှင် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူ့ချစ်ခြင်းကို ‘စိမ့်’ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနိုင်မှာ အသေအချာပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာ မချစ်သေးလျှင်တောင် ငယ်သံယောဇဉ်ဖြင့် ‘စိမ့်’ တို့နှစ်ဦးကို တည်း တည်းလေးချည်နှောင်ထားနိုင်တာပါလေ။

“စိမ့်ဆိုလိုတာက ထင်မြင်ယူဆချက်လည်း ဖြစ်ကောင်ချီး နိုင်ပါတယ်။ မသေချာတဲ့အတွက် မှားရင်လည်း မှားနိုင်မှာမို့လို့”

“စိမ့်”

“ကိုခန့်နဲ့ သူကြားမှာ ဆက်နှယ်မှုတစ်ခု ရှိခဲ့မယ်ဆိုလေ”

ဆင့်နိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၂၃

“ကျစ်! ဆက်မပြောပါနဲ့လား ‘စိမ့်’။ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမ ဘယ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့ နောက်တအမှားမျိုးက ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါနဲ့ပဲ ပြီးသင့်ပါပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိစေ ဆူး”

လေသံမာသွားသဖြင့် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ရလေ၏။ အပြစ်မရှိ သည့် ‘စိမ့်’ အပေါ် သူ့ဒေါသကို ဘယ်ပုံလို့ရပါမလဲ။ ဘယ်တော့မှဆို သူ့အပေါ် နားလည်သည့်ခံပေးခဲ့ပါသည့် သူငယ်ချင်းလေး၏ စိတ်ရင်း ဆာတနာကို သူ သိတတ်ရမှာပါလေ။ ပွင့်လွှတ်နေပြီမို့ ကားကို ဆက် မောင်းလိုက်ရလေသည်။

“ဒါဆို စိမ့်ကို ကတိတစ်ခုလောက်ပေးနိုင်မလား”

“ဘာကတိလဲ”

“ကတိ” တဲ့။ သူနှင့် ‘လေး’ ၏ကြားမှာလည်း ဤကဲ့သို့ ဆာ ကတိကဝတ်မျိုးဖြင့် ချည်နှောင်ခဲ့သည့်ကိစ္စတွေက အများကြီး ခြုံရတာအမှန်ပါ။ နှုတ်ဖျားက လွယ်လွယ်ပြော လွယ်လွယ်ပေး။ သွယ်လွယ်ဖျက်ခဲ့ပါသည့် ကတိမျိုးမတည့်မှတော့ ဘာလို့များ ပေးချင် ဆာတပါလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ‘နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး’ ဆိုပြီး ဆိုရိုး ခြုံတာ ဖြစ်ပေမည်။ လက်ဖြင့်ရေးမှသာ ဒီကျင့်ဝတ်ကတိမျိုးက ဆည်မြဲနိုင်မှာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

၂၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုခန့်နဲ့သူကြား ဘာပဲရှိခဲ့ရှိခဲ့ နောက်ထပ် ဆက်မထင်
သက်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပါ”

“စိမ့်”

“မပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး စိမ့်ရယ်။ ကိုယ့်အတိတ်က ကျန်ရစ်
တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ စိမ့် သိလျက်သားနဲ့”

“စိမ့်ရင်ထဲ ပူလွန်းလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

အလို! ဘာကိုများ ပူပန်နေရပါသလဲ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
အတိတ်က ‘စိမ့်’ နှင့် မပတ်သက်သလို လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်နှင့် နောင်
ဖြစ်လာမည့် အနာဂတ်အတွက်သာ စဉ်းစားထားရမှာပါ။ ဒါကို ဘယ်
တွေးပြီး ‘စိမ့်’ က ပူပန်နေတာပါလိမ့်။ ‘လေး’ နှင့် သူကြား
ဆက်နွှယ်မှုတွေလား။ အဲဒါ ဘာများပါလဲ။

“အရင်က ကိုခန့် ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ချစ်ခဲ့
စေ အဲဒါတွေအားလုံးကို စိမ့်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်။ နားလည်ပေးနိုင်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို စိမ့်တို့ပတ်သက်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီ
အလားတူ ပြဿနာမျိုး ထပ်ဖြစ်လာမှာစိုးတယ်”

“စိမ့်ကလည်း”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၂၇

“နှုတ်ကတိလေးတောင်မှ မပေးနိုင်ဘူးပေါ့လေ... ဟုတ်
သား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး။ မဖြစ်လာနိုင်တဲ့အကြောင်းအရာကို
စိတ်ပူနေတာမို့ ကိုယ်က လွယ်လင့်တကူ ကတိမျိုး မပေးချင်တာပါ”

“သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင်
စိမ့် ကျေနပ်ပါပြီ”

“အင်းလေ... ကိုယ်ကတိပေးပါတယ် စိမ့်ရဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုခန့်ရယ်”

ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်နေပြီမို့ ကားကို အရိပ်ရမည့်အပင်
အောက်နားမှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ကျောင်းတံခါးဆီသို့ ‘စိမ့်’ နှင့်အတူ
ဆျောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဂိတ်ရှေ့ရှိ လူဝင်ပေါက်တံခါးမှပင် သူတို့
ဝင်လိုက်ပါ၏။ မနက်ပိုင်း ကျောင်းဖွင့်ကာစအချိန်မို့ ကလေးတွေကို
သူ့အခန်းနှင့်သူ စနုရားတီးပြီး သီချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေ သင်ပေးနေ
ခိုက်ဖြစ်နေလေသည်။

“အင်း... စိမ့်ပြောလည်း ပြောချင်စရာကိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးတွေရဲ့ မပိုတဝီ အသံလေးတွေက ပီတိဖြစ်စရာ

မလဲ”

၂၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ဆေးခန်းနေရာက အပြင်ဆောင်မှာပဲမို့ ကျောင်းခန်းတွေထဲ ပြတင်းပေါက်နေရာမှပင် လှည့်ကြည့်ရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ အခု နာရီ ‘မသီတာ’ က အရင်ရောက်နှင့်နေပြီး ဆေးခန်းဖွင့်ထားတာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလေသည်။ ကျောင်းဝန်ထမ်းလူငယ်လေးက သူတို့အတွက် ကူညီပေးလေ၏။

“မမတို့ ရောက်လာပြီပဲ”

“ဖျားနာတာမျိုး ရှိသေးလား မသီတာ”

“သိပ်မရှိပါဘူး မမ၊ နာစေးချောင်းဆိုးလောက် ဖြစ်ဆဲ လည်း ဆေးတိုက်တာနဲ့ သက်သာပါတယ်”

“ရာသီအကူးအပြောင်းမို့ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တယ်လေ သိပ်အကြီးစားမဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့”

“ကလေးတွေပဲ ဒီကိုလာကြမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုခန့်ရဲ့။ ကျောင်းသားအရမ်းများလေ တစ်ခန်းစီ လွှတ်ရတာပေါ့”

သူက ဆေးခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း လေ့လာလိုက်တာပဲ။ ‘စိမ့်’ ထိုင်ရသည့် စားပွဲခုံနောက်ရှိ နံရံမှာ မှန်ဘောင်သွင်း ထည့်ထားပါသည့် ရောင်စုံခြယ်ကလေးပန်းချီပုံကို တွေ့လိုက်ရလေ

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၂၇

သည်။ နားကျပ်ကိုင်ထားပြီး ရယ်မောနေပါသည့် ပုံစံက ‘စိမ့်’ ပုံပေါ်လေ။ အောက်မှာရေးထားပါသည့် လက်ရေးမညာလေးကို သူ ခွဲဖတ်လိုက်မိပါ၏။ ‘တိတိဒေါက်တာ’ တဲ့လား။ ‘သားသားပြည့်စုံအောင်’ တဲ့လေ။

“ဒါက”

“ဟုတ်တယ် ... စိမ့်ပြောထားတဲ့ကလေးလေး ဆွဲပေးထားတာပါ”

“အဲဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးနေပြီပေါ့လေ”

“ဖိုးပြည့်လေးက အရမ်းသွက်ပြီး ထက်မြက်တာ ဒေါက်တာနဲ့ စာသင်ရင်လည်း သူကအမြန်ဆုံး အတတ်မြန်တယ်။ မှတ်ဉာဏ်သည်း တအားကောင်းတာ။ ဆရာတွေရဲ့အသည်းစွဲပေါ့”

“ဪ”

အလို! ဒီကလေးက ခုကတည်းက အတော်လေးနာမည်ကြီးနေတာပါလား။ ဆရာမတွေရဲ့ချစ်ခြင်းကို အပိုင်စားရယူနိုင်သည်အထိ ဒီကလေး ဘာကြောင့်များ ပေါက်ပေါက်လှော်အောင် စကားတွေ ပြောတတ်နေရပါသလဲ။ အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းနေသည့် ကလေးလေးပါလိမ့်။ ကလေးလက်ရာ ပုံလေးကိုကိုင်ပြီး ကြည့်ရင်း ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ ‘ပြည့်စုံအောင်’ တဲ့။ ဆုံရတော့မှာပေါ့လေ။

၂၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ကလေးတွေ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းလွှတ်ပြီး စရောက်လာပြီး ကျန်းမာရေးစစ်ဖို့ စလုပ်ရလေတော့၏။ နှစ်ယောက်အားနှင့်ပို့ တစ် နာရီအတွင်းမှာပင် ကလေးတော်တော်များများကို စစ်ပေးနိုင်လေ သည်။ ရယ်မောရင်းဖြင့် မော်လာသဖြင့် ရေသန့်တစ်ပုံ သောက်မိလို မှာပင် ကလေးတစ်ဦးက သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။

“သားက”

“မောင်ပြည့်စုံအောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟင်!”

အရည်လေးလဲနေပါသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် အကြည့်ချင် ဆုံသွားစဉ်မှာ သူရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပြီး နှလုံးသားအေးခဲ့သွား ရသည့်နည်းပါ။ ဘုရားရေ! ဒီမျက်ဝန်းတွေကို သူ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် ဒီနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက သူ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်ယူခဲ့သွားပါသည်။ ပုံရိပ်လေးပါပဲ။ ‘ခန့်တည်ကြည်’ အသေး စားလေးက ‘ဒေါက်တာခန့်တည်ကြည်’ ၏ ရှေ့မှာ ရပ်နေလေ၏။

အခန်း (၂၀)

သွားတန်းဖြူဖြူလေးပေါ်အောင်ပင် ရယ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကလေးတွေကြောင့် ခုံမှာ ထိုင်နေရင်းမှ သူဆင်းလိုက်ပြီး ကလေးရှေ့ မှာ ဒူးထောက်၍ ရပ်လိုက်မိလေ၏။ ဟုတ်နေပါပြီ။ ဒီအပြုံး ဒီအရယ် လေးတွေကအစ သူ၏ ‘လေး’ နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေတာ မဟုတ်လား။ ဒီမျက်ခုံး ဒီနှာတံ၊ ဒီမျက်နှာကျပ်တို့က သူငယ်စဉ်ကနှင့် ခွဲမရအောင် ခင် လုံးကို တူနေတော့တာပါလေ။

“မင်္ဂလာပါ ဦးဦးဒေါက်တာ”

“ဪ... အင်း”

ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကလေး၏ လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိလေ၏။ ဟိုး... ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့သလိုမျိုး သူ ဘာကြောင့် ခံစားမိစေတာပါလဲ။ ကလေးက သူ့ကို စိမ်းသက်နေ

၂၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ပါဘဲ ရယ်ပြုံးနှုတ်ဆက်နေတာကိုက အံ့ဩစရာပါလေ။ မင်း ဘယ်လဲ 'ကလေး' ရယ်။ ကျောင်းသားကုန်ခါနီးမို့ 'စိမ့်' ကသာ ကျန်သည့် ကလေးတွေကို ဆက်ကြည့်ပေးနေလေသည်။ သူကဖြင့် ဤကလေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း အံ့ဩမင်သက်နေမိတာပါပဲ။

“သားရဲ့ဖေဖေက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဦးညီလေးမောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟင်!”

ရင်ဝကို ဘေးနှင့်ထိုးစိုက်လိုက်သည့်နှယ် စူးခနဲ နာကျင်သွားရလေ၏။ အလို! သူ့ဘဝမှာ တစ်သက်မမေ့နိုင်ပါသည့် လူ၏သားလား။ သိပ်ကြီးမရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် မကြာခဏ ဆုံဖူးခဲ့သည့် လူနှင့် ဘယ်နေရာလေးမှာမှ (နည်းနည်းလေးတောင်) မဆင်တူသည့် သားလေး ဖြစ်နေရတယ်လို့။

“ဒါဖြင့် ... ဒါဖြင့် သားရဲ့မေမေက ဒေါ်မြတ်လေးပုံပေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဦးက သားသားရဲ့မေမေကို သိလို့လား”

အခုမှ ရင်ဘတ်ကို ဆယ်ပေါင်တူနှင့် အထပ်ရသည့်နှယ် ခံရခက်သွားစေတာလေ။ ဘုရားရေ! ဒါ ဒါ 'လေး' ရဲ့သားလေးပေ။ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားပါသည့် နေရာမှာမှ သူမုန်းတီးနာကြည်မိ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၃၁

ဒီသည့် လူတွေ၏ကလေးနှင့် လာဆုံရပါသလဲ။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်း ဒီသည့် ကလေး၏သွက်လက်ဖော်ရွှေမှုက သူ့နှလုံးသားကို အရည်မျှော်ကျလာစေမည်ဟု ဘယ်သူက ထင်ထားပါ့မလဲ။

“ဟင့်အင်း... မသိပါဘူး”

မှသားသုံးမိလေပြီလား။ ကလေးဆိုတာ လိမ်ညာတတ်သည့် အကျင့်မှ မရှိသေးတာလေ။ လူကြီးဖြစ်သည့်သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာလေးကို ဦးဆောင်လမ်းပြပြီး ညာပြောမိနေရပါသလဲ။ သိသည်ဟု ပြောမိပါက အရှည်သဖြင့် ကိစ္စက ဆက်ဖြစ်လာတော့မှာ အသေအချာပါပဲ။ သူ မည်သူဆိုတာကို ကလေးက အိမ်မှာ ပြန်ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို မေမေနာမည်ကို ဦးဦးက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဲဒါက”

အလို! ဒီကလေး ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ မူကြိုတက်နေပါသည့် အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်ပင် စကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘စိမ့်’ ပြောထားတာတစ်ခုလေးမျှ မလွဲပါလေ။ ကလေးမေးတာကို သူက ဘာကြောင့် မဖြေနိုင်ရတာပါလိမ့်။

“သားက လူချောပဲ”

“ခစ်ခစ်!... ဦးဦးလည်း ချောပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လားကွ”

တခြားကလေးတွေ အခန်းပြန်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် ဆေးခန်းထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က ‘ပြည့်စုံအောင်’ တစ်ဦးတည်းသာ။ ကလေးနှင့် အကြည့်ချင်းဆိုပြီး စကားမပြတ်နိုင်သည့် သူ့ကို ‘စိမ့်’ ငေးကြည့်နေ ပါ၏။ ဘေးကနေ ဘယ်သူပဲ မြင်မြင် ဒီနှစ်ယောက်ကို သားအဝတ် သာ ပြောကြမှာအမှန်ပါ။

ဒီဆံပင်ပုံစံပျော့ပျော့လေး၊ ဒီနဖူးပြေပြေ၊ ဒီနှာတံချွန်ချွန် ဒီမေးစလုံးလုံးလေးတွေက မျက်နှာကျပ်ချင်း တူလွန်းနေတာ မဟုတ် လာ။ Nurse ‘မသီတာ’ ပင် အံ့သြပြီးငေးနေတော့တာပါလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကဖြင့် ဘေးဘက်ကို သတိမထားမိဘဲ စကားဆက်ပြော နေကြလေ၏။

“သား အသက်က လေးနှစ်ပြည့်တော့မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားဖေဖေက သားဖေဖေက သားကိုချစ်ရဲ့လား”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမေးခွန်းကိုမှ မေးလိုက်မိ သလဲ။ ကလေးက သူမေးတာကို အပြီးမပျက် ပြန်ဖြေနေတာထ ရင်ကို ပို၍ နာကျင်စေသည့်နှယ်ပါ။ သေချာပါတယ်။ ဒီကလေးလေး

နှင့် သူကြားမှာ ဆက်နွယ်မှုတစ်စုံတစ်ရာတော့ ရှိကိုရှိနေရမှာလေ။

“ဖေဖေက သားသားကို အချစ်ဆုံးတဲ့ အမြဲတမ်း သားသား တို့ ချီပေးတယ်။ ကျောင်းလည်း လိုက်ပို့ပေးတယ်”

“ဖေဖေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“စာသင်ပါတယ် ဦးဦး”

“စာသင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေကရော”

“မေမေက ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ အင်္ကျီချုပ်တယ်”

“ညော်”

ကလေးကို ဒီလိုကျောင်းမျိုးထားနိုင်တာဆို အဆင်ပြေနေပြီ နှုန်း သူ မှန်းဆမိပါ၏။ သားကိုချစ်ရှာသားပဲ။ သို့သော် အဖေဖြစ်သူနှင့် နည်းနည်းမှ မဆင်ပါသည့်သားက ဘယ်သူသွေသားပါလဲ။ အထူး သဖြင့် သူ ငယ်စဉ်ကပုံစံနှင့် လုံးဝတူနေပါသည့်သားလေးကြောင့် ဘုန်းလှုပ်မှုကြီးတစ်ခုက သူရင်ကို ငလျင်နှယ်လှုပ်ခတ်စေခဲ့တာပါလေ။

ကျော်လွန်ဖြတ်သန်ခဲ့ပါသည့် အတိတ်မှာ ချစ်ခြင်းက အဖြူ သန့်သန့် မဟုတ်ခဲ့သည်ကို သူလိပ်ပြာက ဘယ်သန့်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဆင်းခွဲစဉ်အခါက တစ်စုံတစ်ရာ ဖြေရှင်းပြချင်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည့်

သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်အောင် သူ မှန်တိုင်းထန်ခဲ့တာလေ။ အခုတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ သူ အသေးစားလေးကိုမှ မျက်ခြည် ကိုယ်တွေ့ရှိနေရတယ်လို့။

‘ပြည့်စုံအောင်’ ဆိုတာ ဘယ်သူ့ရဲ့သွေးသားရင်းချာပါလဲ ‘မြတ်လေးငုံ’။

“ဒါဆို ... ဒါဆို ... သားက ကြီးလာရင် သားဖေဖေလဲ ကျောင်းဆရာလုပ်မှာပေါ့လေ”

“ဟင့်အင်း မလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“သားသားက ဦးဦးဒေါက်တာလို ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မှာ”

“ဘုရား!”

“ကိုခန့်”

လူက မတ်ခနဲရပ်မိသွားတာမို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမှန် သိသာစေပါ၏။ ‘စိမ့်’ က သားထိုင်နေပါသည့် ခုံကို အနောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ဝေးစေရန် ရွှေ့ပေးလိုက်လေသည်။ ဘုရားရေ! ဆင် ဝန်ကြီးဖြစ်ချင်တာတဲ့လား။ ဘယ်လိုလဲ ‘လေး’ ရယ်။ ‘လေး’ ရဲ့သား က ‘ညီလေးမောင်’ လို ဝါသနာမတူပါဘဲ ကိုယ်နဲ့ ဘာကြောင့် လာတူနေရပါသလဲ။

“စိမ့်”

“ကလေးကို အခန်းပြန်လွှတ်ရတော့မယ်လေ၊ နောက်ကျ နေပြီ”

“အင်း”

“ကဲ! ... သားသားလည်း နေကောင်းတာမို့လို့ ပြန်လို့ရပါ ပြီရှင်။ ဟော! ... အတော်ပဲ ဆရာမတောင် စိတ်ပူပြီးလိုက်လာပြီ”

“သားသားမို့ပြည့် ဘာများဖြစ်နေပြီလဲလို့ လိုက်လာတာပါ ဒေါက်တာ”

“ကလေးနဲ့စကားပြောနေလို့ ကြာသွားတာပါ ဆရာမ။ ခေါ် သွားလို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ သားသားက ဒေါက်တာတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

“သားသားကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ တီတီဒေါက်တာနဲ့ ဦးဦးဒေါက် တာခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

လက်ကလေးစိုက်ကာ ခါးလေးညွတ်ပြရင်း နှုတ်ဆက်လိုက် ပါသည့် ကလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ အဘယ်မျှ လိမ္မာရေးခြားရှိလိုက်ပါသလဲ။ ချစ်စရာကောင်းပါသည့် သားလေးကို

ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ဆုံးမပွဲပြင်ပေးခဲ့တဲ့ မိဘတွေပါလိမ့်။
ဆရာမက သားလေး၏လက်ကို ဆွဲခေါ်ရန် ပြင်လိုက်တဲ့
သူ၏မသိစိတ်က မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘဲ ကလေးကို စွဲနေ
ကောက်ပွေ့ချီလိုက်မိသလို ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ခပ်ကြာကြာလေး
ဖိနှင်းလိုက်မိလေတော့၏။ အားလုံးက အံ့သြပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်တော့
ပါချေ။

သားလေးက ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခုပေါ်အောင် သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်
လေ၏။ ဒီပါးချိုင့်လေးက ‘လေး’မှ ‘လေး’ ပါပဲ။ ကျေးဇူးမဲ့
သားလေး ‘ပြည့်စုံအောင်’။ သူ့အတွက် အလွမ်းတွေမှန်သမျှအားလုံး
ပြီးပြည့်စုံသွားသည်နယ်ပါလေ။

“ချစ်လို့မွေးမိတာပါ သားရယ်။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဟုတ်!... ဖေဖေလည်း သားသားကို အဲလိုပဲ နှမ်းတယ်
ဦးဦးဒေါက်တာရဲ့”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! ‘ဖေဖေ’ ဟူသည့် ကလေး၏ခေါ်သံက သူ့ရင်ကို
ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်စေတာအမှန်ပါ။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ မည်သို့
သောအရာက ထိုသို့ သူခံစားမိစေရန် ယခုလို ဖြစ်တည်လာစေရမိ
သနည်း။ ထူးဆန်းလေစွ။

“သားရဲ့နာမည်ကိုပေးတာ ဖေဖေလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေ
ဘား”

“မေမေပေးတာပါ ဦးဦး”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ စဉ်းစားစရာတော့
နဲ့လားလေပြီ။ ကလေးရဲ့အမည်မှာ အဖေနာမည်မပါဝင်အောင် ဘာ
ကြောင့် ဤသို့ ပေးခဲ့ရပါသလဲ။ အဖြေကို မင်းအသိဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ
‘ဗြတ်လေးငဲ့’။ ကိုယ်မသိခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ကာလမှာ ဘာအကြောင်း
ဆရာတွေကို မင်းဖုံးကွယ်ထားပါသလဲ။

“သားသားပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်သားပဲ”

ကလေးကို အောက်သို့ ပြန်ချပေးလိုက်ရပါ၏။ ဆရာမ၏
သက်ကိုဆွဲ၍ ကျောပေးထွက်သွားပါသည့် ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိ
ရင်း ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။ ခဏတာ
လေးဆုံစည်းရချိန်မှာ သူ၏သံယောဇဉ်က ဤကလေးအပေါ် ဤမျှ
သက်ရောက်ခဲ့ရပါသလား။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို လေးပင်စွာပင် ချလိုက်မိလေတော့

“ကိုခန့်”

၂၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုယ်တွေးမိသလို စိန်လည်း တွေးမိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်!”

“ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး အဖြေကို ကြိုသိနေသလိုပဲ ခံစားတယ် စိန်ရယ်”

“ကိုခန့်ကို စိန် ကြုံမေးခဲ့တယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးနဲ့ ကိုယ် တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေသလိုပဲ”

သေးခန်းထဲမှာ သူနှင့် ‘စိန်’ သာ ကျန်တော့သဖြင့် ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်မိခြင်းပါပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လာမည်ဟု စဉ်းစားမိတာကြောင့် ‘စိန်’ က သူထံမှ ကတိတောင်းခဲ့တာကိုး။ ဘာမှ မပတ်သက်ပါနှင့်ဘဲ ဒါက ဤလေးလေးကို သူ မဆိုခင်က မေးခဲ့တဲ့အမေးပါလေ။ အတော့ သူရင်ထဲမှာ မေးစရာမေးခွန်းတွေက အပြည့်အသိပ်ပါပဲ။

ပဟေဠိအဖြေကို ဖြေဖို့ အဖြေမှန်ဆိုတာက ‘မြတ်လေး’ သာ ဖြေနိုင်မှာအမှန်ပါ။ မဆိုပါစေနဲ့၊ မပတ်သက်ပါစေနဲ့တဲ့လား။ ဒါဆိုလည်း ဤသို့ဆိုအောင် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ပေးရပါသလဲ။ “ခုနစ်နောင်ရှင်း” ဆိုသည့် စကားပုံကြောင့်ပဲလား။ အခုလောလောဆယ် ကိုယ့်ဦးနှောက်ပါမက နှလုံးသားပါ ရှုပ်ထွေးပူလောင်နေတာကို ‘ငါ’ မသိလေရောသလား။

ဆုံနီဒီနှင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၃၉

“အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးရိမ်လို့ ‘စိန်’ တို့ လက်မထပ်သေးခင် ဒီကလေးနဲ့ဆုံဖို့ ကိုခန့်ကို တွေ့ပေးရတာပါ”

“ဒါဖြင့် သိသိကြီးနဲ့ တမင်ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကို”

“စိန်ကို ကိုယ် ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမှာလဲ။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အယ်လိုစဉ်းစားပြီးလုပ်လိုက်ရတာလဲ။ ဒီရင်ဘတ်ထဲကို မီးတောင်ပေါက်ဖို့ တမင်လုပ်လိုက်တာပေါ့လေ”

“ကို”

ကျောင်းဝင်းထဲမှ သူ ဒေါသတကြီး ထွက်ခဲ့မိတော့၏။ ရင်ထဲ နှုတ်တိုင်းမွေ့လေပြီ။

၁၆

အခန်း (၂၁)

ထမင်းစားခန်း (နားနေခန်း) မှာ ရယ်သံတို့ ဆူညံနေပါ၏။ စာသင်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးပြီမို့ Reviewision ပြန်ပေးကာ မေးခွန်း ဟောင်းတွေ ပြန်လေ့လာတာ၊ Guide ဆရာ ဆရာမတွေနှင့် စာအုပ် အုပ်စုဖွဲ့စာကျက်တာတို့ကိုသာ လုပ်ပေးရတော့သဖြင့် Teaching ဆရာတွေဖြစ်သည့် သူတို့ဆရာတွေ အနားယူချိန်များနေလေတော့ သည်။

နားမလည်သည့် စာတွေ၊ ပုစ္ဆာတွေ၊ အခန်း (lesson) တွေကို အချိန်မရွေး လာမေးနိုင်ရန် သူတို့တွေတော့ ရှိရမှာမို့ ကျောင်း ကို အချိန်မှန်တော့ လာဖြစ်ပါ၏။ အေးအေးလူလူ နားနားနေနေ စာဖတ်ချင်ပေမယ့် ဒီသူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေနှင့်တော့ ရှောင်လို့မရ လေ။ လူစုံမှသာ ပြောစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကို ပြောခွင့်ရ

တုတ်ပါလား။

အခုလည်း သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်ပြီး ဝေဖန်သံက ထွက်လာ ပြန်လေပြီ။

“အဲဒီလောက်တောင်မှ ချစ်သက်သေထူပြတာ လူသိစေ အောင်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းချိုင့်ထဲမှာ အသည်းအမြစ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးလေ။

တုတ်လို့လား”

“လေးစာ ကျွန်တော်စားချင်တယ်ဆိုလို့ ချက်ပေးလိုက် ဘာပါဗျာ”

“ဪ... အချစ်တွေ၊ အချစ်တွေ။ သူများတွေများ ဆောင်းပွဲပေါများလိုက်တာ”

“Jealous က ဝင်ချင်ရပြန်ပြီ။ ဒါနဲ့ သတင်းထူးလေးက ဘယ်တော့ကြားခွင့်ရမှာလဲ”

“ဟာဗျာ မမိုးကလည်း”

“အံ့မယ်မယ်... ခုထိ လူပျိုလေးလို ရှက်တုန်းပါပဲလား”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ ဒီနောက်ပိုင်း သူ ကျောင်းကိုလာတိုင်း မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကြတော့တာ မဟုတ်လား။ မျက်နှာ

တွေ ညှိတာတစ်မျိုး။ သမ်းဝေမိလျှင်တစ်ဖုံ၊ ကျိတ်ပြီးမိတ်တစ်သွယ် စလိုက် မဆုံးတော့ပါချေ။ “မျက်နှာဝင်းလာပြီ”။ “အရေတွေ ပိုနုဖတ်လာသလိုပဲ”။ “စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြည်နူးနူးဆိုပြီး အမြဲတစေ ပြောနေကြတာမို့ သူနေရခက်လှပါ၏။

“ဘာလဲ ... ဒုံရင်း ဒုံရင်း ညီလေးမောင်ပဲလား ခုဦး”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို ဘာလဲကွ”

“သား မူလတန်းရောက်မှ ယူကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားတာ”

“ဒါဖြင့် နောက်နှစ်မှပေါ့လေ”

မချင်မရဲဖြင့် သူလက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ထုကြသလို ခုံဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ထုံးစံအတိုင်း သူထမင်းချိုင့်မှ ဟင်းတွေက အရောင်စုံကာ ကြည့်ကောင်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။ အရင်းခံ စေတနာအပြည့်မို့ ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့ရပါသည့် ချစ်ခြင်းပုံရိပ်တို့က သူ့ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံနေသည့်နယ်ပါလေ။

“ဖိုးပြည့်က ဘာပြောသေးလဲ”

“အဟင်း”

“အံ့မာ ... ဒီကောင်တွေ ခိုးကိုမရိုးသားတော့ဘူး သဘောလဲကွ၊ ပြုံးစိစိနဲ့ မင်းနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုအေးကျော်ရယ်။ သားက ကျွန်တော့်အတွက် သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့အတွက် ညီလေးနှစ်ယောက်ဆိုပြီး ပူဆာထားလို့ပါ”

“ဘာ!”

“ညီလေးမောင်တွေ့ ပွတာပဲဟေ့”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ တောင်းဆိုသလောက် သူတို့သားအဖဆန္ဒကို ‘လေး’ က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ မပြည့်မစုံနေထိုင်ခွင့်သန့်ခဲ့ရတာမို့ ဝင်ငွေအမြဲတမ်း ဝင်စေရန် နေ့စဉ်ရှာနေတာပါလေ။ သူတို့ဖွင့်ကြသည့် ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းက March လမှ May လအထိ လုပ်ငန်းတက်တာမို့ အနားရပေးမယ့် ‘လေး’ ၏ဆိုင်ကဖြင့် ပိတ်ရက်စရာရက်မရှိပါ။

နေထိုင်မကောင်းဖြစ်မှ၊ အနားယူချင်မှ၊ ခရီးသွားတတ်မှ off ရက်ယူမှသာ တစ်ရက်တလေ ပိတ်ခဲ့တာမျိုးပါ။ အထူးသဖြင့် အားလုံး၏လက်ရာ design ဆန်းဆန်းလေးတွေ handmade တွေက fashion လောကမှာ လူသိစပြုနေပြီမို့ မျက်ခြေမပြတ်အောင် ပြုံးပြနေတာတွေ ပြောရခက်သားလား။

“ရချင်တာပဲ သိမနေနဲ့။ မွှေပေးရမယ့် အမေကို သနားဦးနောက်ထပ်တစ်ယောက်ဆို တော်ပြီပေါ့”

“မမိုးက မွေးပေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ကဲ!...ငါ အပျိုကြီးကို ဖွဲ့ချင်ဦး”

‘ကောင်းမြတ်’ အမှိုက်ခံရပြန်လေ၏။ ‘မိုးမိုးစွေ’ က သူ့ထဲ
ချိုင့်ထဲမှ အသည်းအမြစ်၊ ကြံမဆိုင်နှင့် ဝက်သားကြော်တို့ကို အနည်း
ငယ်စီ သူ့ထမင်းအဆင့်ထဲ ထည့်ပေးလေသည်။ ကြီးသည့်လူ
ငယ်သည်လူကို ဦးဖယ်ပေးနေသဖြင့် ရယ်ကြရပြန်လေ၏။ သူတို့နှစ်
ဦးကဖြင့် ကပြောင်းကပြန်တွေ့ချည်းပါပဲလား။

“သူမိန်းမက ယောက်ျားကို များများစားစေချင်မှာမို့ပါဟာ”

“ဂျေမဝင်ပါဘူး မိုးရယ်။ ညီလေးမောင်မှာ အဆက်ကြီး
တွဲပိုလေးရှိမှန်း လူတိုင်းသိတာပဲဟာ”

“အေးကျော်နော်...ငါ ငရုတ်သီးထည့်ပေးရမလား”

“မိုးသာစေတနာရှိရင် ငရုတ်သီးမပြောနဲ့။ သေဆေး
ရင်တောင်”

“တကယ်စားရဲလို့လား”

“မစားပါရစေနဲ့၊ တောင်းပန်မလားလို့ပါ”

“သတ္တိက ရဲပါ။ သူများတွေလို အချစ်အတွက် အသက်
ရင်းပြီး ဘဝပါပုံပေးရဲကြတာကိုတော့ နမူနာမယူတတ်ဘူး။ ဒါနဲ့
ဖိုးစွဲဖြစ်ချင်သေးတယ်”

“အသက်က တစ်ခုတည်းရှိလို့ပါ မိုးရယ်။ အပိုမှမပါတာ”

“တော်ပါ လေကုန်များတယ်။ စားစရာရှိတာသာ စားစမ်းပါ”

တခြားဆရာတွေက ဝိုင်းသီးသန့်ခွဲစားကြတာမို့ ဒီဝိုင်းမှာ
သူတို့လူရင်းလေဦးသာ ရှိကြပါတ်။ ‘ကိုအေးကျော်’ ဘယ်လိုပဲ ရဲသဲ့သဲ့
ပြောစေတော့ ‘မိုးမိုးစွေ’က မတုန်လှုပ်ပါလေ။ “အချစ်အတွက်
အသက်နဲ့ရင်းပြီး ဘဝပါ ပုံပေးကြသတဲ့” လား။ ဒါဖြင့် သူကရော
လေး’ အပေါ် ဘာတွေများ ပေးဆပ်အနစ်နာခံခဲ့ပါသလဲ။

“ပဲဟင်ချိုလေးကို နွေးအောင် ထည့်ပေးလိုက်ရတယ်လို့၊
ပေါ့ပဲ။ မမြတ်လေးငဲ့ရယ်”

“စေတနာတွေပေါ့ မမိုးရဲ့။ မမိုးအလှည့်ဆိုရင်ကော”

“မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး။ ဝင်ငွေရှာတာက နှစ်ယောက်စလုံး
ဓနမဲ့တော့ အိမ်တာဝန်လည်း ဒွဲယူတတ်ရမှာပေါ့။ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်
နဲ့မဝတ်၊ ကျောခင်းခြေဆန့် ယောက်ျားဘက်ဆိုလို့ကတော့ သေပြီ
ပေါ့ပဲ”

သူတို့ရယ်ရပြန်လေ၏။ ‘ကိုအေးကျော်’ နှင့် ‘မိုးမိုးစွေ’
က ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောတတ်တာချင်းတူပေမယ့် ခုထိဘာလို့
လုံးသာချင်း မနီးစပ်နိုင်တာပါလား။ ဖူးစာဆိုသည်ကလည်း အဆန်း
သားလား။ သူတောင်မှ ‘လေး’ နှင့်ဝေးပြီဟု ထင်ခဲ့ပြီးမှ ပေါင်းဖက်ခွင့်

၂၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိခဲ့တာပါလေ။

“ညီလေးမောင်”

“ဗျာ”

“ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါး သင်ပေးပါဦးကွာ”

“ဘာကိုသင်ပေးရမှာလဲဗျာ”

“မိန်းမပိုးနည်း နိဿရည်းတွေပေါ့”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဗျာ”

“မင်းကလည်း ဒီလောက် ခေါင်းဖျားခြေဆုံး ရှုမဆုံး အလှလေးကို ဘယ်လိုပိုးပန်းပြီး အပိုင်ရခဲ့သလဲဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချင်တော့ ရှိရမှာပေါ့”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ သူငယ်ချင်းလို့”

“ငါနဲ့မိုးလည်း သူငယ်ချင်းပဲဟာ”

“ဘာသူငယ်ချင်းလဲ။ မဆိုင်တာမပြောနဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့လေးက သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်လိုခြေရမလဲ နှလုံးသားချင်းနီးပြီး နွေးတယ်ဆိုရမလား”

“အားပါးပါး! Secret Dialogue တွေ ထွက်လာပါပြီ ဆက်ပြောပြစမ်းပါ”

“ဟာဗျာ ... မသိတော့ဘူး”

ဆုံနိုင်စွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၄၇

“ဟဲ့! ကောင်းမြတ်ရယ် ... ငါ ရပ်ကွက်လူကြီးခေါ်လိုက်

လာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်းချိုဖွန်းကို နင် လက်ကချမှမချဘဲ ခွေးနာလေးရဲ့”

ထမင်းစားပြီးချိန် အချို့တည်းရန်အတွက် လက်ဖက်သုပ်

ဆယ်စရာအဆင်သင့်ထည့်ပေးထားတာမို့ ချိုနှင့် ရေနွေးဓာတ်ဘူး

ထာသဖြင့် အကုန်အတူတူစားကြပါတယ်။ ကြက်သွန်ဖြူအနံ့သာထားကာ

ဓာတ်သီးစိမ်းသေးသေးလေးတွေပါ ထည့်ပေးထားသဖြင့် အဆင်ပြေ

အမှန်ပါပဲ။

“ညနေပြန်ရင် ထုံစံအတိုင်း ဖိုးပြည့်ကို ဝင်ကြိုမှာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

“သူများတွေများ အဆင်ကိုပြေလို့ပါလားနော်”

အချိန်ကုန်တာက မြန်နေသဖြင့် ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်စဉ်

သူက ကြိုထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ကလေးတွေနှင့်ဆုံလျှင် လမ်းပိတ်မှာစိုး၍

နံပါတ် (၂၀) ခန့် ကြိုတင်ပြီးထွက်လာခဲ့တာပါ။ သားတို့ကျောင်းနားမှာ

ထည့် ကားတွေရပ်ထားတာ များလွန်းသဖြင့် ရှေ့နားသို့ ကျော်၍

ဆွဲခဲ့ရပြီး ကျောင်းရှေ့သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့စဉ် ကျောင်းကလွှတ်လိုက်

သဖြင့်။

၂၄၈ မသေခွါမောင်

“တိတိ!”

ထွက်မည့်ကားက ဟုန်းသံပေးနေပြီ။ platform ထဲက သူ ဆက်လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ ကျောင်းထဲမှ စနစ်တကျဖြင့် တန်းတူ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ လွက်လာကြပေမယ့် ကျောင်းတံခါးရှေ့ရောက်သော ကြိုသူအဆင်သင့်မရှိသဖြင့် ကလေးတွေ တစ်ပြုံကြီး စုသွားကြကုန်တာပါပဲ။

“ဖေဖေသားလေး ဘယ်မှာပါလိမ့်။”

အကြည့်ကိုရွှေ့၍ အမြန်ရှာလိုက်မိ၏။ သားက အသားဖြူသလို အရပ်လည်းမြင့်တာမို့ ကလေးကြားထဲမှာ ထင်သာမြင်သာ အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်ပါသည်။ သို့သော် အခုတော့ သူ့မျက်စိထဲမှ ရုတ်တရက်ရှာမတွေ့ပါလား။ မင်းဘယ်မှာလဲ ‘ပြည့်စုံအောင်’။

“ဟင်!”

ကျောင်းဝင်းနံရံရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်နှင့်ရပ်ပြီး စကားပြောနေပါသည့် သားကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ သား၏လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သားရှေ့မှာထိုင်ကာ ပြောနေသည့် လူကို ချုံ့ကြည့်နေပါသည့် သားက သူ့ကို မမြင်ပါချေ။ ကြည့်ပါဦး! သား၏မျက်ဝန်းလေးတစ်ဝိုက် အရည်လေးလွဲနေပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း ပြီးလို့ပါလေ။

ဘာကိုပြောနေမှန်း သူ မကြားရသော်ငြား သားက ဟိုလူထံ

ဆုံနှိုင်းခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၄၉

ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါတော့ ပြောနေလေ၏။ ဘာလဲ ဘယ်ကသူ့စိမ်းနဲ့ များ သားက လေးရင်းတန်း၊ စကားပြောဆိုနေပြီး လက်ကိုင်တာကို ခွင့်ပြုရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို သူ၏သားက တော်ရုံသူ့စိမ်းတို့နှင့် အရောဝင်လေ့မှ မရှိတာ မဟုတ်လား။

“သား”

“ဖေဖေ!”

သွားတန်းလေးမွှေးအောင် ရယ်ပြလိုက်ပြီး ဟိုလူလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ပြေးလာပါသည့် သားကို သူ စွေခနဲ ပေ့ချီလိုက်မိပါသည်။ ပြီးနောက် သား၏မျက်နှာအနံ့ (ထုံးစံအတိုင်း) ကိုလည်း မွှေးကြူလိုက်မိလေ၏။

“ကိုညီလေးမောင်”

“ဟင်!”

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာခန့်တည်ကြည့်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထဲကိုင်ထားပါသည့် သား၏ ထမင်းဘူးထည့်သည့် ခြင်းတောင်းကို မပေးသေးဘဲ နာမည်ပြော၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည့် ဒေါက်တာကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရသည့်နယ်ပါ။ ဘုရားရေ! မျက်စိရှေ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပေါ်မလာခဲ့ပါသည့် ‘ဒေါက်တာ’

၂၅၀ မမသဒ္ဓါမောင်

တာ ခန့်တည်ကြည်' က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ရောက်လာရပါ
သလဲ။

“ပြည်စုံအောင်က”

“ကျွန်တော့်သားပါ ဒေါက်တာ”

ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်မိပေမယ့် ရင်တွင်းမှ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကို
မဖုံးဖိနိုင်ခဲ့။ သားကို အောက်သို့ပြန်မချမိဘဲ ချီလျက်သားပင် ကား
ရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။ နားထဲမှာ လေတွေ တလဟော
ထွက်နေသလိုပါပဲလား။

“ဦးဦးဒေါက်တာ ခေါ်နေတယ် ဖေဖေ”

“သားရဲ့ခြင်းပါ”

“ကျေးဇူး”

စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ ကားစက်နှိုးလျက် မောင်း
ထွက်လိုက်မိလေ၏။ သားက နောက်ခုံမှာထိုင်ရင်း ခေါင်းလေးလည်
ကာ လက်ထောင်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်က ‘ဒေါက်တာခန့်တည်
ကြည်’ ကိုပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

ညနေစာထမင်းစိုင်းက ခါတိုင်းထက် ပို၍အသံတိတ်နေ
သည့်နှယ်ပါ။ သူ စားချင်သည်ဆို၍ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ကြက်ဥရောမွှေ
ကြော်ကိုလည်း အနည်းငယ်မျှသာ စားဖြစ်ပြီး ထမင်းက တံစပ်နန်းကန်
စင် စားနေကျအတိုင်း မကုန်ပါချေ။ ‘လေး’ ငွေပေးထားပါသည့်
သောက်ရေခွက်ကိုသာ မော့သောက်လိုက်ပြီး ခုံမှထရပ်လိုက်မိတော့၏။

“တော်ပြီလား မောင်”

“အင်း”

“လမ်းမှာ ဘာစားခဲ့လို့လဲ”

“မစားပါဘူး။ သိပ်မဆာလို့ပါ”

“ဆာလာရင် ပြောနော်”

“အင်းပါ”

“သားလေး ဘာယူဦးမလဲ။ ကြီမဆိုင်ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်! နည်းနည်းပေးပါ မေမေ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ သူထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ခြံထဲ လမ်းဆင်း
လျှောက်ချင်သေးပေမယ့် အပြင်မှာ မှောင်စပြုနေပြီမို့ အပေါ်ထပ်
လသာဆောင်ကိုပင် ထွက်ခဲ့မိလေသည်။ ဒီညလေကိုက ဆောင်းရာသီ
မကုန်သေးပါဘဲ ဘာလို့များ ပူနေရပါသလဲ။

သက်ပြင်းပူကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လိုများ လုပ်
ရပါမလဲ။ ‘ဒေါက်တာခန့်တည်ကြည်’ က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သားနှင့်အ
နေရတာပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်များ သားရဲ့အနီးဆုံးမှာ ရောက်နေရတာ
ပါလဲ။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုဆင်ခြေမျိုးပြပြီး ‘လေး’ ကို
ပြောရမှာပါလိမ့်။

“ဖေဖေရေ၊ အိပ်မယ်လေး”

ဝရန်တာသို့ ထွက်လာသည့်သားက ညအိပ်ဝတ်စုံအပြာလေး
ဝတ်ထားလေ၏။ သားကို ဖတ်ပေးသည့်အရောင်အတိုင်း ညအိပ်
ဝတ်စုံကို သူရော ‘လေး’ ပါ လိုက်ဝတ်ပြီးအိပ်ရပါ၏။ တကယ့်
အိမ်ထောင်စုအဖြစ် နေရတာကဖြင့် လပိုင်းလေးသာရှိခဲ့တာ မဟုတ်
ပါလား။ အခုတော့ ပိုင်ရှင်ရှိရာ နေရာအနီးသို့ ဆိုင်သူက ကပ်လာနေ
လေပြီ။ ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ ‘လေး’ ရယ်။

“သား”

လက်ကမ်း၍ ကြိုလိုက်မိ၏။ သားက သူရှိရာဆီသို့ ရောက်

လာပြီး လက်မြှောက်ကာ သူ့ချိန်လုပ်ပေးသဖြင့် ပွေ့ချီလိုက်မိလေ
သည်။ သားက သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ထားသဖြင့် သားကိုလည်း သူ
ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။ မခွဲနိုင်ဘူး သားရယ်။
သားနဲ့သာဝေးရရင် ဖေဖေ သေမယ်ထင်ပါရဲ့။

အယ်တုန်းကမှ တွေးမထားခဲ့သည့် အိပ်မက်ဆိုးက မလင်
မှတ်မိပဲ သူ့ဆီကိုမှ ရုတ်တရက်ရောက်လာရတယ်လို့။ မတ်တပ်ရပ်
ထားပြီး သား၏ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိလေသည်။ ဒီလို
ပြုစုယူဆခဲ့တာ လက်ပိစိလေး၊ ခြေဖဝါးလက်နှစ်လုံးခန့် သေးသေး
လေးနှင့် လသားလေးအရွယ်။ ဖက်လေးမခိုင်သေးဘဲ ဖွဖွလေးချီပွေ့
ခဲ့ရပါသည့် သားလေးကို သူ အဘယ်မျှ တစိတ်စိတ်ကြည့်ပြီး ချစ်လာခဲ့
ရပါသလဲ။

ငိုသံသဲ့သဲ့လေးကြားစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ခန်းကနေ အပြေး
ရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ အမေချီတာထက် သူချီထားမှသာ ခဏလေးနှင့်
အိပ်ပျော်ကျင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပါလေ။ အခုရော ဤသို့
သောအခွင့်ကို သူ လူယူခံရတော့မှာလား။

“မောင်”

“ဟင်”

“သားအိပ်ပျော်နေပြီလေ၊ အပြင်မှာ ဒီလောက်အေးနေတာ

ဘာလို့ မဝင်လာတာလဲ”

သူ့နောက်မှာရပ်လိုက်သည့် ‘လေး’၏အသံကြောင့် ဝရန်က
မှ တိုက်ထဲသို့ သူ ဝင်လိုက်ရပါ၏။ ‘လေး’က အပြင်တံခါးကို တစ်ခါ
တည်း ပိတ်ပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်လာပါသည်။ သား အိပ်မော်
ခင်အချိန်မှာသာ ခုတင်အလယ်ချယ်ပ်ပြီး အိပ်ပျော်လျှင် နံရံဘက်သို့
ရွှေလေ့ရှိပေမယ့် သူက အခုတော့ အလယ်နေရာမှာပင် သား
ဖြည်းဖြည်းလေး ချယ်ပ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!”

လူးလွန့်သွားပါသည့်သားကို မနိုးစေရန် စုတ်သင်ရင်း
တင်ပါးလေးကို ဖွဖုတ်သိပ်လိုက်မိလေ၏။ ‘လေး’က မတ်တပ်မိသွား
မှာ Hunger ဖြင့် ချိတ်ထားသည့် ညအိပ်ဝတ်စုံကို ထုတ်ပေး
သည်။ ပြီးနောက် ညဘက် သူ့စာကြည့်တတ်သည့် စားပွဲနေရာမှာ
မီးလင်းစေပြီး ခုတင်ဘက်မှ မီးတို့ကို ခပ်မှိန်မှိန်လေးလင်းစေ
ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

ညမီးရောင် မှိန်မှိန်လေးမှာပင် သားကို သူ့ကြည့်ရှုမဝနိုင်သ
ဘေးတိုက်လေး အိပ်နေပါသည်။ သားကို စောင်ခြုံပေးစဉ် ပါးစောင်
ဖောင်းလေးကို နောက်ထပ် မိနင်းလိုက်မိပြန်လေ၏။ ရင်ထဲမှ ဆိုထာ
လာမှုက ပွင့်ထွက်လာတော့မည့်နယ်ပါ။ ခံစားချက်ကို မျှသိပ်ထား

တာလောက် ခံရခက်တာ ဘာရှိတော့မှာပါလဲ။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေပါတယ်။ ပြန်လာကတည်းက
မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ထမင်းလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ စားတာမှ
မဟုတ်တာ။ လေး တစ်ခုခုဖျော်ပေးရမလား”

“နေပါစေ ... သားနိုးသွားဦးမယ်။ တိုးတိုးပြော”

ခြင်လုံဆန်ခါတပ်ထားပေမယ့် သူက သားကို ပို၍ လုံခြုံ
စေရန် ဇာခြင်ထောင်ဖြင့် အမြဲသိပ်စေပါ၏။ ‘လေး’ က သားဘေးမှာ
ဖက်လုံးနှစ်ခုထားပေးပြီးမှ ခြင်ထောင်တင်ထားတာကို ချပြီး မွေ့ရာ
ထူထူအောက်မှာဖိ၍ ညှပ်ပေးနေပါသည်။ ခပ်စောစော မအိပ်တတ်
သည့် သူက အပြင်ထွက်နေရမှာဖြစ်ပေမယ့် သားဘေးမှာ ငုပ်တုတ်
လေးအဖြစ် ဆက်ထိုင်နေမိတုန်းပါလေ။

“မောင် ခဏ”

လက်မောင်းမှ ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ ခြင်ထောင်ထဲမှ သူလိုက်ထွက်
လိုက်ရလေ၏။ ကလေး မနိုးစေရန် ‘လေး’ က သူ့ကို အပေါ်ထပ်

၂၅၆ မသေခွါစောင်

ညောင်ခန်းထိရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ဆက်တိုက်မှာ သူ့ကိုထိုင်နိုင်နေသဖြင့် နှစ်ယောက်တိုင်နဲ့မှာ သူနှင့်အတူ 'လေး'ပါ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ညက သိပ်မနက်သေးပါချေ။

“ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ လေးရဲ့”

“မောင် ထူးခြားနေတာကို မေးနေတာလေ။ သားကို ဖွေခိုထားတာလည်း တင်းတင်းပဲ။ ငုံ့ကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေကလည်း ထူးဆန်းနေတာ။ လေးကို ဘာမှမပြောဘဲ ဒီလိုကြီး မြို့ထားလို့ မောင်အိပ်ပျော်မှာတဲ့လား”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ မောင် ဒီလောက်စိတ်ပူပြီး မထွေးနိုင် မအံ့နိုင် ဖြစ်နေစရာမှ မလိုအပ်တာ”

“မသိချင်ပါနဲ့လားကွာ”

ဒူးပေါ်လက်ထောက်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဆီ တင်ပြီးအပ်ထားမိပါ၏။ ပြောရမှာလား၊ ပြောလိုက်မှ အချစ်ဦးလွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး သူ့ကိုကွာရှင်းချင်လာလျှင် မည်သို့လုပ်ရပါမည်၊ တရားဆင်ပိုင်ဆိုင်မှုက လပိုင်းမျှသာရှိနေသေးတာနဲ့ ပြင်ရမျက်ရ လွယ်ကူလွန်းမှာ အမှန်ပါလေ။

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၅၇

“မောင်”

“-----”

“ပြောရခက်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့လား”

သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ရစ်ဝဲလာသည့် ဆုတ်ရည်တို့ကို 'လေး' မမြင်စေချင်ပါ။ ယောက်ျားမျက်ရည်ဆိုတာ သူ့ထင်ပါရဲ့လား။ ဘာကိုမှ အဆုံးရှုံးမခံချင်တာကို 'လောဘ' ဟုမြင်သည် မြင်ကြပါစေတော့။ သားကိုရော 'လေး' ကိုပါ သူ လက်မလွှတ်နိုင်ပါလေ။

“ဘာလဲ မောင်ချစ်ရမယ့်သူတွေ့ပြီမို့ လေးကိုပြောရခက်နေတာလား။ လေးတို့ထားခဲ့တဲ့ကတိက ဖျက်ချင်လည်း ဖျက်လို့ရပါတယ်မောင်။ လေးက မောင့်အတွက်”

“တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့”

လေသံက မာဆတ်းသတ်ဖြစ်သွားပြီး 'လေး' ကို ဆတ်ခနဲ ဖြည့်လိုက်မိ၏။ ထင်ရက်လိုက်ပါတိ။ ဘယ်လိုအတွေးမျိုး တွေးမိပြီး တော့များ သူ့ကို ဒီစကားမျိုး ပြောထွက်ရက်ပါသလဲ။ သူ့အပေါ် တစ်ခုတည်း 'လေး' ၏ သံယောဇဉ်က ဤမျှပါးလွှာလွန်းလှချည်လား။

“လေးက မောင်ပြောရခက်နေလို့ မေးလိုက်မိတာပါ”

“နောက်ကို ဒီစကား ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့။ မောင်

၂၅၈ မသေခွါခေါင်

မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း လေး မသိအောင် မောင်ဖိုးကွယ်ထားတဲ့ဘိုးက ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြရမှာပေါ့”

သူ့လက်ဖဝါးကို လာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည် ‘လေး’ ၏ လက်သွယ်သွယ်လေးကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ ချစ်သည်တိတိကျကျ မပြောပါဘဲ ဘဝကိုပုံပေးခဲ့တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ အခုမပါဝင်ဘဲ နားလည်မှုဖြင့် ထူထောင်ထားပါသည် အိမ်ထောင်ရေးတည်မြဲနိုင်ပါ့မလား။

အိုလေ ‘လေး’ က ‘လေး’ က သူနှင့်သားအတွက် နောင်ထပ် ကလေးလေးယူဖို့ကိုတောင် တိုင်ပင်ထားပြီးပြီ။ ရင်ထဲနှစ်သက်ချစ်လျှင်တောင်မှ သား၏ဖခင်နေရာမှာထားပြီး ရှိရင်းစွဲသံယောဇဉ်ခိုင်မြဲမှာပါနော်။ အိမ်ထောင်သည်တွေမို့ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ နှုတ်ဖျားက စွဲနွဲ့ပြောစရာ မလိုအပ်ဟု ထင်ထားသမျှ မှားလေပြီလား။

“လေး”

“ရှင်”

“မောင်ပြောရင် မောင်ပြောလိုက်ရင် မောင့်ကိုထားခဲ့နော် ကြောက်တယ်”

“ဘယ်လို”

“မောင် မကျန်ခဲ့ချင်ဘူး လေးရယ်။ မောင့်သားကိုရော၊ လေးကိုပါ မခွဲနိုင်ဘူး။ လေးတို့နှစ်ယောက်ရရင် မောင်သေမှာ။ မောင့်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရဦးပြီ။ မောင် ဘယ်လောက်နာကျင်ခံစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ လေးအသိဆုံးပါ။ အဲဒီဒဏ်ရာလေး ကျက်ခါစအချိန်မှာ ခု သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် လောကကြီး ရက်စက်ပြီလား။ မောင် မောင် သားကို သိပ်ချစ်တယ်၊ လေးကိုလည်း”

“မောင်ရယ်”

မျက်ရည်တွေက ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ပါးပြင်ပေါ် ပေါက်ခဲနေ ကျလာလေတော့၏။ ‘လေး’ ကိုလည်း သူ့လက်တို့က ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထွေးဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်နွေးနွေးလေးကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ထွေးဖက်ထားခွင့်ရပါရစေလား။ ‘လေး’ က သူဖက်ထားတာကို မရုန်းဖယ်ပါဘဲ ခဏမျှ ငြိမ်နေပေးလေ၏။

“သူနဲ့တွေ့လာလို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“သားရဲ့ကျောင်းရှေ့မှာ သားလက်ကိုကိုင်ပြီးတော့”

ရုတ်တရက်စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ ‘လေး’ က သူရင်ခွင်ထဲမှာ အသာရုန်း၍ထွက်ကာ သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်

၂၆၀ မသေခွါမောင်

ကြည့်လိုက်လေသည်။ တုန်လှုပ်သွားပါသလားဟု စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသော်ငြား ‘လေး’ က ထင်မထားပါဘဲ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေလေ၏။ အလို! မအံ့ဩဘူးလား။ အချစ်ဦးဆိုတာမျိုးတစ်မျိုး မြေးဦးရသည်အထိ မမေ့နိုင်ဘူးတဲ့လေ။

“မောင်ကို ဘုံ ဘာများမေးလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း မမေးပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာကိုများ စိုးရိမ်ပြီး တုန်လှုပ်နေရတာလဲ မောင်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ သားက သားက ဘယ်သူနဲ့တူသလဲဆိုတာကို သူလည်း မြင်မှာပဲ”

“မောင်”

“လက်တွေ့ရင်ဆိုရမှာကို မောင် လန့်နေတာ အမှန်လေးရဲ့”

“သားရဲ့မွေးစားရင်းထဲမှာ အဖေဆိုတာ ညီလေးမောင်မောင်”

“လေးရယ်”

“သားက မောင့်သားပါ။ လေးရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲကနေ အပြင်ရောက်လာချိန်အထိ အခုဒီအရွယ်ထိတိုင် မောင့်လက်နဲ့ ပွေ့ပိုက်ထားခဲ့

ဆုံနိုင်စွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၆၁

တာ။ မောင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ သားလေးနဲ့ဘဝ နွေးထွေးလုံခြုံမှုရခဲ့တာ။ လေးတို့သားအမိရဲ့ ဖိုရိုအားထားရာကမောင်ပါ။ လေးကိုရော သားကိုပါ မောင်ပဲ ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ အဲဒါ အမှန်တရားပဲ မောင်”

ရင်ထဲမှာ တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် လိုက်စိုတက်လာသည့် ခံစားချက်တစ်ခုတည်း နှိုင်းယှဉ်မရခဲ့။ ‘လေး’ ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ဖက်ကာ မလွှတ်စတမ်း ပွေ့ပိုက်ထားမိတာ အကြာကြီးပါပဲ။ ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှ တခုနဲ့တခုဖြင့် ခုန်နေပါသည့် နှလုံးသား၏ ကြွေးကြော်သံကို ‘လေး’ တကယ်တော့ အတိုင်းသား ကြားနိုင်တာပါလေ။

“ချစ်လိုက်ရတာ လေးရယ်။ ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ”

“လင်မယားချင်း ကျေးဇူးစကားပြောစရာလား”

“Sorry မောင် မေ့သွားတယ်”

မေးဖျားကို ခပ်ဖွဖွနမ်းရှိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဒါ ချစ်ခြင်းထက်သန်သောတုံ့လား။ “ချစ်ပါတယ်” ဟု ‘လေး’ နှုတ်မှ တစ်ခွန်းလေးသော်မျှ ကြားခွင့်မရခဲ့သော်ငြား ဤအနမ်းလေးတစ်ချက်ကပင် ‘ညီလေးမောင်’ ၏ဘဝကို ပြီးပြည့်စုံနိုင်ပြီပဲ။
ဪ... ချစ်ရတဲ့ ‘လေး’ ရယ်။

အခန်း (၂၃)

‘မောင်’ နှင့်သားအတွက် ထမင်းဆွေးဆည်းပြီး ကားပေါ်အထ် လိုက်ပို့ပါ၏။ သားရော ‘မောင်’ ပါ ‘လေး’ ခေါ် ပါးတစ်ဖက်စီ ဖွေးဖွေးပေးကြသဖြင့် ‘ပုံပုံ’ ပင်ရယ်သံကျယ်သွားရလေသည်။ ‘သား’ က ကျောင်းအရင်ပိတ်မှာဖြစ်ပြီး ‘မောင်’ က ကလေးတွေစာမေးခွဲစာ ပြီးမှသာ ပိတ်ရက်ရှည်ရမှာ ဖြစ်၏။

“တုတုတာမေမေ”

“တုတုတာပါရှင်”

“မောင် စောစောပြန်လာမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

လက်တွေ့ယမ်းပြလိုက်စဉ် ကားလေးက ခြံဝင်းထဲမှ ကွေ့ထွက်သွားလေသည်။ ‘ပုံပုံ’ က ခြံတံခါးသွားပိတ်နေပြီမို့ ဆိုင်ခွင့်အတွက် ‘လေး’ ပင်ပြင်ဆင်လိုက်ရပါ၏။ ဆိုင်နောက်ဘက်တံခါး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခွင့်၍ အရင်ဆုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ပါသည်။ မိရိတွေ့ စားပွဲဘုလားထိုင်တွေပေါ် ကြက်မွေးတံမြက်စည်းလှည်းလိုက်သလို ကြွေပြားခင်းထားပါသည့် ကြမ်းပြင်ကိုလည်း မြက်တံမြက်စည်း (ချောင်ထဲမှာ ဖုန်တွေမရှိအောင်ပင်) သေချာ ဂရုစိုက်၍ လှည်းလိုက်ပါ၏။

ပြီးမှ မှန်ချပ်တွေကို Glass cleaner spray မှုတ်၍ အဝတ်သန့်သန့်ဖြင့် နေရာအနှံ့ တိုက်လိုက်ပါသည်။ အပြင်မှာချကာ ထားပါသည့် သွပ်ခေါက်တံခါးကိုပါ ခလုတ်နှိပ်၍ ဖွင့်ကာ Aircon ကို အနည်းမျှ အေးစေရန် ဖွင့်ထားလိုက်၏။ ဘေစင်မှာ လက်ဆေးနေစဉ် နီနီက စက်ဘီးစီး၍ ရောက်လာလေသည်။

“ကလင်! ကလင်!”

“Morning မမ”

“Morning ပါနီနီ။ အဆာပြေ ဘာစားခဲ့လဲ”

“ကော်ဖီပဲသောက်ခဲ့တယ် မမရဲ့”

“ဆာနေမှာပေါ့၊ ဒီမနက် မမတို့ ကြာဆံဟင်းခါချက်စားကြတယ်။ နေဦး ပုံပုံကို ယူလာခိုင်းလိုက်မယ်”

အိမ်နှင့်ဆိုင်က အတော်လှမ်းတာမို့ ပြောစရာရှိပါက အသံကျယ်ဖြင့်ခေါ်စရာမလိုအောင် ဆိုစဆောက်စဉ်ကပင် အိမ်ထဲကို intercon တပ်ထားပါသည်။ လက်ကို အဝတ်ဖြင့် ရေခြောက်အောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သုတ်လိုက်ပြီး Intercom ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“တူ!”

“ပြောလေ သမီး၊ ဘာမှာမလိုလဲ”

“ပုံပုံကို ကြာဆံတစ်ပွဲလောက် ယူလာခိုင်းပေးပါ အေးနီနီဖို့ပါ”

“အေး... အေး၊ မေမေပြင်ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီနီက မော်တာအပ်ချုပ်စက်နှင့် စားစက်ကို သန့်ရှင်းလုပ်နေပါသည်။ ဒီရက်ပိုင်း ချုပ်ထည်တွေ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီဆို ဆိုင်မှာတင်ရန် design ဆန်းဆန်းလေး ထွင်ချုပ်ပြီး တင်ဆက်အတွက် ‘လေး’ မှာသာ တာဝန်ရှိနေပါ၏။ Cutting စားပွဲထက် ဒီနေ့ညပ်မည့် ပိတ်စထပ်ကို plastic အုပ်ထားသဖြင့် ဖယ်လိုက်သည်။

“မေ”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ အရုပ်မှာ ဝတ်စုံပြောင်းမယ်ဆို”

“ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ”

သုံးလေးရက်တစ်ကြိမ် fashion ပြအရုပ်တွေကို ဝတ်

ပေးဖြစ်တာမို့ ဒီနေ့ လဲဝတ်ပေးမည့် ဝတ်စုံတွေကို ဗီရိုထဲသိမ်းထားသည့် ချိတ်များ၊ ဘစ်ချင်းရွေးလိုက်ပါ၏။ မြန်မာဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားတာကိုဖယ်ပြီး ဘိုးသန်ဆန်လေးတွေ ဆင်ပေးချင်သဖြင့် အောက်ျားလေးအရုပ်အတွက် suit တစ်စုံနှင့် လူငယ် style ဂျေ့ဂျေ့ပါးပါး တစ်စုံ ရွေးဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးအရုပ်အတွက်က wedding gown အဖြူလှလှလေးကို အသာယူလိုက်ပါ၏။ လူငယ်အတွက်က skirt လှလှလေးတွေထဲမှ ရွေးလိုက်ပြီး အပေါ်မှ ကြိုးတစ်လုံးစွပ်ကျယ်ခံပြီး အပေါ်မှ ဂျာကင်လက်ပြတ်ဆန်းဆန်းလေး ဝတ်ပေးဖို့ ပြင်လိုက်ရလေသည်။ ဦးထုပ်ဆန်းဆန်းလေးတွေပါ ဆင်လိုက်ပါ၏။

သတို့သမီးဂါဝန်ကို ဆင်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းထက်မှာ အအုပ်ဆောင်းလှလှလေးနှင့်အတူ သရဖူလေးပါ တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဂါဝန်က ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လက်ဖောင်းလေးဖြစ်ကာ အောက်နားမှာမှ အပွင့်မတွေအတွင်းတွေဖြင့် ဖားဖားလေး ပြုလုပ်ထားတာပါ။ ‘လေး’က မျက်စိရှုပ်တာမျိုး မနှစ်သက်သဖြင့် ကိုယ်ချုပ်သမျှ ဝတ်စုံတို့ကို နှိမ့်ရှင်းရှင်းလေးနှင့် ဆန်းကြယ်အောင် လုပ်တတ်ပါ၏။

သတို့သမီးဂါဝန်အပေါ်ပိုင်းက ဘော်ကြယ်အနည်းငယ် ပုလဲလုံးနည်းနည်းနှင့်သာ လုပ်ထားသဖြင့် ဟိုထည့်ဗီရိုထဲမှ ဟိုဖြူလှလှ

လေးကိုယူကာ ပန်းထက် အသာလွှားပေးလိုက်ပြီး ပိတ်ဖြင့် ထိုးထားသိ
သည့် နှင်းဆီဖြူရင်ထိုးဖြင့် ချိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ အရပ်တွေကို
အပြင်မှ သေချာမြင်စေရန် ထောင့်ဖက်နေရာတွေကို တစ်စုံဆီ ခွေ
လိုက်ပါ၏။ Wedding စုံတွဲကိုဖြင့် အလယ်နေရာမှာပင် တွဲရပ်ထား
ပါသည်။

သတို့သားနေရာမှာ shirt အဖြူလက်ရှည်ခံ၍ Suit အပြည့်
ဝတ်ပေးလိုက်၏။ Coat ကြယ်သီးကို အစုံတပ်ထားလိုက်ပြီးနောက်
အရှင်နှစ်ဦးကို လက်ချင်းထိကပ်စေလိုက်ပါသည်။ သတို့သမီးရပ် လက်
ထဲမှာ လက်ကိုင်ပန်းမထည့်ရသေးသဖြင့် အဆုပ်လိုက် အပွင့်လိုက်
လေးစည်းထားပါသည့် ဖဲပြားစည်း၊ ပန်းစည်းကို ကိုင်စေလိုက်၏။
ပြည့်စုံပြီလားဟုကြည့်စဉ် သတို့သားလည်တိုင်မှာ Bow မတပ်ရသေး
သဖြင့် ဘူးထဲမှ နက်ပြာရောင်တောက်တောက် ဖဲပြားလည်ပတ်တို
ယူ၍ တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်၍ အရပ်တွေကို စေ့စပ်မှု ရှိ မရှိ
ကြည့်မိစဉ် 'လေး' ခြေထောက်က အနောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာထိုး
သွားထိမိလေ၏။ Show Room အလယ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ထားစေ
မရှိတာမို့ အံ့သြပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“လေး”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! နောက်မှာရပ်၍ကြည့်နေပါသည် သူ့ကြောင့် ရုတ်
တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ အငေးသွား ပြန်ကြည့်နေမိပါ၏။ အလို!
ဤမျှ မြန်မြန်ကြီး ဒီကိုရောက်လာရပါသလား။ အချိန်ကာလ ဘာမှ
မကြာသေးခင် ('မောင့်' ထံမှ သတင်းရပြီး) 'လေး' ရှေ့ကို မြန်းစားကြီး
ရောက်လာရတယ်လို့။

“ကိုယ်ပါ လေးရဲ့ မမှတ်မိဘူးလား”

“သိပါတယ်”

ဟိုတုန်းကအတိုင်း ယဉ်ယဉ်လေး လှနေဆဲပါပဲလား။ သား
တစ်ယောက် မိခင်မို့ အရင်ထက်ပို၍ တည်ငြိမ်သည့်အလှက ရင်ကို
အေးမြစေကုန်ပါလေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေပြီး ဘာစကားမှမပြော
ဖြစ်တာ အတော်လေးကြာသွားပါ၏။ ပြောစရာစကား ဘာဆိုဘာမှ
မရှိဘူးလား။ တကယ်ဆို သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ
အရိပ်အမြွက်လေးတော့ ပြောသင့်တာပါလေ။

“မေ”

“ဟင်”

“ညှပ်သည်ဖို့ ပြင်လာပေးရမလားဟင်”

“ဪ... အင်း၊ ကော်ဖီနဲ့မှန် ပြင်လာပေးပါ ပုံပုံ”

၂၆၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာ” တဲ့လား။ စိမ်းသက်ခြင်း လေပြင်းတွေက သူ့ကိုတိုက်ခတ်သွားသည့်နှယ်ပါ။ တစ်ချိန်က ‘ကို’ ဟု သုံးခဲ့ပါသည့် နာမ်စားနေရာမှာ ‘ဒေါက်တာ’ ဆိုတာကို လွယ်လင့်တကူ သုံးနိုင်တယ် ပေါ့လေ။ ကိုယ်က မင်းအတွက် အတိတ်မှာချန်ခဲ့တဲ့ အိပ်တစ်ခုအဖြစ် ပဲ ရှိခဲ့တာလား ‘မြတ်လေးငုံ’။

“မေးစရာရှိလို့ ရောက်လာတာပေါ့ မြတ်လေးငုံ”

လေသံမာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒေါသနှင့် ဖြေရှင်းနိုင်မည့် ပြဿနာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ အမုန်းနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြတာလည်းမဟုတ်။ အမှန်တကယ်က ‘လေး’က သူ့ကိုချစ်ပြီး ‘ညီလေးမောင်’ နောက်ကိုလိုက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ နစ်နာခဲ့ရသူက သူဆိုသည့် ‘ခန့်တည်ကြည်’ ပါပဲ။

“လေးနဲ့ဒေါက်တာကြားမှာ မေးစရာတွေ ပြောစရာတွေ ရှိလို့လား။ လေးကတော့ မရှိဘူးထင်တာပဲ”

“လေး”

“ဒီဆိုင်က စက်ချုပ်ဆိုင်၊ fashion အဝတ်အထည်ရောင်း တဲ့ show room ပါ ဒေါက်တာ။ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ အထည်အလိပ်

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀ ၂၆၉

ဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာကို လေး ညှဉ်းခံနိုင်ပါတယ်”

ကြည့်စမ်း! ဒါက အပြီးအပြတ်ပြောလိုက်တာပေါ့လေ။ သူနှုတ်မှ ဘာမှ ထုတ်မမေးနိုင်အောင် စကားလမ်းကြောင်း ဝိတ်လိုရပါမလား။ ကိုယ်က မျက်စိနှစ်လုံးနှင့်ရော ရင်ဘတ်ကြီးထဲကပါ သိခဲ့ရသည့် ပဟောဇ္ဇာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေမှန်ရနိုင်ဖို့ ရောက်လာတာပါ ‘လေး’ရဲ့။

“မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးခွင့်မပေးဘူးဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်ကို တွေးထားသင့်တာပေါ့ မြတ်လေးငုံ”

“ဘာရယ်”

ခြေယိုင်သွားသည့် ‘လေး’ ကို သူကလှမ်းကိုင်ထိန်းပေးလိုက်လေ၏။ ‘ပုံပုံ’ ကော်ဖီလင်ဗန်းသယ်လာပြီမို့ ညှဉ်းဆက်တိရှိရာဆီသို့ နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ‘နီနီ’ ကပါ ‘လေး’ အတွက် ရေသန့်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ယူလာပေးလေ၏။ ခုံမှာထိုင်ချိန်အထိ သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်တီစားပွဲကိုသာ ငေးနေမိလေသည်။

“လေး” ဘာလုပ်ရမလဲ “မောင်”။

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်မပြောချင်ပေမယ့် ပြောဖို့အကြောင်းက ခွဲလာပြီမို့ ကိုယ်ရောက်လာရတာပဲ”

မျက်နှာကို မပျက်အောင် ထိန်းထားပေမယ့် ဣန္ဒြေက

၂၇၀ မမသဒ္ဓါမောင်

မျက်ချင်လာလေပြီ။ တစ်ချိန်မှာ ဖြေရှင်းဖို့ ဖြစ်လာမည်မှန်း သိပေမယ့် ဒီလို မြန်မြန်ကြီး ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု ထင်မထားမိပါလေ။ ကံကြမ္မာအံ့ လှည့်စားချက်မှာ 'လေး' တို့သုံးဦးသား ချာချာလည်မှူးရပြီ ထင်ပါသေး။

“လေး”

“တစ်ချိန်က ပတ်သက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် တကယ်တော့ လေးနဲ့ဒေါက်တာက သူစိမ်းတွေပါ”

“ဒါဖြင့် ပြည့်စုံအောင်က ဘာလဲ”

“ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ငယ်စဉ်ကပုံနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း တူအောင်လို့ လေးမွေးထားတဲ့သားက ကိုယ်နဲ့ ဘာတော်သလဲ မြတ်လေးငုံ”

“အဲဒါ ... အဲဒါ ... ဒေါက်တာသိဖို့မလိုပါဘူး။ သားက လေးရဲ့သွေးသားပါ”

ကျစ်! အမှန်တရားကို သိသိကြီးနဲ့ ဖူးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မြတ်လေးငုံ။ သားဟာ ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်သွေးသားရင်းချာဆိုတာကို မြင်တဲ့လူတိုင်း သိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး!”

နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ရင်း မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက် ကျလာပါ၏။ ပြောကြတာဖြင့် ‘ကံ’ ဆိုတာ လူကလုပ်

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၇၁

တာပါဆို။ ကံဆိုးခြင်းဆိုသည့် အမှောင်က ‘လေး’ ရဲ့အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပေမယ့် ဘာကြောင့် အရိပ်သဖွယ် လိုက်နေပါလဲ။ အပြီးတွေ အပျော်တွေဆိုတာကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာက လပိုင်းလေးလောက်သာ ရှိသေးပါလျက် ‘လေး’ ကို မျက်ရည်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ နစ်မြုပ်စေရန် နောက်တစ်ကြိမ် ဖန်တီးလာပြန်ပြီလား။

“မညာပါနဲ့ လေး။ တစ်သက်လုံး ကိုယ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မြတ်လေးငုံက လိမ်ညာပြောတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို ဘာကြောင့်ပြောင်းလဲချင်ရတာလဲ”

“ဒေါက်တာနဲ့ လေးက တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ!”

“ဒီတော့ သားဟာ ဒေါက်တာနဲ့ ဘာမှမတော်စပ် မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး”

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“လေးမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးသား လင်ယောက်ျားရှိနေပါပြီ။ ဒီတော့ လေးရဲ့မိသားစုဘဝလေးကို ထပ်ပြီး အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့တော့”

“ဪ အတော်တရားမျှတလှချည်လား မြတ်လေးငုံ၊ ဒါဆို

၂၇၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုယ်က ဘာလဲ၊ မင်းချန်ရစ်ခဲ့ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်မှာ အမှောင်ကျပြီး ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ရွှေးနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ မင်း သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ အမှန်းပင်လယ်ထဲမှာ စုန်းစုန်းနစ်မြုပ်နေခဲ့ရတာ ငါ့ဘဝ နလန်တောင်မထူနိုင်တော့ဘူး။ မင်းကတော့ အချစ်သမ္ဘာနဲ့ ဘဝတစ်ခု တည်ထောင်ပြီး ပျော်နေနိုင်ပြီပေါ့လေ။ တောက်ကံ! ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရသလဲဆိုတာကို မင်းမှမမြင်နိုင်တာ။ အတော် အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမ!”

အမှန်းတွေ နာကျင်မှုတွေနဲ့တဲ့လား။ ‘ကို’ ‘ခံစားခဲ့ရသလောက် ‘လေး’ လည်း ထင်တူခံစားခဲ့ရတာပါ။ တကယ်တမ်း ဘဝပျက်နစ်နာခဲ့ရသည်က မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ‘လေး’ ပါပဲ။ အတ္တကြီးတယ်တဲ့လား။ ပြောရက်ပါပေ။ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် မှု့မှု့တတ် မတွေ့ပေးဘဲ ‘လေး’ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပုံချချင်လည်း ပုံလိုက်ပါကော့။ ‘လေး’ ရဲ့ကံကိုက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ပါလာသည်ဟုပင် မှတ်ယူလိုက်ပါတော့မယ်။

ချစ်ခြင်း၏နောက်ကွယ်က ခါးသီးမှုတွေက ‘မြတ်လေး’ကို မျိုချလေပြီကော။

အခန်း (၂၄)

“ပြီးတာတွေကို သင်ပုန်းချေပေးပါ ဒေါက်တာ။ လေးတောင်းပန်နေတာပါ။ လေးဘက်က လွန်ခဲ့တယ်၊ မှားခဲ့တယ်လို့ ယူဆချင်လည်း ယူဆနိုင်ပါတယ်။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ရမလားကွ! မင်းအတွက် နှုတ်ကပါးပါးလေး ပြောရုံနဲ့ ပြီးသွားတာ။ ငါက ဒီလောက်အံ့အပြီး တုတ်ကြီးလို ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး။ ငါ့သားကို ငါပဲပိုင်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ သားကို လေးကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီးမွေးထားတာ။ သားက လေးရဲ့သားပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သားရဲ့အဖေနေရာမှာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို နေရာပေးလိုက်တဲ့ မင်းလို မိခင်မျိုးက သားရဲ့

၂၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

မိခင်ဖြစ်သင့်လို့လား။ ဖြစ်ချင်လို့ရော ရမလား။ ငါ့သားကို အထောင်
ဖြစ်တဲ့ ငါပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေရမယ်”

“ရှင်မှာ ဘာအထောက်အထားရှိလို့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြော
ရတာလဲ။ မပေးနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြောပြလည်လည် ညှိနှိုင်းလို့မရဘဲ
သက်ဆိုင်ရာကနေ ငါ ဖြေရှင်းမယ်။ မင်းရဲ့ သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမအတွက်
သိက္ခာကို လှပုံအလယ် ချပြရုံပေါ့”

“ကဲ ... စော်ကားချင်ဦး”

“ဖြန်း!”

ဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ပြီထင်ပါရဲ့။ မသိစိတ်ဖြင့် တံခွန်
လိုက်မှုကြောင့် နောင်တက ချက်ချင်းဖြစ်တည်လေ၏။ မှားပြီး ‘မြတ်
လေးနဲ့’။ တရားတဘောင် ရင်ဆိုင်ရမှုဖြင့် ‘လေး’ ဘဝက ဝန်ထုပ်
မှာ အဖတ်ဆယ်၍မရအောင်ပင် မျော့ပါတော့မှာပါလေ။ အထူးသဖြင့်
‘လေး’ ၏ရင်မှဖြစ်သောသားလေးက ‘လေး’ အပေါ် မည်သို့မြင်သ
မည်နည်း။

သိကာစအရွယ်မှာပင် ‘မောင်’ ကိုပင် အဖေဟု မြင်ခဲ့ရ
ပါ။ ‘မောင်’ ချိုပိုးခြင်းကိုပင် ခံယူခဲ့ရတာ။ ‘မောင်’ တယုတယ နှစ်
ရှက်ခြင်းကိုပင် နှစ်သက်ခဲ့ရတာ။ ‘မောင်’ နှင့်အတူ ကစားခဲ့ရတာ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၇၅

ကြိုက်ခဲ့တာ။ ‘မောင်’ ပြောပြသည့် ပုံပြင်တို့နှင့်အတူ အိပ်မောကျခွင့်
ရခဲ့တာပါ။ ဤသို့ မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေပါသည့် ‘ညီလေးမောင်’ က
ဖခင်ရင်းမဟုတ်သည်ကို သိသွားပါလဆင် ‘လေး’ တော့ ချော်ရည်ပူ
ထဲ အရှင်လတ်လတ် ကျသလို ဖြစ်ပေတော့မည်။

“လေး” ကို ကယ်ပါဦးလား “မောင်”။

“ရိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ မင်းအမြတ်တန်း နှင်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ ဒီပါး
ပြင်ကို ခုတော့ ရွံရှာစက်ဆုပ်ပြီး ရိုက်ရက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရဘူး မြတ်လေးနဲ့၊ ငါက နှစ်ခါပြန်နှစ်နာခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ။
တစ်ကြိမ်နာကျင်စေရင် တော်ရောပေါ့။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရက်စက်
ပြရအောင် မင်းနှလုံးသားက ဒီလောက်ထိ မာကျောရတယ်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းလိုမိန်းမမျိုးရဲ့လက်ထဲမှာ ငါ့သားကို ညစ်ပေမှုတွေ
အစွန်းထင်မခံနိုင်ဘူး မြတ်လေးနဲ့၊ သားကို မဖြစ်မနေ ငါမရရအောင်
ကို ပြန်ယူပြမယ်။ စောင့်သာကြည့်နေပါ။ ငါသွားပြီ”

ဆက်တိဆုံမှာ မထိုင်နိုင်အောင်ပင် ဒူးညှုတ်ကျပြီး ကော်ဖော
ထက် ထိုင်ချလိုက်မိတော့၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အမှားကြီးကို မှားယွင်း
ပြီပဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားတို့ဖြင့် ‘မောင်’ က ကူညီကယ်တင်ပေး

၂၇၆ မမသခွါစောင်

နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါဖြင့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ 'လေး' နှင့် 'မောင်' ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား။

“မြတ်လေးငဲ့”

အခုပဲ ပြန်ရန်ထွက်သွားပါသည့် သူက 'လေး' အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားရပါ၏။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်များ ဒီကို ခြေဦးပြန်လှည့်လာခဲ့ရတာပါလိမ့်။ သူက 'လေး' ကို လက်မောင်းမှ ကိုင်၍ဆွဲထူမတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“သား ရုတ်တရက် အသက်ရှူကျပ်လို့ ဆေးရုံရောက်နေတယ်”

“ဟင်!”

“လေး! လေး သတိထားဦးလေ၊ လာ... ကိုယ်နဲ့အတူတူ သွားကြမယ်”

မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် 'လေး' ကို သူက ထိန်းပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှေ့ရပ်ထားပါသည့် ကားဆီသို့ ခေါ်လာလေ၏။ အသက်ရှူကျပ်သွားသတဲ့လား။ မတည့်သည့်အစားအသောက်တွေ ဂိုတာမို့ ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပြီး ကျွေးနေပါလျက် မည်သို့သောအမှားမျိုး ကြုံရပါသလဲ၊ ဘုရားရေ! သားလေး မည်သို့မျှ ဒုက္ခမဖြစ်ပါစေနှင့်။

“စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါ လေးရဲ့။ ကလေးက ရောဂါဖြစ်နေရင်

ဆင့်နိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၇၇

အမေက ပိုပြီးရှေ့မှာရပ်တည်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ လေးပါလဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူး သိရဲ့လား”

“ကယ်ပါဦး၊ သားကို ကယ်ပေးပါ”

“အင်းပါ... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါတယ် လေးရဲ့။ စိတ်သိပ်မပူပါနဲ့။ စိန်က တမင်တကာ ကိုယ့်ဆီဖုန်းခေါ်ပါ့မလား။ အရေးကြီးလို့သာ ခေါ်တာပေါ့”

ကားကို ဆေးရုံရှေ့မှာပင် ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ဒီနေ့ သူ duty off ရက်မို့ အပြင်ဝတ်ဖြင့်သာ ရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ ခြေမခိုင်ဘဲ ယိုင်နေပါသည့် 'လေး' ၏လက်ကိုဆွဲ၍ lift ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ အရေးပေါ်လူနာတွေ ဘယ်မှာထားသည်ကို သူအသိဆုံး မဟုတ်ပါလား။ Corridor သို့ထွက်လိုက်စဉ် အပြင်မှာရှိနေသည်က 'ညီလေးမောင်' ဖြစ်နေလေ၏။

“လေး”

“မောင်... သားလေး သားလေး”

“ကိုခန့် စိမ့်ဒီမှာ”

သူက သားရှိနေပါသည့် နေရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေ၏။ Oxygen ပိုက်တပ်ထားပါသော ကလေးလေး၏ အသက်ရှူမှုက အားရစရာမရှိပါ။ ဖုတ်လို့က် ဖုတ်လို့က်ဖြင့် အသက်ရှူနေပုံကိုက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ပင်ပန်းလွန်းလေစွ။ သနားစရာလေး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“Allergy”

“ဘာ!... ပုစွန်စားမိတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်မွေးနေသိုပြီး ကြာဆံချက် လာကျွေးတာ ငါးဆုပ်ထဲမှာ ပုစွန်ငါးဆုပ်ပါသွားပြီး”

“Operation ခန်းဝင်မယ်”

သားကို အရေးပေါ်ကုသဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့၏။ မျက်နှာပင် မက တစ်ကိုယ်လုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့နေသည့်သားကို သွေးစစ်ရတော့လည်း သူနှင့်သာ သွေးအုပ်ရတူနေ၍ သူသွေးထဲ ထုတ်ပေးရလေသည်။ အစာတွေ စုပ်ထုတ်ရတာ၊ Sport တွေပေါ်လာ သဖြင့် သွေးအဆိပ်တက်လာပြီမို့ သွေးသွင်းရခြင်းပါပဲ။ သားရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ သူလိုရှားပါးသည့် (O-A) မျိုးက သားထဲမှာ ရှိတယ်လို့။

“ဟော!... ထွက်လာပြီ”

ခွဲခန်းမှထွက်လာသည့် သားကို သူတို့ special room ဆီ ပို့လိုက်ပြီး စိတ်မချနိုင်သဖြင့် ဘေးမှာပင် ရပ်စောင့်နေမိ၏။ သတိမရသေးဘဲ မေ့မျောနေသည့် ကလေးလေးက သွေးရောင်

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၇၉

အနည်းငယ် လွှမ်းလာမှပင် သူ သက်ပြင်နှိုက်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်သူက အဖေရင်းလဲဆိုတာကို သွေးကပင် သက်သေထူပြလိုက်ပြီလေ။

“ကိုခန့် သွားနားတော့လေ။ သွေးလည်းထုတ်ထားရတာ ပင်ပန်းနေပြီ”

‘စိမ့်’က နားရန်တိုက်တွန်းနေပြီမို့ နားနေခန့်ဆီ သူဝင်ခဲ့ပါ၏။ ခုတင်ထက် လှဲချလိုက်ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ အပြင်း အထန် ပေါက်ကွဲခဲ့ရပါသည့် နေမှာမှ သားက အသည်းအသန် ဖြစ် ခုတယ်လို့။ ပုစွန်နှင့် မတည့်တာကအစ တူလွန်းလှချည်လား။

သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက မေမေက ဂရုစိုက်ပေးခဲ့ရတာလေ။ မတည့်တာမှန်သမျှ မစားမိအောင် သတိပေးနေရသလို နည်းနည်း ဆုချိုးမှားသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲလာတတ်၍ အနွေးထည်လို သက်ရှည်ကို ကားထဲမှာ အမြဲတမ်း ထည့်ပေးလေ့ရှိခဲ့ပါ၏။

နေပူထဲ သိပ်မသွားနိုင်တာ။ အပူတအားများလျှင် ချွေးစေး ချုံပြီး မူးတတ်တာမို့ နေပူတာကိုပါ ရှောင်ရှားရလေသည်။ ဆေး ဆကျင်းသား ‘ခန့်တည်ကြည်’ က ဤသို့ပင် ချူချာလွန်းပါသည့် သူငယ်လေး ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ကိုယ်တို့ အကျေအလည်ဆွေးနွေးဖို့လိုပြီ ‘မြတ်လေးငုံ’။

“မငိုပါနဲ့တော့ လေးရယ်။ သားလေး သက်သာနေပြီဟာ”

“လေး ဒီလောက်သတိထား ဂရုစိုက်ပေးပါလျက်နဲ့ ဖြစ်ရတယ်လို့”

“သားလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ လေးရယ်။ ကျောင်းမှာအခြေနေတဲ့ နှစ်က ဆေးရုံချက်ချင်းပို့ရင်း မောင့်ကို ဆက်သွယ်လို့ သိလိုက်ရတာပါ”

ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ‘လေး’ ၏ ပခုံးလေးကို နောက်ဘက်မှ အသာကိုင်လျက် အားပေးနေမိ၏။ နှုတ်ကပြောနေသော်ငြား သူလည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အားတစ်စက်မှ မရှိတော့သလိုပါပဲ။ မည်မျှပင် မျက်စိမှိတ်ငြင်းဆန်နေပါစေ နောက်ဆုံးတော့ အမှန်တရားက ဘူးပေါ်သလို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လာတာပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုညီလေးမောင်”

“ဗျာ”

“ကလေးအတွက် သွေးလိုတယ်။ ဘာသွေးအုပ်စုပါလဲ”

“ကျွန်တော် B သွေးပါ”

“သူ့အမေကရော”

“လေးက A ပါ”

“ဒါဆို မဖြစ်ဘူး၊ ကလေးက ရိုးရိုးသွေးအမျိုးစားတောင်မှ မဟုတ်တာ။ ကိုမိန်ကို ချက်ချင်းခေါ်မဖြစ်မယ်”

ရင်ထဲ ခိုးဝေါက်သည့်နှယ် သူ ခံစားခဲ့ရတာ မလွယ်လား။ သွေးတောင်မှ ရှားပါးတဲ့သွေး ဖြစ်နေရတယ်လို့။ သားရဲ့ဖေဖေက သားနဲ့ သွေးအုပ်စုကောင် နည်းနည်းမှ မတူပါလားနော်။ သားကို ဖေဖေ ဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့မလဲ။ သားနားမလည်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတို့က ဖေဖေတို့မိသားစုထဲမှာ ရှိခဲ့တာကို တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ရှင်းပြနိုင်မှာပါနော်။

“သူ သိသွားပြီပေါ့နော်”

သူ့အပြောကို ‘လေး’ က ခေါင်းညှိတ်ပြရုံသာ ပြန်ဖြေနိုင်ပါ၏။ ရင်ထဲ ဆုံနိုင်နေပြီလား။ ဒေါက်တာနှင့်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စက အလတ်ခက်ခဲ့မည်သာ။ ‘လေး’ ကိုအထင်လွဲပြီး သစ္စာမဲ့သည့်ဟူသည့် ဇွပ်စွဲချက်ကို ဖြေရှင်းဖို့က သူ့မှာပင် တာဝန်အရှိဆုံးပါလေ။

ကံကြမ္မာ၏ ကြိုးဆွဲရာအတိုင်း သူတို့လုပ်ရှားရန်ကန်ခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်သူကတော့ အပြစ်ကင်းပြီး ဘယ်ယုံက အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆိုကာ တစ်ဖက်သပ် ပုံချလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ အကြောင်းတရားနှင့်တာဝန် အကျိုးဆက်ကြောင့် ဖြစ်တည်လာရတာမျိုးပါပဲ။

၂၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖို့လိုအပ်နေပါပြီ ‘ဒေါက်တာခန့်တည်ကြည်’။

လက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည့် မိသားစုအသိုက်အမြှူလေးကို တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး မဖျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့။ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းအပြည့်ဖြင့် ရင်ခွင်ထဲ ထွေးဝိုက်ထားရပါသည့် ‘လေး’ နှင့် သားကို ဆွဲထုတ်မသွားပါနဲ့။

‘ဖေဖေ’ ဆိုပြီး ချစ်ရင်းစွဲရုံခွဲပါသည့် သားလေး။ အားကိုးခြင်းများစွာဖြင့် ‘မောင်’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည့် ‘လေး’ ကို ကျွန်တော် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ။

‘လေး’ ကို ‘မောင်’ မခွဲနိုင်ပါဘူး။

လမ်းခွဲခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ပါသည့် အတိတ်၏လျှင်မျိုးက ယနေ့တိုင် လှုပ်ခတ်နေဦးမှာလား။

အထူးသဖြင့် ဒီအဖေနှင့်ဒီသားဆိုပြီး အပြန်အလှန်ထားရှိကြတဲ့ သားအဖမေတ္တာကို တစ်ဆိတ်လောက် ငဲ့ညှာပေးလှည့်ပါနော်။ ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ဘက်ကို အလေးသာပေးလှည့်ပါ ကံကြမ္မာရမ်း

“လေးကို သူ ဘာပြောသေးလဲ”

“သားကို သားကို လေး မပေးနိုင်ဘူး။ ကယ်ပါဦး မောင်ရယ်”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၈၃

ပိုရှိုက်သံဖြင့် ‘လေး’ က သူ့လက်ကို အားကိုးတာကြီး ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလေ၏။ ‘မပေးနိုင်ဘူး’ တဲ့။ ဒါဖြင့် သားကို သူတကယ်ပဲ တောင်းနေပြီပေါ့။ သားသာမရှိတော့ရင် သူတို့ကမ္ဘာက လုံးဝပျက်သုဉ်းသွားတော့မှာပါလေ။ ဖေဖေအတွက် ရင်ဆိုင်ရမည့်ရန်သူက အင်အားကြီးလွန်းပါတယ် သားရယ်။

ဒါပေမဲ့ သားကို သိပ်ချစ်တဲ့ဖခင်၊ သားမေမေကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့ခင်ပွန်းတစ်ဦးရဲ့ ခွန်အားနဲ့ ဖေဖေ သူ့ကို ရင်ဆိုင်သွားမှာပါ။

“မောင် ... သူနဲ့သွားတွေ့ပါမယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ လေးရယ်။ သားကသာ မောင်တို့အတွက် ပိုအဓိက အရေးကြီးတာပါ”

ရင်ထဲမှာတော့ နွေကန္တာရကြီးနယ်ပါပဲ။ ပူလောင်ခြင်းအတိတ်ဖြင့် အသက်ရှူရပင် ခက်ခဲလွန်းနေတာပါလေ။ ဪ ဖေဖေ သိပ်ချစ်ရပါသည့် သားလေး ‘ပြည့်စုံအောင်’ ရယ်။

အခန်း (၂၅)

ညနေခင်းအချိန်လေး ဖြစ်ပါ၏။ June လအစပိုင်း မိုးဦးမှာ (၄) နှစ်ပြည့်ပါသည်။ သားလေး ‘ပြည့်စုံအောင်’ ၏ မွေးနေ့ကို ခြံထဲမှာပင် ပြုလုပ်ဖြစ်လေသည်။ ခပ်စောစောမှာ ကျောင်းတက်ဖော် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မွေးနေ့ cake စီးမှုတ်ပြီး မွေးနေ့တော်ကြိုကျင်းပပြီးလေ၏။ နောက်ပိုင်းတဖွဲရောက်လာသည်က လူကြီးတွေမို့ သားက နောက်တစ်ပွဲဆက်ရမည်ဖြစ်ပြီး ပျော်ချင်တိုင်းပျော်နေတော့သေး၏။

“မေမေ”

“ရှင် ဘာလဲသားရယ်။ ချွေးတွေရွဲနေပြီ ရေပတ်တိုက်ပြီး အကျိလဲရတော့မှာပဲ”

“အခုမလဲလို့ ရမလား မေမေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆုနိဗ္ဗာန်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၈၅

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဦးဦးဒေါက်တာလာရင် မတွေ့မှာစိုးလို့ပါ”

“ဪ... သားကလည်းလေ။ ဦးဦးဒေါက်တာက နောက်ကျမယ်လို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတယ်လေ”

“လာမှာပါ မေမေရယ်၊ ဦးဦးဒေါက်တာက သားသားကို ကတိပေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဦးဦးဒေါက်တာလာတဲ့အခါ မေမေသားက မွေးကြိုင်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ တော်ကြာ ချွေးနဲ့တွေ့ နဲ့နေရင် သားသားကို မွေးမွေးမပေးဘဲ နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း... လဲမယ်၊ လဲမယ်”

“ဒါမှ မေမေသား”

‘လဲ’ က သား၏လက်ကိုဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ‘ဦးဦးဒေါက်တာ’ နှင့်မတွေ့ရမှာကို စိုးရိမ်နေတာတဲ့လား သားရယ်။ သားဘေးမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက် ‘ဒေါက်တာခန့်တည်ကြည်’ မရှိရင် မနေတတ်သလိုဖြစ်ရတယ်လို့၊ ဧည့်သည်တွေကန်သလောက်ဖြစ်နေပြီမို့ ဧည့်ခန်းဆက်တိမှာ ထိုင်ချလိုက်မိပါ၏။

သူ့ကျောင်းကအုပ်စု ပြန်သွားတော့မှသာ နားချိန်ရတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၆ ❀ မေသဒ္ဓါမောင်

တာပါ။ လက်မှန်ခရီးက ည (၆) နာရီကို ပြန်ပြန် သားစိုးရိမ်မည်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာပါပဲ။ Duty ထွက်ပြီးမှလာလို့ရမည်ဟု ပြောထားသဖြင့် နောက်ကျမှာ အမှန်ပါ။ စားပွဲထက် အလှပန်းအိုးထိုးထားသည့် သစ္စာပန်းအဖြူနှင့်အနီကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကတိသစ္စာဆိုတာ ချစ်သူတိုင်း ပြုတတ်ကြတာမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။

အာရုံက လွန်ခဲ့သည့်လေးလခန့်တစ်ရက်သို့ လွင့်သွားသည့် နှယ်ပါ။ သားကို ဆေးရုံတင်ပြီးနောက် ဒေါက်တာခန့်တည်ကြည်ကို ရက်ချိန်းယူ၍ သူ သွားတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ လောကမှာ အနိုင်ရပဲလျက် အရှုံးကို ပွေ့ပိုက်ထားရတာမျိုး ကြုံဖူးကြပါရဲ့လား။ သူက တကယ့်ကို ကြုံခဲ့ရတာပါ။

“ကိုယ် ဒီမှာပါ ညီလေးမောင်”

Coffee ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်စဉ် ဒေါက်တာက သူ့ကို လက်ငြိ၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကလေးအခြေအနေကို ငဲ့၍ ပြဿနာမကြီးစေချင်လို့များလား။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်အကိုင်အလုပ်အကိုင်အချိန်မပေးနိုင်လို့များလား။ သူ့သေချာမသိပါ။ တရားဆိုင်မည်ဟု ပြောထားပြီး ဘာမှ သတင်းထပ်မကြားရတာက ပေါက်ကွဲလှ ဗုံးတစ်လုံးကို အသက်အောင်၍ ကိုင်ထားရတာနှင့် ဆင်တူနေသလိုပါပဲ။

“ထိုင်ပါ”

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ❀ ၂၈၇

“ကျွန်တော်”

“နေဦး... ကိုယ်အရင်ပြောမယ်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ပါသည့် ‘ညီလေးမောင်’ ကို သူ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဤလူက ‘လေး’ ၏ချစ်ခြင်းတွေနှင့် သား၏သံယောဇဉ်အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်တာတဲ့လား။ ဘယ်တော့မှဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး ဘာမှဆိုလုပ်နိုင်ရန် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟူသည့် ‘ခန့်တည်ကြည်’ ၏ မာနကို ဤလူက ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးနိုင်ရတယ်လို့။ လောကကြီးက မတရားသဖြင့် စီရင်တတ်သည်ပဲ။

“သားနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုကို မင်းတို့ သိပြီး လောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ လူသူမသိအောင် သားကို အသာတကြည်နဲ့ ပို့ပေးနိုင်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ် ညီလေးမောင်”

“ကျွန်တော်”

“ကိုယ့်ဘက်က တရားမျှတစွာတောင်းဆိုနေတာပါ”

“သားနဲ့ သားနဲ့လေးကို ခွဲထုတ်ချင်ရတာလား ဒေါက်တာ”

သူ မဲပြီးပြီးလိုက်မိပါ၏။ လိုချင်တာက လောဘဟုဆိုလျှင်

သူလည်း လောဘတော့ အနည်းနှင့်အများ ရှိသည်သာ။ ချစ်ခဲ့ဖူးပါ သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးမှတော့ သူ၏ သွေးသားမျိုးဆက်အတွက် ဒီလောက်တော့ တရားမျှတစွာ တောင်းဆို သင့်တာမဟုတ်လား။ အခုတော့ သားလည်းမပေးချင်၊ ဇနီးကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်ဖြစ်နေသည့် ‘ညီလေးမောင်’ က သူ့ထက်ပို၍ အန္တ ကြီးနေလေပြီ။

“ကိုယ်က ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးပြီး တောင်းဆိုတာပါ ညီလေးမောင်။ တကယ်ဆို ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ သက်တံ့ တွေကို မတရား သိမ်းပိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သားနဲ့လေးကို မခွဲစေချင်ရင် နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာ...ဘာများလဲ”

“လေးကို ကွာရှင်းပေးပါ”

“ဗျာ!...ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က လေးကို တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ခင်ပွန်းပါ”

“မှန်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သားက မင်းရဲ့သွေးသားရင်ဆိုင် မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ဘာမှ သွေးမစပ်တဲ့ မင်းက သားရဲ့အဖေ ဖြစ်သင့်သလား။ ဒါမှမဟုတ် သွေးသားတော်စပ်တဲ့ ကိုယ်ကပဲ အဖေ ဖြစ်သင့်လား။ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“No! ဒီလိုကိစ္စမျိုးက တောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျေအေးလိုက်ရ အောင် မလွယ်ကူဘူး ညီလေးမောင်”

တရားသဖြင့်တဲ့လား။ တောင်းသူက တောင်းနေပေမယ့် ပေးရမည့်သူက မပေးချင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ က သွေးတွေထုတ်ပေးရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှိသမျှ ကလီစာတွေ ဖြုတ်ယူချင်လည်း ယူကြပါစေတော့။ သမုဒယကြိုးတစ်စကိုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး မဖြုတ်စေချင်ပါ။

‘လေး’ နှင့်သားက ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာမို့ပါလေ။

ခုံထုပ်လိုက်ပြီးနောက် သံမဏိလင်းထက် ဒူးထောက်တိုင်ချ လိုက်ပါ၏။ အရှက်တွေဘေးဖယ်ပါ။ မာနတွေလွင့်ပစ်ပါ။ သိက္ခာတွေ မေ့ထားပါ။ အသက်ကိုအပ်နှင်းနိုင်တာတောင် သားနှင့် ‘လေး’ ကို သူ မပေးချင်ပါလေ။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ ညီလေးမောင်”

“ကျွန်တော်ပြောပါရစေ”

“ဒီနည်းနဲ့တော့ ကိုယ့်ကို တိုက်ပွဲမဆင်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံးပြောခွင့်ပြုပါ ဒေါက်တာ”

“-----”

၂၉၀ မမေသဒ္ဒါမောင်

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်တာကာလက ရက်တစ်ရက်ကို ဒေါက်တာ မမေဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါတယ်”

“ဘယ်ရက် ဘယ်ရက်လဲ”

“ဒေါက်တာနဲ့လေးတို့ ခရီးထွက်ပြီး သုံးလအကြာမှာပါ”

“ဟင်!”

“လေးတို့အိမ်ကို မနက်အစောကြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့နေ့တို့ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီနေ့က အဲဒီနေ့က မင်းနဲ့လေး”

“လေးတို့ဘေးအိမ်က ဝင်းပပဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဒေါက်တာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့”

“သူပြောလို့လည်း သိခဲ့တာလေ”

“ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ သူစိမ်းထက် ကိုယ့်ချစ်သူပြောတာကို ပိုပြီး ယုံသင့်တယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“ဘာ”

သူ ချွေးစီးတွေပျံ့လာရလေ၏။ ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရခဲ့တဲ့ ရမည်ဟုသာ တွေးထားခဲ့ပါလျက် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါသလဲ။ သူ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်နေပါသည့် ‘ညီလေးမောင်’ ၏စကားတို့က ဒေါသအလျဉ်းမရှိပဲ လေသံခပ်အေးအေးနှင့်သာ ပြောနေတာပါ။

ဆုံနိုင်စွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၉၁

“ဝင်းပပဆိုတာ လေးနဲ့ စာပြိုင်ဘက်ဖြစ်ပြီး လေးအပေါ် အမြဲမနာလို မရှုမိခဲ့တဲ့ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းပါ”

“-----”

“အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ် မရိုးသားဘဲ တစ်ဖက်သပ် စွဲလန်းနေတာက အစပြုခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ တကယ်တော့ အဲဒီနေ့ မတိုင်ခင်ညမှာ လေးရဲ့မေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင် လိုက်ရပါတယ်”

“ဟင်!”

“မနက် (၅) နာရီမှာ ဆေးရုံမှာပဲ ဒေါ်လေးစံပယ် ဆုံးခဲ့ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အဲဒါကို ကိုယ် လုံးဝမသိခဲ့ဘူး”

“သောကတွေနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ လေးက ဒေါက်တာ့ကို ဖြေရှင်းပြဖို့ အကြိမ်ကြိမ် phone ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါက်တာက အထင်လွဲပြီး အဆက်အသွယ် လုံးဝဖြတ်တောက်ခဲ့တာပါ”

“ကိုယ်က ... ကိုယ်က”

“မိခင်ကြီးမရှိချိန်မှာ တစ်ပူပေါ်တစ်ပူဆင့်ပြီး ဝမ်းထဲမှာ သားရဲ့ကိုယ်ဝန်က ရှိနေခဲ့တာမို့”

“တော်တော့ တော်ပါတော့၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ညီလေး”

၂၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

မောင်။ ကိုယ် ကိုယ် မကြားနိုင်တော့လို့ပါ”

“လေးက ဒေါက်တာအပေါ်မှာ တကယ့်ကို သစ္စာရှိခဲ့ပါတယ် ဒေါက်တာ။ လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပေမယ့် သားအသက်သုံးနှစ်ကျော်ချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မောင်နှမ အဖြစ်ပဲရှိနေခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာထဲမှာ ဒေါက်တာတို့စေ့စပ်ပွဲသတင်း ပါပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှသာ ကျွန်တော်တို့”

“ဟာ!”

သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားမိလေ၏။ အရှက်ကွဲ လေပြီကော။ လွန်မိသည့်လူ၊ ကျွန်မသည့်လူ၊ အပြစ်ရှိသည့်လူက နောက်ဆုံးမှာ ခန့်တည်ကြည်ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ဇာတ်ဆရာ၏ စုတ်ချက်က ကြမ်းတမ်းလွန်းလှချည်လားလေ။

“လေးက သားကို ကျွန်တော့်ရဲ့သားအဖြစ် ရှိစေချင်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားလေး အသက် (၁၆) နှစ်ကျော်တဲ့အခါ သားရဲ့အဖေရင်း ဘယ်သူဆိုတာကို ဆက်ဆက်ပြောပြမှာပါဗျာ”

“သားရယ် ဖြစ်ရလေ လေးရယ်”

လောကမှာ အဖေနှစ်ယောက်ရှိသည့် ကလေးဟူ၍ သားကို မဖြစ်စေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကိုအားကျပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည့် သား၏ဝါသနာရည်မှန်းချက်လေးကို သူဆိုသည့်အဖေရင်းက

ဆုနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၉၃

ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရမှာမဟုတ်လား။ ဒီဘဝမသိတော့လျှင်လည်း ရှိပါစေ။ တစ်နေ့နေ့ မထင်မှတ်ဘဲ သိသွားခဲ့ပါလျှင်လည်း သားကို မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် သူတို့တွေ တွေးပွေ့ကြိုနိုင်ရမှာပါလေ။

ဪ... ဖေဖေရဲ့ရင်နှစ်သားလေး ‘ပြည့်စုံအောင်’ ရယ်။

“တိ!”

“ဟာ!... ဦးဦးဒေါက်တာတို့လာပြီ”

“ဖြည်းဖြည်းလာပါ သားရဲ့။ ချော်လဲတော့မှာပဲ”

“သားသားဖို့ ဘာပါလဲ တိတိဒေါက်တာ”

“ပါပျိုရှင်... ပါပျို။ တိတိက သားသားဖို့ birthday cake order မှာပြီး ရောက်လာတာပါရှင်”

“ဦးဦးကရော”

“ဦးဦးက သားအတွက် လက်ဆောင်ပါတာပေါ့ သားရဲ့”

“အိမ်ထဲဝင်ပါစေဦး သားရယ်။ တိတိတို့ကို အားနာစရာ”

ညွှတ်ခန်းရှိ ဆက်တီမှန်စားပွဲထက်မှာပင် cake ဘူးကြီး တို့ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ သား၏နာမည်ကို စတော်ဘယ်ရီ Jam နှင့် စာလုံးဖော်ထားပါသည့် cake က နှစ်ပေခန့်အရှည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား ဘာပါ။ သားက cake ကိုကြည့်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးပင် တီးနေ ဆဲ၏။

၂၉၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကဲ! ... ဖယောင်းတိုင်မှုတ်ကြစို့။ သားလေး ဘာဆု
တောင်းမှာလဲ”

“ညီညီလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်”

“ဟယ်! ... ပြောပြန်ပြီ”

“မေမေ့ကို မသနားဘူးလား သားရဲ့။ ဒီလိုလုပ်လေ။ မေမေ
ကိုက သားသားဖေဖေ သိပ်လိုချင်နေတဲ့ ညီမလေးပဲ မွေးခိုင်းလိုက်
ပါ”

“ဟင် ... မရပါဘူး”

“ဦးဦးက တီတို့ကို ညီညီလေး အမွှာပူးတစ်ခါတည်း ငွေ
ခိုင်လိုက်မယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဖြင့် မီးမှုတ်ကြရအောင်”

Birthday သီချင်းဆိုရင်း လက်ခုပ်တီးနေသည့်သားက
ဖယောင်းတိုင်မီးတို့ကို (မျက်စိမှိတ်ဆုတောင်းပြီးမှ) မှုတ်လိုက်လေ၏။
Cake လှီးခါးဖြင့် အတုံးလေးလီးကာ ပန်းကန်ထဲသို့ ‘လေး’က
ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ သားက ဇွန်းတစ်ထားတာကိုယူ၍ အနည်း
ငယ်မျှ လှီးကာ သူ့ကို မေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူက သားခွံကျွေးချင်
တာကို သိပြီးဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် ပါးစပ်ဟပေးလိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင် ... ၂၉၅

မွေးနေ့ရှင်လေး၏ မုန့်ခွံကျွေးတာကို စားလိုက်ပါသည်
ဆရာဝန်က မွေးနေ့ရှင်လေးနှင့် ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူလွန်းနေသည်ကိုဖြင့်
ညွှပ်ပရိသတ်တို့ ခန့်မှန်းမိကြမည်သာ။ ‘ပြည့်စုံအောင်’ နှင့် ‘ခန့်တည်
ကြည်’ ၏အပြီးတို့ကဖြင့် ဝင်းယုကြည်လင်နေလေတော့၏။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဓါမောင်
29th Dec: 2016
PM 9:23

ရွှေပဒေသာစာပေ

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

(၉၈) အုပ်မြောက်

“အကြည့်တစ်ချက် ... အပြုံးတစ်ပွင့် ... အနမ်းတစ်ရှိုက် ...”

၂၀၁၇ မတ်

တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ ...

မမသဒ္ဓါမောင်

ဆုံနိုင်ခွင့်သာ ရှိခဲ့လျှင်

ကြပေစင်မှူးဝေ

အိပ်မက်ဦးမို့ လွမ်းဆယ်နေ

မိုးစက်ပွင့်

အလင်းငတ်လမ်းရဲချစ်ခြင်း

လှိုင်းကြော့ဖြူ

ဆူးစူးတုလ်ပြာ